BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

► 1 Aralık / Kanûn 1995

► 30.000 TL

BOLŞEVİZM YOLUNDA

100. SAYI

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!
Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin!
Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

içindekiler

Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Çıkarken

İşkence ve idamlar üzerine sınıf bilinçli proletaryanın tutumu

İçindekiler

FİLİSTİN HALKININ HAKLI MÜCADELESİ YOKEDİLEMEZ!

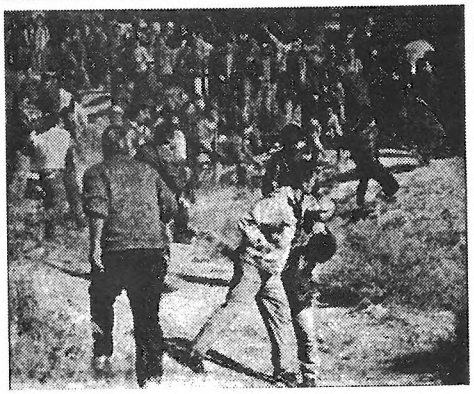

3 100. sayı Bolşevik Partizan!
Bolşevik Parti inşasında 15 yıl!

10 Tarihi bir belge: "Çıkarken"

16 • Hakim sınıfların seçim sahtekarlığına hayır!
Seçim çözüm değil! Tek çözüm, tek yol: Devrim!
• "Faşizme Karşı Barış Cephesi" neyin nesi?
• Ve diğer reformistler...

25 İşçiden... fabrikadan... sendikadan...

29 Legal ve illegal faaliyetlerin
doğru birleştirilmesi üzerine notlar...

34 Bolşevik Partizan'ın 100. sayısı ve
"Komünist Kadın Hareketi İçin" sayfaları...

36 Filipinler Komünist Partisi'nin Uluslararası
Komünist Hareket'in birliği üzerine bir tavrı...

42 Rusya'da Bolşevizmin geleceği üzerine...

49 Emperyalistleri ikna çabasında bir adım daha:
PKK Genel Başkanı A. Öcalan'dan
ABD Başkanı Clinton'a mektup...

53 MLKP'deki ayrılık üzerine:
Oportünistler oportünistlerden ayrıldı!

58 BİLDİRİLER • HABERLER

61 OKUYUCU MEKTUPLARI

63 Li Tirkiyê pirsgirêka netewi

V.i.S.d.P: **K. İnan**
5 Rue de Drulingen,
6700, France

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, £ 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

Bolşevik Parti inşasında 15 yıl!

BU, 100. sayımız!

100. sayı, bir buçuk aylık periyodla çıkan bir yayın organı için oldukça uzun bir dönemi kapsayan emek, mücadele demektir.

1996, Bolşevik Parti'nin kuruluşunun 15. yıldönümü!

100 sayı Bolşevik Partizan, Bolşevik Parti inşasında 15 yıl demek!

100. sayı ve 15. yıl; geri dönüp bir bilanço çıkarmak, 15 yılda ve 100 sayıda nereden nereye geldiğimizi değerlendirmek için, gerçek kazanımları yerli yerine oturtabilmek için iyi bir vesiledir.

* * *

Masalların girişinde bilinen bir tekerleme vardır. Masalların insanlara vermeye çalıştığı idealist dünya görüşünü, kaderciliği, mücadelenin boşa olduğunu, "tarihin tekerrür ettiği"ni, hep yeniden başa dönüldüğünü, ilerlenildiği sanılan yerde, yerinde sayıldığını anlatmak için kullanılan bir tekerleme: "Az gittik, uz gittik, dere tepe düz gittik, bir de dönüp baktık ki, bir arpa boyu yol gitmişiz."

15 yıllık çalışmaya geri dönüp baktığımızda, sorunlara idealist bakanlar için ve bu 15 yılda yapılanların gerçek

büyüklüğünü kavramayanlar için, durumu masallardaki bu tekerleme ile açıklamak mümkündür.

Öyle ya: Biz, 15 yıl önce Bolşevik Parti'yi kurduğumuzda, parti inşasının birinci aşamasındaydık, bugün de hala birinci aşamada olduğumuzu söylüyoruz! Dün nerede isek, bugün de oradayız! Belki, bir arpa boyu yol gitmişizdir!

Gerçek durum bu mu?

Bu soruya doğru cevap verebilmek için, Parti tarihinin bazı yanlarını biraz anlatmamız gerekiyor. Bu, sadece yapılanların büyüklüğünü kavramayanlar için değil; aramıza yeni katılan, bugünün değerlerinin, dünün hangi mücadeleleri temelinde, nasıl dişle, tırnakla sökülerek yaratıldığını, kazanıldığını bilmeyen, bu mücadeleleri yaşamayan genç yoldaşlarımız ve Bolşevik Partizan'ın yeni okuyucuları, Parti'mizin her gün sayısı artan yeni sempatizanları için de gerekli.

(Bu bağlamda daha fazla bilgilenmek isteyenlerin **"Biz Kimiz?"** adlı broşüre bakmalarını öneriyoruz.)

* * *

Bolşevik Parti, TKP/ML içindeki Bolşevik, Marksist-Leninist kanatla/menşevik, oportünist kanat arasındaki mücadelede ve mücadele sonucu doğdu. Bu kanatlar, TKP/ML'nin 1978 Şubat'ında yapılan I. Kongresi sonrasında şekillenmeye başladı.

I. Kongre öncesinde ve sırasında belirli nüans farklılıkları gibi görülen görüş ayrılıkları, süreç içinde derinleşti. Görüş ayrılıklarının odak noktası TKP/ML'nin Marksist-Leninist çizgisindeki yanlışların tutarlı bir özeleştiri ile aşılıp aşılmayacağı sorunu idi. Bolşevikler, TKP/ML'nin hatalarından arındırılıp, Bolşevik bir temele oturtulması için mücadele ederken, giderek şekillenen menşevizm, İbrahim Kaypakkaya'yı ve Mao Zedung Düşüncesini savunma adına, hataları derinleştirme yolunu tuttular.

TKP/ML'nin 1981 başında yapılan II. Kongresi'nde ideolojik-siyasi olarak şekillenmiş iki kanat çatıştı. Menşevik kanat, büyük bir duygu sömürücülüğü ve "inanca çağrı" temelinde, Kongre'de çoğunluğu elde etmeyi başardı.

Kongre delegelerinin önemli bir bölümü, Parti'nin hatalarını aşmak için formüle edilmiş olan Bolşevik çizgiyi doğru dürüst tanımadıkları halde, *"revizyonist-troçkist kırması bir çizgi"* olarak mahkum etmekte(!) hiçbir sakınca görmediler.

Bolşevik çizginin II. Kongre'deki savunucuları, yurtdışından gelen delegelerdi. Kuzey Kürdistan-Türkiye'den gelen delegelerden Bolşevik çizgiyi savunanlar, Kongre'deki havadan etkilenerek, savundukları görüşlerin arkasında tutarlı bir şekilde durmadılar.

"Parti bölünmesin" düşüncesi, bunları ortayolcu konumlar savunmaya götürdü. II. Kongre, birçok kararı, bırakalım Parti'nin tümünü, delegelerin bile önemli bir bölümünün Bolşevik kanadın yazılı belgelerini tanımadığı, tartışmadığı bir ortamda aldı.

Kararların temeli; Parti çizgisine, Mao Zedung Düşüncesine ve –o zamanlar, Bolşevik kanadın karşısına Parti çizgisindeki kimi hataların en bağnaz savunucuları olarak çıkan– "Fahri Üyeler" denilen kişilere (bunların bir bölümü şimdi Aydınlık safındadır!) inançtı!

Kongre sırasında Bolşevikler, Parti içinde demokratik merkeziyetçilik kurallarının herkes için işletilmesi halinde, örgütsel ayrılığın Bolşevikler tarafından gündeme getirilmeyeceğini açıkladılar. Bunun temel gerekçesi, Parti tabanında, özellikle esas çalışma alanı olan Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, menşevik kanadın marifeti sonucu, ideolojik-siyasi görüş ayrılıklarının ne olduğu konusunda yeterli bilgi olmaması olgusu idi.

Parti tabanında –Kuzey Kürdistan-Türkiye'de– Bolşevik görüşlerin neler oldukları, Parti içinde tartışmak için hazırlanmış bir dizi yazının dağıtılmamış olması sonucu, belgelere dayalı olarak bilinmiyordu. Ve fakat yöneticiler, tabanı sözlü ajitasyon temelinde "yurtdışı revizyonizmi"ne karşı kışkırtıyordu.

Yine Kongre sırasında Bolşevikler, ısrarla ideolojik-siyasi görüş ayrılıkları üzerine KAMUOYU önünde, açıkça tartışılması talebini getirdiler. Bu talep, çeşitli revizyonist gerekçelerle reddedildi. Buna rağmen, en azından Parti içinde ve çevresinde tartışmanın doğru dürüst örgütlenmesi şartlarında, Bolşevikler örgütsel ayrılığı gündeme getirmeyeceklerini belirttiler. Demokratik merkeziyetçilik kurallarının herkes için uygulanması şartlarında, Parti tabanının çoğunluğunun Marksist-Leninist görüşlere kazanılması ihtimali vardı.

Ancak, menşevik kanadın yalnızca ideolojik-siyasi görüşleri değil, örgütsel mücadele yöntemleri de menşevikçe idi. Siyasi rakibin el altından karalanması, dedikodu, örgütsel darbe ve tasfiye, menşeviklerin tuttuğu yol oldu.

Daha Kongre sürerken, yurtdışının gönderdiği delegeler Kongre'deyken, menşevik kanat, Bolşevik kanadın geldiği alan olan yurtdışına "özel görevliler" göndererek, "Parti'yi kurtarma" operasyonu başlattı. Bu operasyon, dedikodu, karalama ve "Parti çizgisine inanç" ajitasyonu temelinde, Yurtdışı Bürosu ve yurtdışı örgütünün tasfiyesi operasyonu idi.

Yurtdışındaki taban, bir dizi yalan ve demagoji temelinde, Bolşevizmin başını çeken yoldaşlara karşı –onların yokluğu şartlarında– kışkırtıldı. (Bu operasyonun start işaretini veren, lafta en solcu "halk savaşçısı" olan kişinin daha sonra polise düştüğündeki tavrı, bu kişinin "inancının" gerçek değeri hakkında yeter bilgi vermiştir. Bu operasyonun başını çekenlerin her biri, daha sonra ya köşelerine çekilmiş, ya da özellikle yurtdışı örgütünden olup da, bu operasyona katılan-

100 sayı Bolşevik Partizan! Bolşevik Parti inşasında 15 yıl!

lar açısından en iyi halde "Komün" dergisi çevresinde konaklamıştır! Hızlı "halk savaşçılığı"nın vardığı yer, en iyi halde açık revizyonizm olmuştur!)

Menşeviklerin darbeci-tasfiyeci girişimleri sonucu örgütsel ayrılığın gündeme getirilmesi, bizim açımızdan zorunlu hale gelen bir edim olmuştur.

Menşevikler, yaptıklarıyla, Marksist-Leninist görüşlerle/anti-Marksist-Leninist görüşlerin, doğru ile yanlışın Parti içinde, Parti kuralları çerçevesinde çatışmasını örgütlemeye niyetli olmadıklarını; tersine doğru görüşlerin savunucularını örgütsel olarak tasfiye yolunu tuttuklarını açıkça göstermişlerdir. Bu noktada, Bolşevikler örgütsel ayrılığı gündeme getirmek zorunda kalmıştır.

TKP/ML(BOLŞEVİK), Mart 1981'de işte bu şartlarda kurulmuştur.

* * *

TKP/ML(BOLŞEVİK), 1981 Mart'ında kurulduğunda, örgütsel olarak, kelimenin tam anlamında bir yurtdışı örgütü olarak kurulmak zorunda kaldı.

TKP/ML(BOLŞEVİK)'i kurmak için, Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki kimi yoldaşları ve Parti örgütlerini kazanmayı beklemek ve kuruluşu ondan sonra ilan etmek, yurtdışında anda var olan kimi kadroların ve örgütlerin de kaybedilmesi anlamına gelebilirdi.

TKP/ML'deki kimi Marksist-Leninistleri kazanmak için de, TKP/ML'nin çoğunluğunun kazanılıp, Parti'nin Bolşevikleştirilmesinin mümkün olup olmadığını görmek için de tek yol, andaki menşevik önderlik altındaki Parti'nin örgütsel alternatifini de ortaya koymak idi. Bu yapıldı!

1981 Mart'ında, TKP/ML'nin yurtdışı örgütünde yer alan Bolşevikler, bir Kongre toplayarak örgütsel ayrılığı ve TKP/ML(BOLŞEVİK)'in kuruluşunu ilan ettiler.

Bu ilan, Kuzey Kürdistan-Türkiye Komünist Hareketi açısından, 1920'de Mustafa Suphi ve yoldaşlarının TKP'nin kuruluşunu ilanı, 1972'de İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşlarının Aydınlık revizyonizmi ile örgütsel bağlarını da koparıp TKP/ML'i kurmaları ertesinde atılan üçüncü önemli adımdı, bir dönüm noktası idi!

* * *

TKP/ML(BOLŞEVİK) olarak ortaya çıktığımızda, büyük zorluklarla, dezavantajlarla karşı karşıya idik. En büyük dezavantajımız, kuşkusuz Kuzey Kürdistan-Türkiye partisi olmamıza rağmen, örgütsel olarak yurtdışı örgütü olma durumumuz idi. Parti'nin Kuzey Kürdistan-Türkiye örgütü, bütünüyle –içinde tek tek Bolşevik görüşleri savunan az sayıda yoldaş olmasına rağmen– menşeviklerin elinde, önderliğindeydi.

Diğer yandan, bizim öncelikli olarak kazanmayı önümüze hedef koyduğumuz TKP/ML tabanının ayrılığa yol açan görüş ayrılıklarından, menşeviklerin marifeti, bizim de önemli hatalarımız sonucu, esasta haberi yoktu.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de birçoğunun hemen hiçbir haberi yokken, yurtdışında da görüş ayrılıkları üzerine bilgiler, bizim muhalefetimize rağmen alınan bir Parti kararı sonucu, Parti ve örgütlü sempatizan çevre ile sınırlı idi. O dönemde oldukça geniş olan TKP/ML-Partizan kitlesinin haberi yoktu. Kitle açısından ayrılık, tam bir sürprizdi. Ve "halk savaşı"ndan kaçmak isteyen, yurtdışında, Avrupa'larda "sıcak odalarında devrimcilik", "otoyol devrimciliği" yapmak isteyenlerin Parti birliğini hainice parçalaması idi! Bu proletaryaya ihanetti, vb. ...

Kitle, bize karşı bu temelde kışkırtılıyordu. Yurtdışında görüş ayrılıklarından esasta haberdar olan en yakın örgütlü kesimin büyük çoğunluğu, ayrılıkta Bolşevik saflarda yer alırken (Görüş ayrılıklarını iyi bilen ve Bolşevik görüşleri daha önce savunan kimi belkemiksiz oportünistlerin, kitlenin çoğunluğunun menşevik saflarda kaldığını gördüğünde, menşevik saflarda kalıp, o saflara bir süre "önderlik" etmeleri, ayrı bir rezillik dipnotu olarak tarihe düşülmüştür. Bu belkemiksizler, daha sonra kendilerinden daha hızlı "halk savaşçıları" tarafından revizyonist ilan edilip, bir köşeye atılmıştır.) görüş ayrılıklarından habersiz kitle esasta menşevik saflarda kalmış, menşeviklerin yalanları, demagojileri temelinde Bolşeviklere lanetler yağdırmıştır.

O dönemde, "Parti değerlerini koruma" adı altında, Bolşeviklere karşı menşevik saflardan onlarca karşı-devrimci şiddet eylemi yönelmiştir. (Şimdilerde TKP/ML'nin bir kanadı ile "devrimciler arasında şiddet uygulanmasına karşı" ortak açıklamalar yapıldığında, TKP/ML menşeviklerinin geçmişinde, örneğin bize karşı yönelmiş karşı-devrimci şiddet eylemlerinin varlığı unutulmamalıdır.) Bu dönemde, bu eylemlerin devrimcilerin katline, karşılıklı vuruşmasına doğru gelişmemesinin nedeni bizim sağduyulu, devrimci, komünist tavrımız olmuştur.

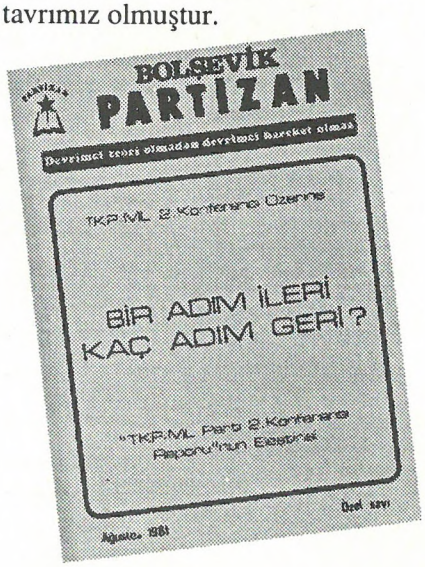

BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULU'NA...

Değerli yoldaşlar,

100. sayımızın çıkışı dolayısıyla, BOLŞEVİZM'in şanlı bayrağını yükseklerde tutan BOLŞEVİK PARTİZAN'ı anda çıkaran tüm yoldaşlarımızı, BOLŞEVİK PARTİZAN'ın çıkarılmasında şimdiye dek emeği geçen, anda değişik alanlarda çalışan tüm yoldaşlarımızı da kutluyor, 100. sayının sevincini paylaşıyoruz.

Komünist toplum mücadelemizde, BOLŞEVİK PARTİZAN'ın "olmazsa olmaz" müstesna bir yeri vardır. Sizler, yazısıyla, tekniğiyle, her şeyiyle BOLŞEVİK PARTİZAN'ın yaratıcıları olarak, BOLŞEVİK PARTİ'nin inşasında en önemli görevlerden birini yerine getiriyorsunuz!

Bunun bilincinde olarak sizleri sevgiyle kucaklıyor, nice 100'lü sayılara diyoruz!

Gelecek Bolşevizmindir! Bolşevizm Yenecektir!

BOLŞEVİK PARTİZAN (Kuzey Kürdistan-Türkiye)
MERKEZ KOMİTESİ
10 Kasım 1995

İşte Bolşevik Parti böyle zor şartlarda ortaya çıkmış, böyle zor şartlarda ve örgütsel açıdan hiç de Bolşevikler tarafından istenmeyen bir biçimde erken "doğmuş"tur.

Bolşevik Parti, doğduğunda, onu daha büyümeden boğmak isteyenlerin her yandan kuşatması altında idi. Bu Parti ortaya çıktığında, henüz en yakın devrimci kitleler açısından bile, bu Parti'yi, Marksizm-Leninizm adına konuşan diğerlerinden ayıran temel noktaların ne olduğu bilinmiyordu.

Menşevikler bu Parti'ye bir kaç aylık, en fazla iki-üç yıllık ömür biçiyor; diğer oportünist örgütler bizimle ideolojik mücadeleden kaçabilmek için, bizim zaten "olmadığımızı" bize anlatıyorlardı! Bolşevik Parti"nin ortaya çıktığı ortam böyle bir ortamdı...

Diğer yandan, 12 Eylül askeri faşist cuntasının en kanlı terör dönemleri yaşanıyor, ideolojik-siyasi açıdan "ne olursa olsun birlik" rüzgarları esiyor, yenilgici, teslimiyetçi görüşler cirit atıyor; dünü kadar kanlı bıçaklı olan örgütler "cephe" kurmak için birbirleriyle yarışıyordu.

Böyle "birlik" rüzgarlarının estiği bir ortamda "örgüt bölücüsü" olarak ortaya çıkmak; birlik konusunda da, yapılanların esasta kitleleri ve birbirini kandırmak olduğunu söylemek, kolay değildi!

Bolşevikler, popüler olanı, kulağa hoş geleni, geri kitlenin hoşuna gideni değil, doğru Marksist-Leninist olanı seçtiler. Ve bunu kısa süre için tecrit olmak pahasına yaptılar!

* * *

TKP/ML(BOLŞEVİK)'in 1. Kongresi ile (Mart 1981), 2. Kongresi (Şubat 1982) arasındaki dönem; ideolojik-siyasi alanda, TKP/ML menşevikleri ile aramızdaki görüş ayrılıklarının yoğun bir yayın faaliyetiyle kitlelere aktarılması, bu görüş ayrılıklarının belgeleri temelinde kendi örgütümüzün sıkı bir eğitimi ve sağlamlaştırılması, örgütsel alanda da Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki yoldaşlarla ilişkilerin geliştirilmesi, yurtdışı örgütü olma durumundan kurtulmak için belirli adımlar atılması ile geçti.

Ancak, bu alanda durumun düşündüğümüzden de kötü olduğu, Bolşevik görüşleri doğru bulan bir dizi insanın bile, örgütsel ayrılık adımını atmaya hazır olmadığı görüldü. Bolşevik Partizan, ilk defa bu dönemde, 2 ayda bir yayınlanan teori/propaganda ağırlıklı bir dergi olarak çıktı. Bolşevik Partizan, bu biçimiyle 6 sayı yayınlandı.

100 sayı Bolşevik Partizan!
Bolşevik Parti inşasında 15 yıl!

Bu dönemde, Parti inşası sorunları üzerine de yoğun bir eğitim ve tartışmaya başlandı.

TKP/ML(BOLŞEVİK) 2. Kongresi, gelişmeleri değerlendirdi, TKP/ML'nin tabanının çoğunluğunun kazanılarak TKP/ML'nin Bolşevikleştirilmesinin mümkün olmadığını, menşevik kanadın TKP/ML'i iyice menşevik bir çizgiye oturtarak, yozlaştırdığını; TKP/ML'nin diğer oportünist örgütlerden özde bir farkı kalmadığını tespit ederek, daha yoğun bir biçimde BOLŞEVİK PARTİ'nin inşası işinin ele alınması gerektiğini belirledi.

Bu Kongre'mize, konuk olarak o dönemdeki kardeş örgütlerimiz olan GDS (Akıma Karşı), AMLP (Avusturya Marksist-Leninist Partisi) ve WBK (Batı Berlinli Komünist) adlı örgütlerin temsilcileri de katılmışlardı. Tartışmalarda, bu örgütlerle aramızda belirli yaklaşım farklılıkları ortaya çıktı.

Kongre ertesinde, kimi pratik faaliyetlerde bu görüş ayrılıkları daha da derinleşti. 1983 yılı, ideolojik-siyasi mücadele bağlamında, öncelikle eski kardeş örgütlerimizin çizgimize yöneltikleri ağır suçlamalar konusundaki tartışmalar ve Parti inşa çizgimizin derinleştirilmesiyle geçti.

Eski kardeş örgütlerimizle ideolojik-siyasi ayrılıklar, sonunda kardeşlik ilişkilerinin kesildiğinin eski kardeş örgütlerimizce tek taraflı olarak ilanı ile örgütsel sonuca ulaştı. İçimizden eski kardeş örgüt hayranı küçük bir grup, bu ayrılıkta kendine "Spartakus" adını vererek, örgütten ayrıldı.

* * *

Bu dönemin en önemli olaylarından biri, kuşkusuz, BOLŞEVİK PARTİZAN'ın Merkez Yayın Organı olarak yayın hayatına atılmasıdır!

BOLŞEVİK PARTİZAN, 15 Temmuz 1982'de, "Bolşevik Parti İnşası için" 1,5 aylık periyodlarla yayınlanacak bir siyasi organ olarak çıkmaya başladı.

1. sayıda yayınlanan **"Çıkarken"** yazısını, tarihi bir belge olarak bu sayımızda yine yayınlıyoruz. Bugün 100. sayısını yayınladığımız BOLŞEVİK PARTİZAN'ın ilk sayısı, işte bu 15 Temmuz 1982 tarihli sayıdır.

* * *

Eski kardeş örgütlerle tartışma sırasında bağlanan potansiyelin de serbest kalması ile, Partimiz özellikle Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yerleşme ve örgütlenme bağlamında yeni bir atılıma girdi. Özellikle bazı sanayi merkezlerinde en ileri işçi kesimleri

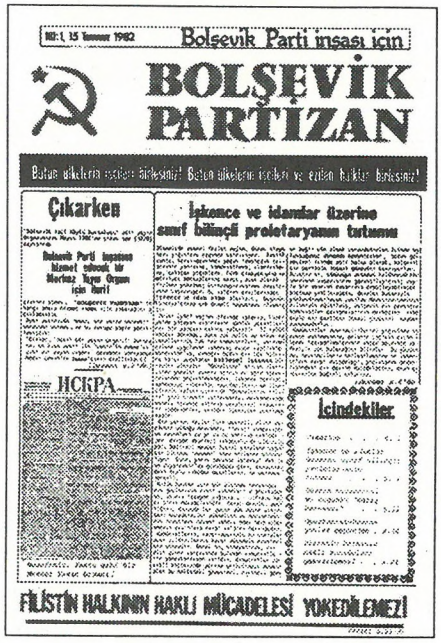
Bolşevik Parti inşası için
BOLŞEVİK PARTİZAN
Çıkarken
İşkence ve idamlar üzerine sınıf bilinçli proletaryanın tutumu
İçindekiler
FİLİSTİN HALKININ HAKLI MÜCADELESİ YOKEDİLEMEZ!

arasında propaganda ve örgütlenme çalışması başlatıldı.

Fakat faşist TC devleti, 1984 yılında faaliyet içindeki birçok yoldaşı tutuklayıp zindanlara atarak, bu atılımımıza önemli bir darbe vurdu.

Bu, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yeniden örgütlenme bağlamında bir

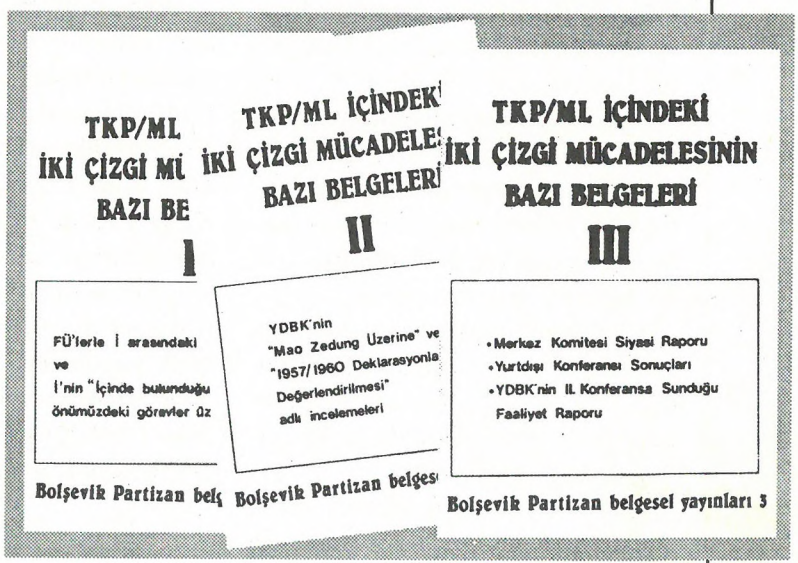

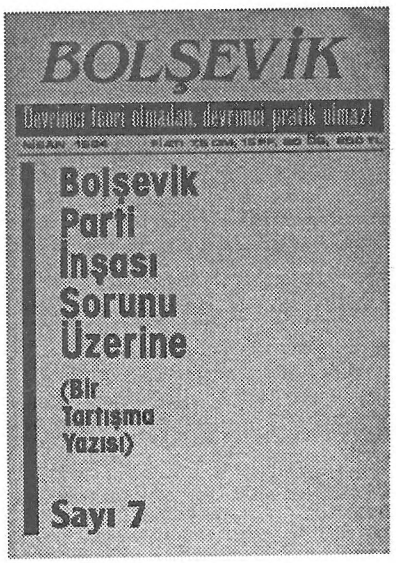

yenilgi anlamına geliyordu. 1984 yenilgimizin ağırlığında, bizim illegaliteye yeterli önem vermeme biçimindeki hatalarımız, ayrıca kimi yoldaşlarımızın polisteki teslimiyetçi tavrı önemli bir rol oynadı.

* * *

Kardeş örgütlerimizle ayrılık ertesinde, içe dönük faaliyetlerin merkezine Marksist-Leninist parti inşa öğretisinin kavranması kondu.

1986 yılının başında toplanan 3. Kongremiz, bu alanda yürütülen teorik çalışmayı ve geniş çaplı –kamuoyu önünde de BOLŞEVİK PARTİZAN ve onun yanında yayınlanan teorik organ BOLŞEVİK üzerinden yürütülen– tartışmaları, "İki aşamalı parti inşası öğretisi"nin evrensel geçerliliğine dair kararıyla sonuçlandırdı.

3. Kongre ayrıca,"Marksizm-Leninizm'in güncel kıstasları" üzerine yürütülen tartışmalara da yine bu konuda aldığı kararla bir nokta koydu. Fakat 3. Kongre'nin kararları, Parti içinde yeni bir bölünmenin başlangıcı oldu.

3. Kongre, gerçekte Bolşevik Parti olma iddiamızın altının kalın çizgilerle çizilmesi ve Bolşevik Parti inşası konusunda, dışımızdaki devrimci gruplardan pratik bir beklentimizin olmadığının resmen tescili idi.

3. Kongre, uluslararası alanda da somut durumun tespiti için, Parti'nin eline herkesin değerlendirileceği kesin kıstasları veriyor, bunların nasıl kullanılacağını açıklıyordu.

Görevlerin büyüklüğü karşısında, gücümüzün azlığı sonucu ezilen ve çözümü hep dışımızda da arayan, devrimci oportünistlerden çok şey bekleyen kimi kadrolarımız, 3. Kongre'nin hemen ertesinde Kongre kararlarına karşı muhalefet yürütmeye başladılar.

Parti, tam atılım yapacak dönemde, yine kendi içinde bir muhalefetle uğraşmak zorunda kaldı. 3. Kongre çizgisine muhalif olan kimilerinin Kongre'de, Merkez Komitesi'ne de seçilmiş olması, Merkez Komitesi'nin Parti Kongre kararlarını hayata geçirmeye önderlik etmesini zorlaştırıyordu. Parti'deki bu durumun aşılması, o dönemde Parti'nin en önemli sorunu haline geldi.

Parti, 3. Kongre'sinin ertesinden başlayarak takriben bir yıl, esasta iç tartışmalarla ve olağanüstü bir Parti Kongresi'nin hazırlığı ile uğraştı. Parti içinde ve kamuoyuna açık olarak yürütülen ideolojik mücadeleyle, muhalefetin anti-Marksist-Leninist, teslimiyetçi görüşleri ortaya kondu.

Parti çoğunluğunun, muhalefetin görüşlerini reddettiğinin kesinleştiği noktada, Olağanüstü Parti Kongresi hazırlıklarının son aşamasında, yapılan bir açık toplantıda muhalefet, örgütsel olarak ayrılacağını, Olağanüstü Kongreyi beklemeyeceğini ilan etti. (Bu mücadele döneminde çatışan iki temel güç dışında, bir de, Bolşevik görüşleri savunan Merkez Komitesi çoğunluğuyla, çatışılan noktalarda oportünist görüşleri savunan Merkez Komitesi azınlığı arasında bir tavır koymaya çalışan "Üçüncü yol"cular vardı. Bu akım, azınlığın ayrılık ilanı ertesinde, biraz sallandıktan sonra Parti saflarında kaldı.)

Ayrılık ilan edip, "Mücadele Bayrağı" olarak ortaya çıkanlar, çok değil 2 yıl kadar sonra, "mücadele" diye adlandırdıklarının teslimiyet olduğunu, kendi kendilerini tasfiye ederek gösterdiler. Kimi hepten köşesine çekildi. Kimi "Komün"e gitti. Kimi reformist derneklerde dernek faaliyeti yürütüyor.

Oportünist örgütlerde her ciddi ayrılık sonrası yaşanan bir dizi gelişme bizde yaşanmadı. Bu ayrılık, devrimcilerin ayrılık sırasında nasıl davranması gerektiği konusundaki teorimizin kendi pratiğimizde sınanması oldu.

* * *

"Mücadele Bayrağı" ayrılığı, Parti'nin yeni bir atılımı için çıkış noktası oldu. 1987 sonunda yapılan Olağanüstü Parti Kongresi, 3. Kongre'nin kararlarını bir kez daha onayladı ve bu kararları hayata geçirmekle yükümlendirdiği uyumlu bir Merkez Komitesi seçti.

Bu tarihten itibaren Parti, artık esasta kendi içinde uğraşmaktan çok, dışa yönelik faaliyetlere ağırlık veren bir pratik geliştirdi. Ve bu, Partimizin gelişip, güçlenmesinin çıkış noktası oldu.

Kuşkusuz, önceki iç çatışmalar olmasa, Parti'nin çizgisi oportünizme karşı mücadele içinde yetkinleştirilmese ve bu çizgiye hayata uygulayacak kadrolar bu mücadeleler içinde çıkarılmasaydı, 1987 sonrası atılım da mümkün olamazdı. Bu anlamda, hiçbir şey "boşuna" değildi.

Bu atılımda önce kadın faaliyetleri, sonra 1988 yazında yapılan I. Örgütsel Konferans çok önemli rol oynadı.

I. Örgütsel Konferansımız sonrasında, devrimci kamuoyu önünde ortaya koyduğumuz kimi gerçekler, adını vererek eleştirdiğimiz Dev-Sol, TKP/ML gibi küçük burjuva örgütlerinin tepkisini çekmemizi beraberinde getirdi. Bu dönemde bir süre Dev-Sol'un karşı-devrimci şiddet eylemlerinin hedefi olduk. Doğru söyleyenin dokuz köyden kovulduğunu bildiğimiz için, küçük burjuva örgütlerinin bu karşı-devrimci eylemleri bizi şaşırtmadı. Doğruları savunmamızı da engellemedi.

* * *

Örgütsel Konferans ertesinde en önemli atılım, örgütsel alanda Kuzey Kürdistan-Türkiye'ye yönelmede oldu. Örgütsel alanda BOLŞEVİK PARTİ'nin Kuzey Kürdistan-Türkiye'de inşası, bu kez 1984'deki gibi bir "kaza"ya kurban gitmeyecek bir çalışma tarzı ile yeniden ele alındı. BOLŞEVİK PARTİ'nin adım adım inşası için, seçilen alanlarda yoğunlaşarak, işçi sınıfı örgütü olma iddiasının bilincinde, örgütlenme adımları atılmaya başlandı...

* * *

1990 yılı sonunda 4. Kongremizi yaptık. 4. Kongre, 1987 yılı ertesinde, her alanda üç yıllık bir atılım döneminin bilançosunu çıkaran bir Kongre oldu.

100 sayı Bolşevik Partizan!
Bolşevik Parti inşasında 15 yıl!

Kongre'nin yapıldığı dönem, uluslararası alanda çok önemli değişikliklerin yaşandığı bir dönemdi. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de, gerek sınıf mücadelesinde, gerekse Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinde önemli gelişmeler yaşanıyordu. Bütün bu gelişmeler, Kongre'nin kabul ettiği geniş Siyasi Rapor'da doğru olarak çözümlendi.

Sözkonusu rapor, bizim ideolojik ve siyasi konumlarımızın geldiği yetkin yeri gösterme açısından önemli bir belgedir. Kongre, bir dizi konuda siyasi çizgimizi derinleştirirken, Kuzey Kürdistan-Türkiye Komünist Hareketi'nin tarihinde ilk defa doğanın ve doğal dengelerin korunması üzerine aldığı kararla da belirleyici önemde bir adım attı.

* * *

4. Kongre ile 1994 başında gerçekleştirilen 5. Kongremiz arasında, 1987'den itibaren başlayan ve içe dönük tartışmaların merkezde durmadığı faaliyetler sürdürüldü, derinleştirildi.

5. Kongre, ilk defa örgütsel alanda da esasta yurtdışı örgütü olma durumundan çıktığımızı tespit eden bir Kongre oldu.

5. Kongre aynı zamanda, parti inşasının birinci aşamasında "teorik çalışma"nın esaslığı döneminin kapandığını, "örgütsel inşa" halkasının esas olduğunu tespit eden kararıyla da, geldiğimiz noktayı tespit etti. Parti'nin önüne yeni görevler koydu.

5. Kongre bunun dışında, gerek Partimiz, gerekse Uluslararası Komünist Hareket açısından belirleyici önemde olan "yeni yönelim" kararını alarak, yurtdışındaki faaliyetlerimizin yeniden düzenlenmesi yönünde adımlar atılmasını Parti'nin önüne görev olarak koydu.

5. Kongre, Parti ismini değiştirdi. BOLŞEVİK PARTİ ismini, ismimiz olarak onayladı.

* * *

Bugün gelinen yer şudur:

* BOLŞEVİK PARTİ ismi, Partimiz açısından her geçen gün daha fazla, bir iddia olmaktan çıkarak, gerçeğin ifadesi olma yönünde ilerlemektedir.

* Partimizin oportünizmin her türüne karşı mücadele içinde yaratılmış, sınanmış, birçok alanda derinleştirilmiş Bolşevik bir çizgisi vardır.

* Partimiz, örgütsel alanda yurtdışı örgütü olmak durumundan da çıkmıştır. Partimizin varlığı-yokluğu tartışması da, oportünist örgütlerin gündeminden çıkmıştır.

* Partimiz, uluslararası alanda Bolşevizmin savunucusu olarak öne çıkan tek Parti görünümündedir.

* Partimiz, işçi sınıfı hareketi ile Sosyalizmin birleştirilmesi görevini, ülkemizde ciddi, Marksist-Leninist bir tarzda ele alan tek örgüttür. Kuyrukçuluk yapmamakta, işçi sınıfına doğruları götürmektedir.

* Ulusal sorunda çizgimiz netleşmiştir. Örgütsel alanda BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan), Kuzey Kürdistan'da gerçek ulusal kurtuluşun yol göstericisi olarak adım adım inşa edilecektir.

* Kadın sorununda yarattığımız değerler, bütün Dünya Komünist Hareketi açısından önemli değerlerdir.

* Kadro bağlamında, Parti'nin çizgisinin yaratılmasına aktif olarak katılmış olan, bütün bölünmeleri aşıp gelen, bütün zorluklara göğüs gererek Parti'yi günümüze taşıyan belirli bir kadro birikimimiz vardır. ...

Kısacası, geldiğimiz yer, "bir arpa boyu yol" değildir! 15 yılın muazzam bir ideolojik-siyasi-örgütsel birikimi sözkonusudur. Kuşkusuz, bir anlamda işin hala başındayız. Hâlâ bir avuçuz. Hâlâ görevlerin büyüklüğüyle karşılaştırıldığında güçsüzüz. Ve fakat geldiğimiz yer, 15 yıl öncesinden çok ilerde bir yer.

BOLŞEVİK PARTİ, artık kendi içinde çıkan ve çıkacak çizgi ayrılıklarını vb. önemli bir yara almadan aşacak yetkinliğe gelmiş durumda. Artık Parti'nin yaşayıp yaşamayacağı soru işareti değil. 15 yıl önce doğan bebek, şimdi gürbüz bir gençtir!

15 yıllık muazzam birikimin yaratılmasında Parti içi tartışmaları dışa yansıtan, Partimizin çizgisini dışa taşıyan, propagandamızı yapan, örgütlenmeye araç olan BOLŞEVİK PARTİZAN, Partimizin merkez yayın organı olarak, en önemli aracımız olmuştur. Şunu, hiç abartmasız göğsümüzü gere gere söyleyebiliriz:

BOLŞEVİK PARTİZAN, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ve bütün dünyada Bolşevizmin gür sesidir! Bolşevizmin, herkesin gözü önünde dalgalanan bayrağıdır! 100 sayı BOLŞEVİK PARTİZAN'ı inceleyenler, BOLŞEVİK PARTİ'nin hangi mücadelelerden geçerek bugüne geldiğini görebilirler. Bu bilinçle, sınıf bilinçli işçilere ve tüm yoldaşlarımıza sesleniyoruz:

BOLŞEVİK PARTİZAN silahımıza dört elle sarılalım!

Daha nice 100 sayılara! ▲

Tarihi bir belge:

"Çıkarken"

Aşağıda, BOLŞEVİK PARTİZAN'ın
15 Temmuz 1982 tarihli 1. sayısında yayınlanmış olan **"Çıkarken"** başlıklı makaleyi yayınlıyoruz.
Makalede, 1982 öncesi yayın siyasetimiz özeleştirici bir tarzda değerlendiriliyor ve
BOLŞEVİK PARTİ'nin yayın siyaseti açıklanıyor. BOLŞEVİK PARTİ'nin görevleri
bağlamında söylenenler, bugün de, *"teorinin esaslığı"* konusunda
5. Kongre'de yaptığımız değişiklik dışında aynen geçerlidir.
BOLŞEVİK PARTİZAN, yayın hayatı boyunca **"Çıkarken"**de konulan görevleri
yerine getiren bir yayın siyaseti izlemiştir ve önüne koyduğu "Iskra" gibi bir yayın
organı olma hedefine uygun hareket etmiştir. Bundan böyle de öyle davranacaktır!

BOLŞEVİK İŞÇİ KÖYLÜ KURTULUŞU adlı yayın organımızın Mayıs 1982'de çıkan son (37/8) sayısında;

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASINA HİZMET EDECEK BİR MERKEZ YAYIN ORGANI İÇİN İLERİ!

şiarını atmış "BOLŞEVİK PARTİZAN"ın hangi amaca hizmet etmek için çıkacağını açıklamıştık.

Aynı yazımızda *"NASIL BİR YAYIN ORGANI?"* sorusunu sormuş ve bu soruyu şöyle yanıtlamıştık:

"Bizler, "nasıl bir yayın organı?" sorusuna, en kısa şekli ile, "Lenin'in ***Iskra***'sı gibi bir yayın organı" cevabını veriyoruz. Nedir Lenin'in ***Iskra***'sının özellikleri?

Lenin, bu konuyu tartıştığı bir yazıda, böyle bir yayın organının kimlere yönelik yayın yapacağı sorusunu tartışırken, şunları söylüyor:

"Rusya'da bu «işçi aydınları» şimdiden vardır. Ve biz onların saflarının devamlı çoğalması, onların içinden Rus Sosyal-Demokrat İşçi Partisinin önderlerinin çıkabilmesi için bütün gücümüzle onların sorularına tatmin edici cevaplar vermek zorundayız. Bu yüzden Rus sosyal-demokratlarının organı olmak isteyen bir gazete İLERİ İŞÇİLERİN SEVİYESİNDE olmalıdır. Bu gazete, seviyesini yapay olarak düşürmemeli, tam tersine seviyesini devamlı yükseltmelidir. Bu gazete uluslararası sosyal-demokrasinin bütün taktik, siyasi ve teorik sorunlarını izlemelidir. Ancak bu şekilde işçi aydınlarının talepleri tatmin edilecek ve bunlar Rus işçi davasını ve Rus devrimci davasını ellerine alacaklardır.

Sayıca az olan yönlendirici işçileri, geniş bir tabaka olan orta işçiler izler. Bu işçiler de samimiyetle sosyalizme inanırlar, işçi çevrelerinde çalışırlar, sosyalist gazeteleri ve kitapları okurlar, ajitasyon çalışmalarına katılırlar ve bir önceki tabakadan, yalnızca, sosyal-demokrat işçi hareketinin bağımsız yöneticileri olmadıkları için ayrılırlar. Parti organı olan gazetedeki bazı yazıları orta işçiler anlamayacaktır. Orta işçi, gazetede işlenen karmaşık teorik veya pratik bir sorunu tam olarak kavramayabilir. Bundan çıkacak sonuç, gazetenin bu kitlenin bilinç seviyesine inmesi olamaz. Tam tersine, bu gazete, bu kitlenin bilinç seviyesini yükseltme ve bu kitlenin içinden yönetici işçilerin çıkmasına yardımcı olma görevine sahiptir. (...)

Orta işçi tabakasının ardından, çok geniş bir geri işçiler tabakası gelir. Bir sosyalist gazete bu işçiler için tümüyle veya tümüne yakın bölümüyle anlaşılmaz olabilir. ... Ama bundan, sosyal-demokrat gazetenin kendisini bu işçilerin seviyesine uydurması gerektiği sonucunu çıkarmak anlamsızdır. Bundan çıkarılacak sonuç, bu işçiler için başka ajitasyon-propaganda araçlarının kullanılması gerektiğidir." (Rus sosyal-demokrasisi içinde geriye doğru giden bir akım, 1899, Lenin, Temel Eserler, Almanca cilt 4, sayfa 275-276)

Yani öyle bir yayın organı ki, önüne öncelikle "ileri işçilerin" sorularına tatmin edici cevaplar verme görevini koyacak; Uluslararası Komünist Hareket'in bütün siyasi ve teorik sorunlarını izleyecek. Öyle bir yayın organı ki, amacı, en ileri işçileri, *"işçi sınıfının devrimci davasını kendi ellerine alabilecek"* şekilde eğitmek. İşte bizim ihtiyacımız olan siyasi yayın organı, böyle bir yayın organıdır." *(Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu sayı 37/8, sayfa 4-5)*

Bugünkü durumumuzu tespit ettikten sonra şunları söylemiştik:

"Şurası herkes tarafından bilince çıkartılmalıdır ki, bugün Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrama konusunda en üstten en alta kadar sığlık vardır. Oportünistlerle aramızda karşılaştırma yapıldığında bizim daha iyi durumda olmamız, bu gerçeğin üzerini örtmemelidir. Bu durumumuz tabii ki yayın organlarına da yansıyacaktır. Lenin'in ***ISKRA***'sı, bizim için süreç içinde varmak istediğimiz bir **HEDEF**'tir, bugünden GERÇEK değildir. O hedefe varabilmek için, bütün yoldaşlara, bütün ileri bilinçli işçilere çok görev düşmektedir. Biz bütün yoldaşlarımızı bu bilinçle, **BOLŞEVİK PARTİZAN** siyasi yayın organımız olarak çıkmaya başladığı andan itibaren, onu her geçen gün daha da yetkinleştirmek için görev başına çağırıyoruz!" *(agy, sayfa 6)*

Aynı yazımızda, geçmişte yayın organı konusunda yaptıklarımız ve Merkez Yayın Organımızın isminin ne olması gerektiği üzerinde de durmuş ve şunları söylemiştik:

"GEÇMİŞTE YAYIN ORGANI KONUSUNDA YAPTIKLARIMIZ

Biz geçmişte, yayın organı konusunda, bugün ortaya koyduğumuz biçimde, görevlere bağlı, aralarında doğru bir şekilde öncelik-sonralık ilişkisi kurulan, berrak Marksist-Leninist bir yayın organı siyaseti tespit edemedik.

Partimiz İbrahim Kaypakkaya önderliğinde 1972'de kurulduğunda, Parti inşasının aşamaları konusunda berrak bir Marksist-Leninist görüşe sahip değildi. Buna bağlı olarak da doğru, Marksist-Leninist bir yayın organı siyaseti tespit edemedi. Bunun yanında, Şafak revizyonizmine tepki olarak, yayın organının önemini küçümseyen bir görüş de gelişmişti. İbrahim Kaypakkaya yoldaş 1972 sonlarında, yayın organının önemini küçümseyen bu görüşleri tespit etti; ve Partinin önüne yayın organı çıkarma görevini koydu. Bu yayın organını O, öncelikle sosyalist bilincin taşıyıcısı olarak görüyordu. Ama yayın organının hedefi konusunda, onun hitap edeceği kitle konusunda, Parti inşasının içinde bulunulan aşaması konusundaki yanlış değerlendirmelere paralel olarak, bugün yapabildiğimiz berrak tespitleri yapamıyordu.

Partinin o dönemde bir Siyasi Yayın Organı çıkarma planı, hakim sınıfların Partimize yönelttiği yoğun saldırılar sonucu uygulanamadı.

100 sayı Bolşevik Partizan! Bolşevik Parti inşasında 15 yıl!

Partinin yeniden toparlanma döneminde düzensiz olarak bölgesel yayın organları çıkarıldı. Bunlar öncelikle parti-içi tartışmaya hizmet eden nitelikte yayın organları idi. Dışa karşı ise bildiriler yayınlanıyordu.

Halkın Birliği hizibinden ayrıldıktan hemen sonra, bir bölgede çıkarılması planlanan bir siyasi gazetenin *("HALKIN GÜCÜ")* çıkarılması da, yapılan birtakım sol hatalar sonucu hakim sınıfların saldırısı üzerine, uygulamaya konamadı. 1978 Şubat'ında yapılan I. Konferansa kadar geçen merkezsiz dönemde, yine bölgeler düzeyinde iç yayın organları çıkarılmaya devam edildi. Bu iç yayın organları devrimci çevreye de ulaştırılıyor; hem teorik organın, hem siyasi organın, hem de belli ölçülerde ajitasyon bildirilerinin görevini üstleniyor; bu görevlerin hiçbirini de tam anlamı ile çözemiyordu.

Partinin bir bölgesinde, bölgenin özel durumuna uygun olarak, 1975'den bu yana, daha çok orta ve geri kitleye hitap eden bir kitle yayın organı da düzenli olarak çıkarılıyordu.

1978 Şubat'ında I. Konferansta yayın organı konusunda ilk kez merkezi bir siyaset tayin edildi. Bu siyaset, bugün tespit ettiğimiz siyasete yakın bir siyasetti, ama o gün Parti inşası konusundaki hatalarımızın ve Partinin somut durumu hakkındaki yanlış değerlendirmelerimiz sonucu, bugünkü berraklıkta ve doğrulukta bir siyaset değildi.

O dönemde, önce bir Teorik Yayın Organı ve süreç içinde bir siyasi gazete çıkarma kararı alınmıştı. Merkez Yayın Organının hitap edeceği kitle, vs. konusunda da Lenin'den alıntılarla sorunu esasta doğru koymuştuk. Yine Merkez Yayın Organının uzun süreli olması isteniyorsa, mutlaka illegal basım ve dağıtım ağının kurulması gerektiği; legal imkanlardan yararlanma ve fakat bunlara bel bağlamama konusunda doğru kararlar almıştık. Bütün bu kararların alınmasında, bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar tayin edici rol oynamıştı.

Diğer yandan, Merkez Yayın Organının nasıl yaratılacağı konusunda atılacak adımlar olarak, önce illegal bildiriler; daha sonra bunların illegal bir gazeteye dönüştürülmesi şeklinde bir yol tespit edilmişti. Bu da o günkü somut durumda doğru bir karardı. Ama aldığımız bu kararların, sorunun tam olarak kavranarak alınmadığı; bu kararların uygulanması içinde çıktı.

Kasım 1978'e kadar, Bölge Komitesi ve Merkez Komitesi imzalı bir dizi bildiri çıktı. Bunlar 1978 Kasım'ından sonra İşçi Köylü Kurtuluşu başlığı altında çıkmaya başladı. Merkez Komitesinin aldığı bir kararla, Aralık 1979'dan itibaren İKK'ların çıkarılması bir bölgeye, Bolşeviklerin hakim olduğu bir bölgeye verildi. Ve bu tarihten itibaren, İşçi-Köylü Kurtuluşu numaralı olarak yayınlanmaya başladı. İşçi-Köylü Kurtuluşu, hatası ile, sevabı ile, tasfiyeci menşeviklere değil; Bolşeviklere aittir. Kasım 1978 ile Ocak 1981 arasında 28 sayı yayınlanan İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun yazı kurulu bugün Bolşevik saflardadır. İşçi-Köylü Kurtuluşu, bugün bizim Merkez Yayın Organından beklediğimiz görevleri çözen bir yayın organı değildi. O, ileri işçileri daha da ilerletmek için yapılan propagandadan çok, geniş kitleleri seferber etmeyi amaçlayan, ajitasyon yapan bir yayın organı görünümünde idi. Yalnızca son dönemlerinde, Marksizm-Leninizmin ilkeleri konusunda yayınlanan bir dizi yazıda, belli ölçüde propagandaya yöneldi.

Ayrılıktan sonra, Bolşeviklerin yayın organları olarak, "Bolşevik Partizan" (teorik organ) ve "Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu" çıkmaya başladı. Bu yayın organlarından Bolşevik Partizan altı sayı; Bolşevik İşçi-Köylü Kurtuluşu, bu sayısı ile birlikte sekiz sayı; ve iki özel sayı olarak çıktı. Kuşkusuz, bu yayın organları gelişmemizde önemli ve olumlu bir rol oynadılar; ve bugünkü doğru yayın siyasetimizi tespit etmede önemli bir ara aşamanın ürünleri olarak ortaya çıktılar. Ama bunların, bugün aşmamız gereken önemli hata ve zaafları da vardı. Bolşevik Partizan, –yaptığımız ideolojik-siyasi hataları bir kenara bırakırsak– her şeyden önce kollektif bir çabanın ürünü değildi. Partinin tümünün iradesini ve tartışmasının sonucunu yansıtmıyordu. Bolşevik İşçi-Köylü Kurtuluşu da bir Merkez Yayın Organının görevini tam olarak kavrayıp yerine getirmiyordu. Kuşkusuz biz bu yayınlar içinde bir dizi yanlış görüş de savunduk, ideolojik-siyasi hatalar da yaptık. Bizim bu hatalarımızı tespit etmemiz ve yaptığımız hatalar konusunda özeleştiri yapmamız; önümüze koyduğumuz, geçmişin detaylı bir değerlendirilmesi görevinin önemli bir parçasıdır. Biz önümüzdeki dönemde bu görevi kollektif bir çaba ile adım adım çözeceğiz. Bu konuda attığımız her adım hakkında da çeşitli araçlarla bilgi vereceğiz.

İşte bizim geçmişte yayın organı konusunda yaptıklarımız kısaca böyle idi; ve yayın organları konusunda görüşlerimizin berraklığa kavuşması kabaca böyle bir süreç izledi.

NEDEN BOLŞEVİK İKK DEĞİL, BOLŞEVİK PARTİZAN?

Bugün gelinen aşamada, biz Merkez Yayın Organının adı olarak Bolşevik İşçi-Köylü Kurtuluşu'nu değil, ***BOLŞEVİK PARTİZAN***'ı seçtik. İkinci Konferansımız, gelen çeşitli öneriler arasından, Teorik Organın ismi olarak *"BOLŞEVİK"*, Merkez Yayın Organının ismi olarak *"BOLŞEVİK PARTİZAN"*'ı seçti. Ve Bolşevik İşçi-Köylü Kurtuluşu ismini kullanmama kararı aldı.

Bunun bir dizi sebebi vardır.

Herşeyden önce, özellikle **bugün** bizim, içinde bulunduğumuz durumda, bizim **işçi sınıfı**nın siyasi partisi olduğumuz; Merkez Yayın Organı ile öncelikle hedeflediğimiz kitlenin, **işçi sınıfının öncü kesimi** olduğunun vurgulanması gereklidir. Bugün sorun, öncelikle işçi-köylü ittifakının sağlanması değil; onu gerçekleştirebilmek için de önşart olan işçi sınıfının öncü kesiminin kazanılmasıdır. Başına Bolşevik eki de konsa, İşçi-Köylü Kurtuluşu adlandırması, bu görevlere uygun bir adlandırma değildir. Buna karşılık, ***BOLŞEVİK PARTİZAN*** isimlendirmesi, "Bolşevik Parti" sorununu, yani bugünün esas sorununu öne çıkaran bir isimlendirmedir.

İkinci olarak, İşçi-Köylü Kurtuluşu, bizim önderliğimizde çıktığı dönemde de, bir propaganda organı olmaktan çok, bir ajitasyon organı olma niteliği taşıyordu ve kitleler içinde böyle tanındı. Bu yüzden, yeni tipte bir yayın organının bu ismi sürdürmemesi daha doğru olacaktır.

Üçüncü olarak, biz İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun başına Bolşevik eki koyup çıkarmaya başladıktan sonra, başını tasfiyeci İkinci Merkez Komitesinin çektiği menşevik hizip de İşçi-Köylü Kurtuluşu adı altında bildiriler ve yayınlar çıkardı. Onlar bu İşçi-Köylü Kurtuluşu ismi altında yaptıkları seviyesiz yayınlarla, İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun ismini kelimenin tam anlamıyla rezil ettiler. Bizim önderliğimiz altında çıkan 28 sayı İşçi-Köylü Kurtuluşu, içinde o günkü yanlış görüşlerimizin ve kavrayış sığlığımızın ürünü olan bir dizi hatayı barındırmasına rağmen, hiçbir dönemde, menşevik hizibin çıkardığı İKK'ların seviyesine –daha doğrusu seviyesizliğine– düşmemiş, kitle kuyrukçusu propaganda yapmamıştır. Bu durumda bunlar, İşçi-Köylü Kurtuluşu ismini kullanılmaz hale getirdiler.

İşte bu sebeplerden, önümüzdeki dönemde Merkez Yayın Organımız düzenli olarak ***BOLŞEVİK PARTİZAN*** ismi ile yayınlanacaktır.

BOLŞEVİK PARTİZAN'I BOLŞEVİK PARTİ İNŞASINDA

GÜÇLÜ BİR SİLAH HALİNE GETİRELİM!" *(agy, sayfa 6-7)*

Şimdi ÇIKARKEN, ***BOLŞEVİK PARTİZAN***'ın bu ilk sayısında bir kez daha ***görevlerimizi*** nasıl kavradığımız üzerinde durmak istiyoruz.

Görevlerin ne olduğunu doğru bir şekilde tespit edebilmek için **bugünkü durumun** ne olduğu konusunda berrak bir görüşe sahip olmak önkoşuldur.

BUGÜNKÜ DURUM

A) Uluslararası planda

Önce şunu tespit etmemiz gereklidir:

"Bugün içinde yaşadığımız çağ, hala emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Bu çağın belirleyici özelliği; can çekişen kapitalizm olan emperyalizmin; kapitalizmin özünde var olan çelişmeleri; ötesinde devrimin başladığı sınıra kadar derinleştirmiş olmasıdır.

Bu yüzden, çağımızda, proleter dünya devriminin aşamalı bir şekilde gerçekleşmesi ve zafere ulaşması, artık bir ideal veya yönelim olmaktan çıkıp, çözümü gündemde olan bir sorun haline gelmiştir. Bu çağın niteliğini belirleyen; proleter dünya devriminin –geçici yenilgilere rağmen– durdurulmaz bir şekilde zafere ilerlemesi; buna karşı emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türlü gericiliğin –geçici zaferlere rağmen– durdurulmaz bir şekilde yıkılmaya gitmesi olgusudur.

Çağımızın bu niteliği; çağın niteliğini bilimsel bir şekilde ortaya koyan ve açıklayan büyük proleter önderler Lenin ve Stalin'den bu yana özde bir değişikliğe uğramamıştır. Ve bu nitelik, emperyalist sistem varlığını sürdürdükçe özde değişmeyecektir." (AMLP-TKP/ML Ortak Açıklaması, Le-Ya Yayınevi, Belgesel Yayınlar No:5, s. 75-76)

Çağımızın bu **niteliğinin** kavranması, [emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türlü gericiliğin –tarihi süreç açısından– durdurulmaz bir şekilde yıkılmaya gittiğinin kavranması] özellikle bugün açısından olağanüstü bir önemdedir. Çünkü bugün olaylara **yüzeysel bir biçimde bakıldığında**, emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve gericiliğin, kısaca karşı-devrimin, devrim güçlerine karşı saldırı ve ilerleme, geçici zaferler kazanma durumunda olduğu görülür. Eğer yalnızca yüzeyde kalınır da olayların, olguların derinliklerinde var olan gerçek çelişmeler ve gelişme yönü görülmezse, emperyalizmin yıkılamayacağı gibi teslimiyetçi sonuçlara varılır. O zaman devrim perspektifi gözden kaybedilir; emperyalizm ile uzlaşma, onu "barışçıl bir biçimde dönüştürme" planları, en adi türünden reformizm ve revizyonizm gündeme gelir.

Bugün kuşkusuz devrim isteyen kitleler içinde, onları bu hedeften uzaklaştıran esas akım, esas tehlike budur.

Bugün Vietnam'da, Kamboçya'da, Laos'ta, Tayland'da, Malaya'da, Filipinler'de geniş yığınların elde silah emperyalizme ve uşaklarına karşı direndiği, zaferler kazandığı 1970'lerin başındaki durum yoktur. Vietnam sosyal-emperyalistlerin denetimine girmiş; dün Amerikan emperyalizmine karşı omuz omuza mücadele yürüttüğü Kamboçya'yı işgal etmiştir. Laos'ta, Tayland'da, Malaya'da, Filipinler'de karşı-devrim yerini geçici olarak sağlama almıştır.

Bugün Kültür Devriminden henüz yeni çıkmış devrimci bir Çin artık yoktur. Çin Halk Cumhuriyeti karşı-devrimin, gericiliğin bir kalesi haline gelmiştir.

Bugün Angola, Mozambik, Gine Bissau, Eritre, Zimbabwe'de geniş halk yığınlarının sömürgeciliğe, ırkçılığa, emperyalizme karşı silaha sarıldığı 70'li yıllardaki durum yoktur. Buralardaki savaşlar –şimdilik Eritre dışında– emperyalizmle şu ya da bu ölçüdeki uzlaşmalarla kapanmıştır.

Bugün Filistin kurtuluş hareketi İsrail siyonistlerinin saldırısı karşısında "var olmak" mücadelesi verme durumundadır.

Latin Amerika'da ve Orta Amerika'da karşı-devrim, –Nikaragua ve El Salvador dışta tutulursa– yitirdiği bir dizi mevziyi yeniden ele geçirme "başarısını" göstermiştir.

Batının "ileri" emperyalist ülkelerinde 1960 sonları/1970 başlarının devrimci gençlik hareketi pasifize edilmiş, "kurumlar içinde uzun yürüyüş" ile bu devrimci hareket reformizm kanalına akıtılmış, ustaca düzene adapte edilmiştir.

* * *

Olgulara yalnızca yüzeyden ve tek yanlı bakılarak sonuçlara varılırsa, bu saydığımız olgular umutsuzluğa kapılmak için, "devrim olamaz" teorileri yapmak için yeterlidir. Ama bizler diyalektik materyalistleriz. Bizler olaylara tek yanlı ve yüzeysel yaklaşmayız. Olayları, olguları kendi başlarına değil, **bağıntıları** içinde; durağan değil, **gelişmeleri** içinde inceleriz. Her olgunun, olayın içinde derinlerde duran ve gelişmenin itici gücü olan çelişmeyi bulup çıkarmaya çalışırız. Her olgunun içinde "yeni" olanı; bugün güçsüz olsa da gelişip güçlenmesi, eskiyi yenmesi kaçınılmaz olanı bulup çıkarır, ona dayanırız. Biliriz ki nicel birikimler nitel sıçramalarla değişime yolaçarlar. Biliriz ki sömürücüler ile sömürülenler arasındaki zıtlık uzlaşmazdır ve bu zıtlığın ortadan kalkmasının tek yolu sömürünün yok edilmesidir, bu ise sömürücü sınıfların yok edilmesini gerektirir. Ve tarih bu zorlu görevi onu çözebilecek tek sınıfa, proletaryaya yüklemiştir. Ve yine biliriz ki, proletarya bu görevi –geçici yenilgilere rağmen– mutlaka başarı ile yerine getirecektir. Tarih genel planda bu yönde akmaktadır. Karşı-devrimin geçici başarıları yalnızca bu akışın hızını etkilemektedir, ama akışı durduramamaktadır.

İşte Marksist-Leninist bir yayın organı olarak:

Görevlerimizden birisi, bugün dünyadaki durumu ve gelişmeleri diyalektik materyalist açıdan aydınlatmak; diyalektik materyalist bakış açısını bütün olaylara uygulamaya ve kavratmaya çalışmaktır. Ancak böyle bir yaklaşım teslimiyetçi görüşlere [ama yalnızca teslimiyetçi görüşlere değil, ona tepki olarak doğan maceracı görüşlere de] karşı bizi silahlandırır.

SUBJEKTİF ETKENİN DURUMU

Uluslararası planda durumdan söz ederken, komünistler açısından yalnızca objektif durumun ortaya konması yeterli değildir. Bunun yanında subjektif durumun da ne olduğuna bakmak gerekir. Objektif durum ne kadar elverişli olursa olsun, eğer subjektif etkenlerin düzeyi –yani işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyi– objektif durumun devrim için yarattığı imkanları gerçek haline dönüştürmeye uygun değilse; işçi sınıfı önderliğinde bir devrimin gerçekleşmesi mümkün değildir.

İŞTE MARKSİST-LENİNİST PARTİLERİN TARİHİ ÖNEMDEKİ GÖREVİ BU NOKTADA ORTAYA ÇIKMAKTADIR. MARKSİST-LENİNİST PARTİLER İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ KİTLELER İÇİNE SOSYALİST BİLİNCİ TAŞIYAN, ONLARI İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE BİR DEVRİM İÇİN BİLİNÇLENDİREN VE ÖRGÜTLEYEN ARAÇLARDIR. MARKSİST-LENİNİST PARTİLERİN GÖREVİ, İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ KİTLELERİN BİLİNÇ VE ÖRGÜTLENME DÜZEYİNİ, OBJEKTİF İMKANLARI GERÇEK HALİNE DÖNÜŞTÜRECEK DÜZEYE YÜKSELTMEKTİR.

Soruna bu açıdan yaklaşıldığında durum nedir? Nedir Marksist-Leninist partilerin ve Dünya Marksist-Leninist Hareketi denilen hareketin durumu?

Bu soruya bugün için olumlu bir cevap vermek, gerçeklere gözlerini kapamak olur.

Durum bugün için hiç içaçıcı değildir.

Kendine komünist, Marksist-Leninist diyenlerin tümü bütünlük içinde ele alındığında Kruşçev tipi modern revizyonizm esas akım olma durumunu sürdürmektedir. Marksizm-Leninizmin **en temel ilkeleri** modern revizyonistler ve onlardan çeşitli biçimlerde etkilenen çeşitli oportünistler tarafından çarpıtılmış, tanınmayacak hale getirilmiştir.

İsmine layık gerçek Marksist-Leninist partiler bugün sayıca çok azdır; ve henüz inşalarının birinci aşamasının çok başında bulunmaktadırlar. Özellikle Marksizm-Leninizmin en **temel il-**

100 sayı Bolşevik Partizan! Bolşevik Parti inşasında 15 yıl!

kelerinin her türlü çarpıtmadan arındırılarak, her türlü çarpıtmaya karşı **savunulması** görevi bu partilerin önüne temel görev olarak çıkmaktadır. Bugünkü durumda bu görev kendini bu genç partilere kavranacak ilk halka olarak dayatmaktadır.

Bugün Dünya Marksist-Leninist Hareketinin birliği yeniden sağlanmak zorundadır. Bunun için bugün var olan gerçek Marksist-Leninist partiler güçlerini birleştirmeli; Dünya Marksist-Leninist Hareketinin üzerinde yeniden birleşeceği PROGRAMI (platformu) oportünizmin her türüne karşı mücadele içinde yaratmak için çabalarını yoğunlaştırmalıdır. **Bugün Dünya Marksist-Leninist Hareketi yeniden yaratılmak zorundadır.**

Kuşkusuz bu zorlu bir görevdir ve çözümü uzun süreli bir çaba gerektirecektir. Ama mutlaka ve öncelikle çözülmesi gereken bir görevdir.

Bundan yayın organı olarak bir başka görevimiz çıkar. Yayın organımız çalışmalarının merkezine uluslararası planda oportünizme karşı MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİN SAVUNULMASI ve DÜNYA MARKSİST-LENİNİST HAREKETİNİN ÜZERİNDE YENİDEN BİRLEŞECEĞİ PROGRAMIN YARATILMASI çalışmalarını koymak zorundadır. Uluslararası Marksizm-Leninizmin, uluslararası revizyonizm ve oportünizme karşı mücadelesi; Marksist-Leninist hareketin programının yaratılmasının SORUNLARI üzerinde yürütülen çaba ve tartışmalar yayın organında yansımalı; yayın organımız uluslararası oportünizme karşı Marksizm-Leninizmin mücadelesinin bir aracı olmalıdır.

B) Ülkemizde

Ülkemizde de karşı-devrimin devrime karşı kazandığı geçici bir zafer; devrimin ağır ve fakat geçici bir yenilgisi, bugün kendini kandırmayı meslek edinmiş birkaç unsur dışında, hemen herkesin kabul ettiği bir olgudur. Ama sorun bu olguyu tespit etmekle bitmemektedir. Sorun bu olgulardan çıkarılan sonuçlarda başlamakta; bu olgulardan çıkarılan sonuçlar her türden revizyonist ve oportünistler ile Marksist-Leninistleri birbirinden ayırmaktadır.

Ülkemizde her türden revizyonist ve oportünist akımlar, 12 Eylül yenilgisinin bu kadar ağır olmasının sebebini bulmuşlardır: BİRLİK DEĞİLDİK! ONUN İÇİN YENİLDİK! O halde onların reçetesi de hazırdır: ANTİ-FAŞİST DİRENİŞ CEPHESİ KURMAK, EN ACİL VE HATTA TEK GÖREVİMİZDİR! *(Bkz. Anti-faşist direniş cephesinin platform önerisi; bkz. TKP/TİP/TSİP'in ortak açıklaması, vs.)*

Görüşümüze göre, sorunu böyle koymak Türkiye'de gerçekleri kavramamak demektir. Bu kavrayışsızlığın temelinde ise; tabii ki sorunları böyle "kavrayanların" temsil ettikleri sınıfların çıkarları yatmaktadır.

Gerçek nedir? 12 Eylül öncesinde Türkiye'de hakim sınıfların düzeni derin bir sarsıntı geçiriyordu. Hakim sınıflar kendi aralarında büyük boyutlara varan bir iktidar dalaşmasına girmişlerdi. Devletin birçok kurumları (esas kurum olan ordu dışındakiler) işlemez duruma gelmiş, felç olmuştu. Ordu içinde de parçalanma eğilimleri görülüyordu. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınlar derin bir hoşnutsuzluk içinde idiler. Ve bu hoşnutsuzluklarını yer yer hakim sınıfların silahlı güçleri ile çatışmaya kadar varan (TARİŞ örneği) çeşitli eylemlerle ortaya koyuyorlardı.

Bu 12 Eylül öncesi objektif durumdu. Peki, subjektif durum nasıldı? İşçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesi ne idi? Bu soruya cevabı pratik çok açık bir biçimde vermiştir: **İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenmesi, 12 Eylül öncesinde var olan devrimci durumu devrime dönüştürecek düzeyde değildi.** 12 Eylül darbesi geldiğinde, 50 binden fazla işçi grevde idi. Yarım milyona yakın işçi ise kademeli olarak greve gitmeye hazırlık içindeydi. 12 Eylül cuntacıları grev çadırlarını birkaç gün içinde yıktılar, bütün grevleri yasakladılar. Buna karşı **işçi sınıfından önemli bir direniş gelmedi.** Cunta emekçi sınıfların ekonomik durumunu daha da kötüleştiren bir dizi yeni tedbirler aldı. Bunlara karşı da önemli bir kitlesel direniş gelmedi. 12 Eylül'e dek yükselen kitlelerin kendiliğinden eylemleri, 12 Eylül sonrasında hakim sınıfların cuntası aracılığı ile hemen hemen bütünü ile bastırılabildi. İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesinin daha yüksek düzeyde bulunması halinde 12 Eylül askeri faşist cunta hareketinin **kitleden** ilk anda hemen hiçbir tepki görmeden başarıya ulaşması düşünülemez. Yani 12 Eylül hareketi işçi sınıfını ve emekçi yığınları bir kez daha HAZIRLIKSIZ yakaladı.

ŞURASI AÇIKTIR Kİ İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİLERİN İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE BİR DEVRİME HAZIRLANMALARI KENDİLİĞİNDEN OLMAZ! SOSYALİST BİLİNÇ KENDİLİĞİNDEN DOĞMAZ! İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ KİTLELER İÇİNE SOSYALİST BİLİNCİ TAŞIYACAK, İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİLERİ KENDİ SINIF ÖRGÜTLERİNDE ÖRGÜTLEYECEK BİR ÖNCÜ ÖRGÜTE; BOLŞEVİK BİR KOMÜNİST PARTİYE İHTİYAÇ VARDIR.

İşte 12 Eylül öncesinde yığınların hazırlıksız yakalanmasında temel faktör budur. 12 Eylül öncesinde 50'ye yakın grup, kendilerinin "işçi sınıfı partisi", "Marksist-Leninist Parti", "Komünist Partisi" vs. olduğunu iddia ediyordu. (Bunların büyük bir bölümü şimdi yurtdışında aynı iddiayı sürdürüyorlar.) Bunların T"K"P kökenli, kaynaklı ve kontrollü olanları gerçekte bir emperyalist büyük gücün gönüllü uşaklığı görevini yapıyor ve bir düzen partisi görevini görüyordu. Ne yazık ki işçi sınıfı içinde en etkin olanlar da bunlardı. Bunların legalizm-reformizm-Sovyetler Birliği destekli kalkınma masalları ile uyutulan işçilerin, 12 Eylül darbesi karşısında şaşkına dönmeleri hiç de şaşırtıcı değildir. Bu gruplardan "üç dünya" teorisinin doğrudan bayraktarlığını yapan bir diğer bölümü, faşist devletle bütünleşmiş, gazetelerinde faşist devletle birlikte devrimci avına çıkmıştı. THKP-C kökenli örgütlerden MLSPB; Halkın Devrimci Öncüleri vb. örgütler, iyi silahlanmış küçük gruplarla "öncü" savaşı veriyor; Dev-Yol/Dev-Sol gibi örgütler de pratikte emekçi kitleleri bilinçlendirme-örgütleme yerine **kitleler adına** eylemlerle "kurtarılmış bölgeler" yaratmaya çalışıyorlardı. Halkın Kurtuluşu, Devrimci Halkın Birliği gibi Arnavutluk Emek Partisi yanlısı gruplar, "Marksizm-Leninizm hiçbir zaman bu kadar güçlü olmamıştı" ninnileri okuyup kendilerini ve çevrelerini avutuyorlardı. Kürdistan'da Marksizm-Leninizm adına Kürt milliyetçiliği cirit atıyor, feodal kan davaları, örgütler arası çatışmalar üzerinden halledildiyordu. Bize gelince: İşçi sınıfı partisi olduğumuzu söylememize rağmen, işçi sınıfı içinde bilinçli, planlı bir çalışmamız yoktu; işçi sınıfının bilimi olan Marksizm-Leninizmin en temel

ilkelerini kavrayışımız olağanüstü sığ idi; en önemli meselelerden birisini, **Bolşevik parti inşasının aşamaları** sorununu henüz kavramamıştık.

Partimiz içinde menşevik kanat Partinin hatalarını aşmama yönünde ısrarla diretiyordu. Bu durumda bizim yaptığımız çalışmayla da işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sosyalist bilinci alması ve doğru bir tarzda örgütlenmesi mümkün değildi.

Bu gerçeklerden doğru dersler çıkarmak gerekir. Bu gerçeklerden çıkarılacak doğru ders kuşkusuz şimdi çeşitli örgütlerin yanyana gelip "cephe" kurması gerektiği; "esas ve hatta tek görevin" bu olduğu dersi değildir. ESAS GÖREV, BOLŞEVİK BİR PARTİNİN İNŞASINA DÖRT ELLE SARILMAKTIR. BÜTÜN DİĞER GÖREVLER BU GÖREV YANINDA TALİDİR. BUNA BAĞIMLI OLARAK ELE ALINMAK ZORUNDADIR.

Bugün kendine Marksist-Leninist diyen her kişi bu gerçeği teslim etmek zorundadır. Aksi onun Marksist olmadığının en açık belgelerinden biridir.

İKİSİNDEN BİRİ: YA BUGÜN ÜLKEMİZDE YETKİNLEŞMİŞ BİR BOLŞEVİK PARTİ VARDIR –o zaman diğer görevler içinde birincil olanın ne olduğunu tartışmanın bir anlamı vardır. YA DA BÖYLE BİR PARTİ HENÜZ YOKTUR– O ZAMAN ESAS GÖREVİN NE OLDUĞU TARTIŞMASI BİLE SAÇMADIR. O ZAMAN ESAS GÖREV HİÇBİR YANLIŞ ANLAMAYA MEYDAN VERMEYECEK BİR BERRAKLIKTA TESPİT EDİLMEK ZORUNDADIR:BOLŞEVİK PARTİNİN İNŞASI!

Bugün zaten cephe kurma çalışması içinde bulunan grupların bir bölümü, hiç olmadı şimdilik, yalnızca kendilerinin işçi sınıfının öncü örgütü olduğu iddiasından –lafta da olsa– vazgeçmiş durumda. Düne kadar, hatta 12 Eylül sonrasında da bir süre "dimdik ayakta" olduğunu iddia eden, eylem birliğine burun kıvıran Dev-Yol; 12 Eylül öncesinde her iki milletten işçi sınıfının ortak örgütlenmesini savunanları sosyal-şoven olmakla suçlayan, kendisi dışında tüm devrimci gruplara karşı şiddet kullanmayı meşru gören ve kendisini Kürdistan proletaryasının tek temsilcisi gören PKK, şimdi bu iddialardan vazgeçmiş görünüyorlar. Bu yalnızca görünüşte böyledir; ve güçsüzlüğün ve yenilginin sonucunda "sol"dan sağa çarkın ifadesidir. Bugün en hızlı "birlikçi" kesilenlerin hepsinin hesabı aynıdır: diğerlerinin tabanını kendine çekmek. Yalnız hiçbirisi bunu bugün açıkça söylemiyor. Örgütlerin çoğu ise kendisinin gerçek işçi sınıfı partisi olduğu iddiasını sürdürüyor.

Bu iddianın gerçeklere uygun olup olmadığının bir göstergesi, kuşkusuz bu iddia sahiplerinin Marksizm-Leninizm bilimine karşı ve o bilimin önümüze koyduğu görevlere karşı tavrıdır.

İşte bu noktada "BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI"nın bugünün esas görevi olarak kavranıp kavranmaması; Marksist-Leninistlerle her türden oportünistleri ayıran önemli bir ayrım çizgisidir. Ama yalnızca "Bolşevik partinin inşası esas görevdir" tespiti de yeterli değildir. Bu görevin neresindeyiz, hangi adımları öncelikle atmamız gereklidir sorularına verilen cevaplar da bugünkü tayin edici ayırım çizgileridir.

Önce bolşevik parti inşasının (devrim öncesinde) iki aşamadan geçmesinin bir zorunluluk, parti inşasının bir yasası olup olmadığı sorunu vardır. Hemen tüm oportünist ve revizyonistlerin ortak bir özelliği, onların bolşevik partinin inşasında devrim öncesi iki aşamanın yaşanmasının zorunlu olduğu gerçeğini ya doğrudan reddetmeleri, ya da bunu dil ucuyla kabul edip ama pratikte ona gereken önemi vermemeleridir.

Lenin ve Stalin, Bolşevik Partinin inşasını iki aşamaya ayırırlar.

Lenin, ***"«Sol» radikalizm - Komünizmin bir çocukluk hastalığı"*** adlı broşüründe, Rus devriminin, *"bizde (Rusya'da) olanların tarihi bir kaçınılmazlık olarak enternasyonal alanda* ***tekrarlanması*** *(abç); enternasyonal geçerliliğe sahip olması" anlamında (Lenin, cilt 31, sayfa 5, Almanca)* enternasyonal öneme sahip olan deneylerini özetler.

İşte Lenin'in **genelleştirdiği** bu deneylerden biri de iki aşamalı parti inşası deneyidir. Bununla ilgili olarak Lenin şunu tespit eder:

"Proleter öncü kazanılmıştır. Bu esas meseledir. Bu ***önşart gerçekleştirilmeden*** *(abç) zafere bir adım bile atılamaz." (Lenin, age, sayfa 79-80)*

Daha ilerde:

"Görev proletaryanın öncüsünün komünizm için kazanılması olduğu sürece (ve eğer görev hala o ise), propaganda birinci sırada yer alır." (age, sayfa 81)

Lenin *"ama"* der, *"proletaryanın öncüsünün kazanılmasından"*,

"... zafere dek çok uzun bir yol vardır. Sadece öncü ile zafer kazanılamaz. Bütün sınıf, geniş kitleler öncüyü ya doğrudan destekleyen, ya da en azından ona karşı hayırhah bir tarafsızlık pozisyonu takınıp; öncünün düşmanına her türlü destekten vazgeçmedikleri sürece, öncüyü yalnız başına mücadeleye sürmek sadece aptallık değil; bir cürümdür de. Ama bütün sınıfın, geniş emekçi kitlelerin ve sermayenin ezdiklerinin bu pozisyona gelmesi için yalnızca propaganda, yalnızca ajitasyon yetmez. Bunun için bu kitlelerin siyasi deneyine gerek vardır." (age, sayfa 80)

Stalin, Lenin'den yola çıkarak Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisinin gelişme aşamaları konusunda şunları söyler:

"Partimizin gelişmesinde üç dönem ortaya çıkmaktadır.

Birinci dönem, Partimizin biçimlenme, yaratılma dönemidir. Bu dönem ***Iskra****'nın kuruluşu ile III. Parti Kongresine –o da dahil olmak üzere– kadar geçen süreyi kapsamaktadır (1900'ün sonundan 1905'in başına dek). ...*

Bu dönemde Partinin çabasının ve sorunlarının odak noktasını bizzat Partinin kendi varlığını sürdürmesi ve kendini koruması oluşturur. Bu dönemde, Parti kendi kendine yeterli bir güç olmaya çalışır. Bu anlaşılabilir bir olaydır; Çarlığın Partiye yönelik azgınca saldırıları ve Menşeviklerin Partiyi içten parçalama ve Parti kadroları yerine şekilsiz, Partisiz bir biçimi geçirme girişimleri (Akselrod'un kötü ünlü «Halk Duması ve İşçi Kongresi» broşürünü, dolayısıyla, Menşeviklerin 1905'de başlattıkları işçi kongresi kampanyasını hatırlayınız.) Partinin tüm varlığını öylesine tehdit ediyordu ki, bu dönemde Partinin korunması sorunu acil bir önem kazanmıştı.

Bu dönemde Rusya'da komünizmin temel görevi, işçi sınıfının en iyi, en aktif ve proletarya davasına en çok bağlı güçlerini Partiye kazanmak, proletaryanın Partisini biçimlendirmek ve birleştirmekti. Lenin yoldaş, bu görevi «Komünizm için proletaryanın öncüsünü kazanmak» biçiminde formüle ediyor. (Bkz. "Sol" Komünizm...)

İkinci dönem, geniş işçi ve köylü kitlelerinin *Parti için, proletaryanın öncüsü için* ***kazanılması*** *dönemidir. Bu dönem aşağı-yukarı Ekim 1905'den Ekim 1917'ye dek uzanan süreyi kapsar. ...*

Bu dönemde Parti artık daha önceki dönemlerde olduğu gibi güçsüz değildir; itici güç olarak ciddiye alınması gereken bir unsura dönüşür. Şimdi artık o, yalnızca kendi kendine yeterli bir güç değildir; çünkü varlığı ve gelişmesi için artık tutarlı güvenceler vardır; şimdi o, kendi kendine yeterli bir güç olmaktan çıkıp, işçi ve köylü kitlelerinin kazanılması aracına, sermayenin iktidarının yıkılması için kitlelerin mücadelesinde önder olma aracına dönüşmektedir. ...

Bu dönemde Partinin temel görevi, milyonları kapsayan kitleleri burjuva diktatörlüğünü yıkmak ve iktidarı ele geçirmek üzere proleter öncü için, Parti için kazanmaktır. Artık Partinin çabasının odak noktasında, Partinin kendisi değil, milyonları kapsayan halk kitlesi durmaktadır. Lenin yoldaş bu görevi, «gelecekteki belirleyici mücadelelerde» zaferi güvence altına almak üzere «milyonları kapsayan kitlenin» toplumsal cephede «mevzilenmesi» biçiminde formüle ediyor. (Bkz. Lenin yoldaşın sözü edilen broşürüne.) ..."(Stalin, İktidarı ele geçirmeden önce ve sonra parti, Bolşevik Partizan 12/2, sayfa 129-130)

Lenin *"«Sol» Radikalizm"* adlı eserinin başlangıcında *"ileri Batı Avrupa ülkelerinden"* söz etmektedir. *(age, sayfa 5)*

Bu acaba gerçekten de iki aşamalı parti inşası öğretisinin yalnızca kapitalist ülkeler için geçerli olduğu anlamına gelmez mi? Stalin, "Rusya Komünist Partisi (Bolşevik) Merkez Komitesi'nin Milli Cumhuriyetler ve Bölgeler fonksiyonerleri ile IV. Toplantısı"nda hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek bir biçimde şu tespiti yapmaktadır:

"Partimizin (Rus bölümünün) birinci gelişme aşamasında esas görev Marksist kadroların yaratılması idi. ... O sırada Partinin önündeki

100 sayı Bolşevik Partizan!
Bolşevik Parti inşasında 15 yıl!

görev milyonlarca işçi sınıfı ve köylü kitleleri ile geniş bağlar kurmak değildi –bu henüz dolaysız ve hayati bir gereklilik değildi– bu kitleleri kazanmak değildi; ülkede çoğunluğu kazanmak değildi. Parti henüz bu durumda değildi.

Partimiz bundan sonraki gelişme aşamasında; ikinci aşamasında, artık bu kadrolar yetiştikten ve Partimizin esas çekirdeğini oluşturduktan sonra; işçi sınıfının en iyi unsurlarının sempatisi kazanıldıktan veya nerdeyse kazanıldıktan sonra; Partinin önüne milyonlarca kitleyi kazanma görevi artık dolaysız ve ertelenemez bir gereklilik olarak çıktı. Artık görev, Parti kadrolarından, gerçekten proleter kitle partisine dönüşmek idi. ...

Yoldaş Lenin Komünist Partilerinin bu gerekli, kaçınılmaz gelişmesini ikna edici bir şekilde «'Sol' radikalizm - Komünizmin bir çocukluk hastalığı»nda ortaya koymuştur. Yoldaş Lenin orada batıdaki komünist partilerinin hemen hemen aynı gelişme basamaklarından geçmek zorunda olduklarını ve gerçekten de geçtiklerini ortaya koydu.

***Biz buna, bunun kenar bölgelerdeki komünist örgütlerimiz ve Komünist Partilerimiz için de geçerli olduğunu ekleyebiliriz.**" (Stalin, TE, Almanca, cilt 5, sayfa 275-276)*

Görüldüğü gibi, sorun teorik olarak açıktır.

İki aşamalı parti inşası öğretisi, Marksist-Leninist öğretinin bütün ülkeler için geçerli temel öğretilerinden birisidir. Bu öğreti ışığında bugünkü durumu değerlendirdiğimizde HENÜZ BOLŞEVİK PARTİ İNŞASININ BİRİNCİ AŞAMASINDA (Partinin şekillenme aşaması) OLDUĞUMUZU, BU AŞAMANIN DA HENÜZ BAŞLANGICINDA BULUNDUĞUMUZU tespit etmemiz gerekir.

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASININ BİRİNCİ AŞAMASI Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranarak ülke gerçekliğinin Marksizm-Leninizm ışığında aydınlatılması, devrim TEORİsinin yaratılması; Marksizm-Leninizm silahıyla donatılmış KADROların yetiştirilmesi; ve bolşevik tarzda örgütlenmiş, en zor şartlar altında bile işleyen ÖRGÜT yaratılması görevlerini içerir. Bunlar tümüyle birbiriyle bağıntılı olan, hepsi Parti inşası esas görevinden türeyen görevlerdir.

Bunlar içinde kavranacak esas halkanın hangisi olduğuna verilecek cevap açıktır ki TEORİK çalışma halkası olmak zorundadır. Bugünkü durumun doğru değerlendirilmesi, gerek Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrayışımızın; gerekse ülkemiz gerçekliğini Marksizm-Leninizm ışığında aydınlatmamızın ne kadar sığ ve ilkel olduğunu gösterir. "Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz" sözü bizim için günceldir. O halde TEORİK çalışma halkasının kavranacak esas halka olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Teorik çalışmada da Marksizm-Leninizmin her türden revizyonizm ve oportünizm tarafından çarpıtılan ilkelerinin savunulması görevi, bu çalışmanın merkezine koyulmak; ve ülke gerçekliğinin bu ilkeler ışığında aydınlatılması görevi bu göreve bağımlı ele alınmak zorundadır.

Açıktır ki TEORİ, ancak PRATİĞE hizmet ettiği sürece Marksist-Leninist bir anlam taşır. Bizim yapacağımız TEORİK çalışma, BOLŞEVİK BİR PARTİ İNŞASI PRATİĞİNE HİZMET ETMEK ZORUNDADIR. Bolşevik parti inşasının birinci aşamasında da işçi sınıfının öncü kesimini kazanmak için PROPAGANDA ve ajitasyon çalışması (propaganda esastır) yapılmak zorundadır. BU çalışmada hedef öncelikle işçi sınıfının öncü kesimidir. Parti inşasının birinci aşaması ÖNCÜnün kazanıldığı aşamadır.

İşte bu tespitlerden YAYIN ORGANIMIZIN DİĞER GÖREVLERİ ÇIKAR:

YAYIN ORGANIMIZ BOLŞEVİK PARTİ İNŞASINA HİZMET EDECEK BİR YAYIN ORGANIDIR!

O, PARTİMİZİN YÜRÜTTÜĞÜ TEORİK ÇALIŞMANIN SONUÇLARINI ÖNCELİKLE İŞÇİ SINIFININ ÖNCÜ UNSURLARI ARASINDA PROPAGANDA EDECEK ESAS ARAÇTIR!

O, BUGÜN MARKSİZM-LENİNİZMİN İLKELERİNİN SAVUNULMASINI ESAS GÖREV OLARAK KAVRAYACAKTIR!

O, BU GÖREVİ YERİNE GETİRİRKEN REVİZYONİZMİN VE OPORTÜNİZMİN HEM ULUSLARARASI ALANDA HEM DE ÜLKEMİZDE MARKSİZM-LENİNİZME YAPTIĞI SALDIRILARI GERİ ÇEVİRECEK, ONLARIN ÇARPITMALARINI TEŞHİR EDECEKTİR.

O, ÖNCELİKLE İŞÇİ SINIFININ İLERİ KESİMİNİN SİYASİ SORUNLARINA CEVAP VERMEYE ÇALIŞACAKTIR.

Yayın Organımız BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI için KOLLEKTİF BİR AJİTATÖR VE PROPAGANDİST OLACAKTIR.

O, BUGÜNKÜ GÜCÜMÜZ VE GÖREVLERİMİZ AÇISINDAN PROPAGANDİST OLMAYA DAHA FAZLA AĞIRLIK VERECEKTİR..

Ama yayın organının görevi; Partinin görüşlerini Parti çevresine ulaştıran bir KOLLEKTİF AJİTATÖR VE PROPAGANDACI olma göreviyle sınırlı değildir. O AYNI ZAMANDA –LENİN'İN DE İŞARET ETTİĞİ GİBİ– KOLLEKTİF BİR ÖRGÜTLEYİCİDİR DE.

Onun örgütleyicilik görevi bugünkü durumda öncelikle onun Partinin çeşitli birimleri arasında bağı, bilgi alışverişini sağlaması, tecrübe aktarımının bir aracı olması şeklinde gerçekleşecektir.

Onun örgütleyicilik görevi öncelikle Parti ile Partinin yakın çevresi arasındaki bağı sağlamanın bir aracı olması şeklinde gerçekleşecektir.

Yayın Organımız ulaştığı her alanda savunduğu görüşler etrafında örgütlenmenin bir aracı olacaktır.

Yayın Organımız, ÖRGÜTSEL SORUNLAR VE PRATİK ÇALIŞMA YÖNTEMLERİ HAKKINDA DA BİLGİ VEREN, PARTİLİ YOLDAŞLARA PRATİK OLARAK DA YOLGÖSTEREN BİR ARAÇ OLACAKTIR.

* * *

Bolşevik Parti inşasına hizmet etmeyi amaç edinen yayın organımız, bolşevik parti inşasının bütün önemli sorunlarının açıkça tartışıldığı; Parti içindeki ilkesel görüş ayrılıklarının da yansıtıldığı bir araç olacaktır. Ulaştığı kesime, gerek Partimizin gerçek durumu üzerine, gerekse Dünya Marksist-Leninist Hareketi üzerine gerçek bilgiler verecektir.

İşte bizim ihtiyacımız olan böyle bir yayın organıdır. Açıktır ki böyle bir yayın organı ilk anda, ya da kısa süre içinde **gerçek** olmayacaktır. Başlangıçta bir dizi eksikliği barındıracaktır. Bütün bu görevleri hakkıyla yerine getiren bir yayın organı, bizim önümüze koyduğumuz görevdir, hedeftir. **BOLŞEVİK PARTİZAN**'ın bu birinci sayısı bu hedefe ulaşma yolunda atılmış bir ilk adımdır.

Bütün okuyucularımızı **BOLŞEVİK PARTİZAN**'ı kendi yayın organları olarak kavramaya; yazılar üzerine tartışmaya; eleştirilerini bize ulaştırmaya, **BOLŞEVİK PARTİZAN**'ı yaygınlaştırmaya, her alanda desteklemeye çağırıyoruz.

YAZI KURULU

(BOLŞEVİK PARTİZAN No: 1, 15 Temmuz 1982)

Hakim sınıfların SEÇİM SAHTEKARLIĞINA HAYIR! Seçim çözüm değil!

Tek çözüm, tek yol: DEVRİM!

EMPERYALİZMİN uşağı hakim sınıflar işçileri, köylüleri, tüm ezilen ve sömürülenleri, halklarımızı yine sandık başına çağırıyor.

Bu kez parlamento seçimleri gündemde. Hakim sınıflar için bu seçimler, içine düştükleri siyasi krizden çıkışın bir yolu. Onlar seçmenden, önümüzdeki 4-5 yıllık dönemde hangi hakim sınıf partisinin, hangi koalisyonlar içinde, halkların ezilmesine ve sömürülmesine hizmet edecek hükümeti kurması için tercih belirlemesini, oy vermesini istiyor.

Burjuva devletlerinin en demokratiğinde bile, parlamento seçimlerinin esas işlevi göz boyamadır. Halkın sanki siyasi iktidarı oylarıyla belirleme hakkı varmış gibi gösterilmesidir. Sahtekarlıktır! Belli aralıklarla seçmen sandık başına çağrılır. Seçmen sandık başına çağrıldığında, gerçekte iktidar sahibi olanlar bellidir ve onlar yine iktidar sahibi olarak kalacaktır.

Yalnızca bu iktidar sahipleri adına, parlamento denilen ahırda, halkın gözü önünde tepişen siyasetçilerin kim olacağını belirlemek için yapılır, seçimler. Burjuva devletlerinin en demokratiğinde bile, temel işlevi halk yığınlarını uyutmak olan seçimlerin sahtekar niteliği, ülkemizde çok daha belirgindir.

Ülkemizde lafa bakılırsa, "Hakimiyet kayıtsız koşulsuz milletindir!" Tabii buradaki milletten kastedilen, Türk milletidir. Ve daha işin başında, Türk olmayanlara, örneğin Kürt ulusuna, örneğin Ermenilere, Araplara, Çerkezlere, Gürcülere, vb. vb. "hakimiyet" yolu kapatılarak, "Türk demokrasisinin" ırkçı niteliği açıklanmış ve

Türkiye nüfusunu oluşturanların çok önemli bir bölümü, sahte demokrasinin bile dışında bırakılmıştır.

Fakat bu kadarla kalmıyor. "Kayıtsız şartsız millete" ait olduğu iddia edilen "hakimiyet"in en yüksek organı, güya " Büyük Millet Meclisi" adı verilen parlamentodur. Ülkemizde, nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan işçilerin, emekçilerin, yoksul köylülerin temsilcisi olan bir siyasi partinin, gerçekten devrimci-komünist bir program temelinde bu parlamentoya girme yolları yasalarla tıkanmıştır.

Hakim sınıfların demokratik olduğunu iddia ettikleri ülkemizde, faşizmin gerçek yüzünü teşhir eden, işçileri-köylüleri, devrimci, komünist bir temelde örgütlemeye çalışan faaliyetler yasadışıdır. Yani, işçi sınıfı ve yoksul köylüler ve emekçiler en baştan "hakimiyet" dışındadır.

Bu kadar da değil! Bu parlamento için yapılacak seçimlere girebilmek için, bugün "adaylık müracatında" yatırılacak en düşük para 100 milyondan başlamaktadır. Bu kadar parayı seçimlere aday olarak katılabilmek için ödeyecek güçte olmayan on milyonlar, en başından "hakimiyet" dışıdır.

Bu kadarla kalmıyor: Geçen dönemde seçilen 450 "milletvekili"nden 7'si kadındı! Kadınların parlamentoda temsil oranı %2 bile değildi. Nüfusun yarısı, parlamentonun gerçekten "hakimiyet" aracı olduğu varsayıldığında, "hakimiyet" dışında idi. Yeni parlamentoda da resim bundan çok değişik olmayacaktır.

Kısaca: İşçilerin, köylülerin, ezilen ulusların, emekçi kadınların temsil edilmediği bir "hakimiyet" aracı sözkonusu! Fakat, bu kadar da değil: Çünkü, ülkemizde parlamentonun gerçek hakimiyet aracı olmadığı, Batılı

emperyalist devletlerdeki "demokrasi"lere göre çok daha belirgindir.

Ülkemizin gerçek hakimleri olan, emperyalizmin işbirlikçileri Sabancı'lar, Koçlar, vb.'leri, bu hakimiyetleri için parlamentoya fazla güvenmemekte, "cumhuriyet"in koruyucusu ve kollayıcısı olarak gördükleri faşist-kemalist orduya özel görevler yüklemektedirler. Parlamento arada bir, ihtiyaç duyulduğunda "tatile" çıkarılabilmekte, gerçek egemenlerin çıkarları tehlikeye düştüğünde, parlamenterlerin "seçilmişliği" hiçbir işe yaramamaktadır. Son olarak, 12 Eylül 1980 harekatı, egemenlik açısından "parlamento" denen kurumun gerçek değerini, daha doğrusu değersizliğini bir kez daha kanıtlamıştır.

Ülkemizde, gerçekte siyasi kararların alındığı kurum, Anayasaya da yazılmış olan Milli Güvenlik Kurulu adlı kurumdur. Anayasa'nın 118. maddesinde, Cumhurbaşkanı'nın başkanlığında, Başbakan, Genel Kurmay Başkanı, Milli Savunma, İçişleri, Dışişleri Bakanları, Kara, Deniz, Hava Kuvvetleri Komutanları ve Jandarma Genel Komutanı'ndan kurulduğu belirtilen bu kurumun "tavsiyeleri", yine Anayasa'ya göre, "Bakanlar Kurulu'nca öncelikle dikkate alınır."

27 Mayıs 1960 darbesinden sonra anayasal bir kurum haline sokulan Milli Güvenlik Kurulu'nun "tavsiye"leri bugüne dek hep "emir" olarak kavranmış, öyle de uygulanmıştır. Bu kurumun 35 yıllık varlığında Bakanlar Kurullarınca veya parlamento tarafından reddedilen bir tek "tavsiyesi" olmamıştır.

Parlamento, gerçekte Milli Güvenlik Kurulu'nun noteri konumundadır. Ordunun, jandarmanın yüksek komuta heyetinin yer aldığı Milli Güvenlik Kurulu, ülkemizde hakim sınıfların gerçek iktidar organıdır. Diğer kurumların, bu arada esas hakimiyet aracı olduğu iddia edilen parlamentonun da, rolleri figüranlıktır. İşte şimdi bu parlamento için seçimler gündemde.

Bu seçimler, yalnızca yukarda saydığımız nedenlerle sahtekarlık değil. Bu seçimlerde; aynı zamanda faşist devlet terörü, Kürt halkına, PKK'nın önderliğinde Kürt ulusal mücadelesine karşı, faşist Türk hakim sınıflarının yürüttüğü haksız savaş sonucu, yerlerini yurtlarını terkedip, göçmek zorunda kalan 3 milyona yakın Kürt emekçinin pratikte seçme hakkı yok!

Anayasa'da yapılan değişiklikle, seçme hakkı tanınan 18-21 yaş grubu arasındaki 8 milyon seçmenin büyük çoğunluğunun, seçim "yangından mal kaçırma" aceleciliğine getirildiği için, pratikte seçme hakkı yok!

Yine anayasada yapılan değişiklikle seçme hakkı tanınan yurtdışındaki 1,5 milyona yakın seçmenin, pratikte seçme hakkı yok!

Kuzey Kürdistan'da sandıklar yine güvenlik gerekçesiyle birçok yerde jandarma karakollarına kurulacak! Yine ordu ve polis, özel tim, korucu ve benzerleri silahlı olarak oy kullanma hakkına sahip olacak! Ve Kuzey Kürdistan'da, yine pratikte birçok alanda seçim açık oy verme yöntemiyle yapılıp, sayım Olağanüstühal Bölge merkezlerinde gizli-kapaklı yapılıp ilan edilecek! İşte bu seçimler, bu nedenlerle de sahtekarlıktan başka bir şey değildir, olamaz!

Şimdi bütün hakim sınıf partileri, ve bu seçimlere katılma kararı alan İP, HADEP vb. partiler, hummalı bir propaganda faaliyeti içinde. Hakim sınıflar, seçimler yapıldıktan sonra "halkımız demokratik seçimini yapmıştır" diyerek, gündeme geçecekler. Seçimler, ülkemizde demokrasi olduğunun bir göstergesi olarak kullanılacak. Gerçekte ise seçimler, ülkemizde hüküm süren faşizme demokrasi maskesi geçirmek işlevine sahip bir sahtekarlıktır.

İşçiler, emekçiler, köylüler...

Bu sahtekarlığa HAYIR diyelim! Hakim sınıfların seçim sahtekarlığı oyununa figüran olarak katılmayı reddedelim!

Seçim çözüm değildir! Bu seçimlere katılmakla, düzeltebileceğimiz hiçbir şey yoktur. Hangi partiye olursa olsun, vereceğimiz her geçerli oy, sonuç olarak hakim sınıfların demokrasi dedikleri faşist düzenlerini kabul ettiğimizi söyleyen bir oydur.

DYP-ANAP-MHP-BPP-YDP-CHP-DSP-YDH-DP... bunların hepsi bugünkü faşist düzenin, devletin açık savunucusu partilerdir. Birilerinin diğerlerine göre daha açık ırkçı ve faşist olması (MHP), birilerinin kendilerine "solcu" demesi (CHP-DSP), birilerinin daha liberal görünümlü olması ve reformlardan yana tavır takınması (YDH) vb. özde var olan birliği ortadan kaldırmaz. Bu partilerin hepsinin temel özelliği, işçilerin-köylülerin-tüm emekçilerin başdüşmanı olan faşist devletin koruyuculuğudur.

RP, bugünkü düzeni değiştirmek, "adil düzen" kurmak iddiasıyla seçmenin karşısına çıkan bir partidir. Bu parti, "adil düzen"den ne anladığını, elinde bulundurduğu belediyelerde ispatlamıştır. Bunların halkın dini düşüncelerini sömürererek vaat ettikleri "adil düzen", dinci faşist bir düzendir.

Sosyalizm, demokrasi, kardeşlik, barış vb. adına, bu seçimlere soldan katılan HADEP, İP gibi partiler de var.

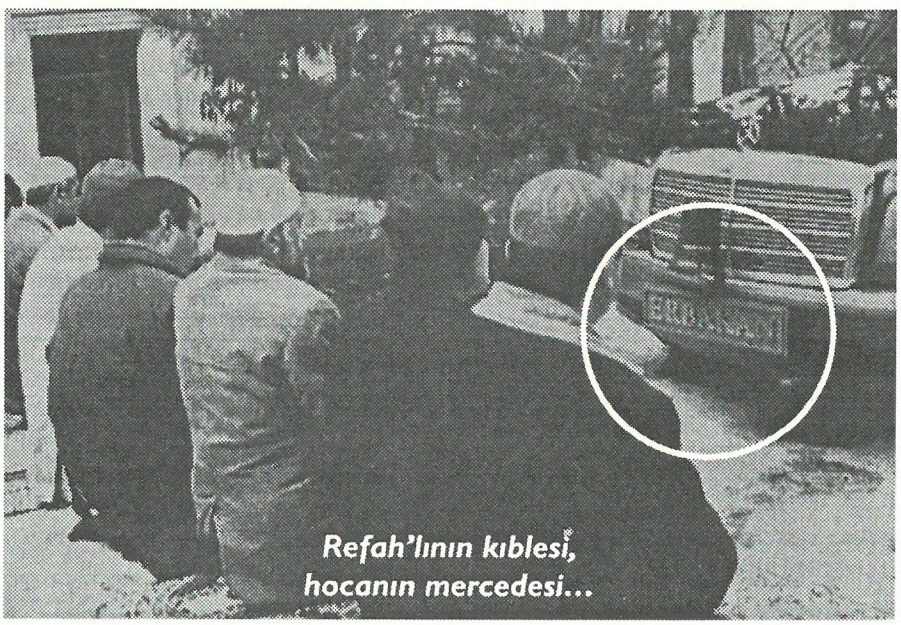

Bu gibi legal, reformist partiler, düzenin reformcu yedek lastikleridir. Reformizme verilen her oy da, son çözümlemede düzene verilen oydur.

Hayır! İşçilerin, emekçilerin, ezilenlerin bu düzene, onun dinci faşist ve reformist alternatiflerine verilecek oyu yoktur! Hakim sınıfların bizi zorladıkları "Kırk katır mı, kırk satır mı?" tercihine HAYIR diyelim!

Sizin faşist düzeninize, hepinize, topunuza hayır! Biz seçimimizi yaptık, devrimi seçtik! diyelim. Oy kullanmayalım! Veya oy kullandığımızda, oy pusulasının üstüne DEVRİM yazarak, oyu geçersiz hale getirelim!

İşçiler, köylüler, ezilen halklar, tüm ezilenler, sömürülenler... Sözümüz size!

Bizim programımız Sosyalizm'in yolunu açacak olan DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ programıdır.

Ülkemizde gerçek demokrasi, seçimlerle, reformlarla vb. değil, ancak ve yalnız işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi ile kazanılabilir! Görev, bunun için örgütlenmek, bunun için çalışmaktır.

Demokratik Halk Devrimi, siyasi alanda emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist diktatörlüğünü yıkarak, onun yerine İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik İktidarını kuracaktır. Bu iktidar, işçiler-köylüler için, emeği ile ekmeğini kazananlar için en geniş demokrasi ve fakat emperyalizmin uşakları hakim sınıflar, işbirlikçi büyük burjuvazi ve toprak ağaları-beyleri üzerinde diktatörlük olacaktır. Halk demokrasisi, her alanda halkın örgütlenmesi, yönetime doğrudan katılması ilkesi temelinde örgütlenecektir.

Demokratik Halk Devrimi sonucu kurulacak İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik İktidarı, emperyalizme bağımlılık zincirini kıracak, emperyalizmin uşağı büyük burjuvazinin elindeki üretim araçlarına tazminatsız el koyacak, bunları kamu mülkü haline getirecektir. Emperyalist devlet ve tekellere var olan hiçbir "borç" tanınmayacaktır.

Demokratik Halk Devrimi, ülkemizde uluslar ve milliyetler arasındaki eşitsizliğe derhal son verecek, Kürt ulusunun ayrılma hakkını kayıtsız koşulsuz tanıyacak ve Kürt ulusunun ayrılma hakkını özgürce kullanabileceği şartları yaratacaktır. Halk demokrasisi, tüm milliyetlere tam hak eşitliğini sağlayacaktır. Halk demokrasisi, özgür ve eşit ulusların ve milliyetlerin, özgür ve eşit birliğini savunacak, bunu gerçekleştirmek için mücadele edecektir.

Demokratik Halk Devrimi, ekonomik alanda ülkemizde var olan tüm feodal artıkları, devrimci tarzda temizleyecek, feodal mülkiyetin tek kırıntısına izin vermeyecektir. Demokratik Halk Devriminin devleti, küçük ve orta köylülüğün yıkılan devlete olan tüm "borç"larını silecek, küçük ve orta köylülüğe ekonomik destek sağlayacaktır.

Demokratik Halk Devrimi, küçük mülkiyete ve emperyalizm ve gericilikle birlikte hareket etmeyen orta mülkiyete belli bir süre göz yumacak ve işçilerin ve emekçi köylülerin ittifakını güçlendirerek sınıf mücadelesini geliştirecek, Sosyalist devrime geçiş için şartları en kısa zamanda yaratmaya çalışacaktır.

Demokratik Halk Devrimi, kadın-erkek arasındaki eşitsizliği ortadan kaldırmak için gerekli bütün yasal düzenlemeleri yapacak, erkek egemenliğini kırmak için pratik tedbirler alacaktır.

FAŞİST DEVLETİN SEÇİM SAHTEKARLIĞINA HAYIR!

SEÇİM SAHTEKARLIĞINI BOYKOT EDİN!

Faşist hakim sınıflar 24 Aralık 1995'te halkı yine seçime çağırıyor. Seçim sahtekarlığına hayır! Seçimin yükü yine emekçiler, köylüler ve dar gelirli yoksul halka yüklenecektir. Onun için diyoruz ki; tercihimiz seçim değil, devrim!

Tüm milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, devrimciler!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de hakim sınıflar tarafından düzenlenen tüm seçimler, aynı Kuzey Kürdistan-Türkiye'de parlamento gibi, uygulamada olan faşizmin, faşist diktatörlüğün üzerine örtülen demokrasi maskesi olmuştur. Şimdiye dek yapılan seçimlerden hiçbiri işçilere, emekçi halka özde hiçbir olumlu değişiklik getirmemiş, sadece onları düzene bağlamanın aracı, kandırmaca, sahtekarlık olmuştur.

Kuşkusuz seçimler hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcilerinin halk içindeki desteklerini ölçmek açısından önemlidir. Fakat bütün önemi de bununla sınırlıdır. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de demokrasi adına yapılan seçimlerin sahtekarlığı yalnızca halka sunulan tercihlerin kırk katırla, kırk satır arasında olması bir tercih. Biz terihimizi yaptık; ne kırk katır, ne kırk satır, tercihimiz devrim!

Yani Kuzey Kürdistan-Türkiye'de demokrasi adına yapılan seçimler, gerçekte "demokratik seçim", "halk iradesinin özgürce belirlenmesi"nden başka her şeydir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de şimdiye kadar bütün seçimlerin belirliyici özeliği olan "faşizme örtü olma" işlevi, 24 Aralık 1995 de yapılacak genel seçimlerde daha belirgin ortaya çıktı. Bunun nedenide ortadadır: Hakim sınıflar bu genel seçimlere Kuzey Kürdistan'da yaşanan savaş ortamında gidiyor. Her gün onlarca ölü, yaralı, yıkılan Kürt köyleri, göçe zorlanan binlerce Kürt köylüsü vb. Kuzey Kürdistan'ın güncel gerçekliğidir.

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler, tüm devrimciler!

24 Aralık 1995 seçimleri için, yine sandıklar karakollara kurulacak, yine askerler, MİT'ler, itler, korucular ellerinde silahları ile sandık başlarında"halkın iradesi"ni belirliyecekler. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de hakim sınıfların yaptığı seçimler her zaman sahtekar olagelmiştir. Faşizmin üzerine demokrasi maskesi geçirilmesi işlevini görmüştür. Fakat bu sahtekarlığın bu kadar açık olduğu bir seçim Kuzey Kürdistan-Türkiye'de bile az görülen bir seçimdir.

Bu seçimler hakim sınıflar açısından "taşların bağlanıp, itlerin ortaya salındığı" bir ortamda yapılan, devletin kendi kendisini tasdik ettirme işlevine sahip seçimlerdir.

Bu seçimlerde bir tek doğru tavır vardır: Hakim sınıfların bu seçim sahtekarlığı oyununa alet olmamak! Seçim sahtekarlığında hakim sınıfları yalnız bırakmak! Seçim sahtekarlığına hayır demek! Tek kelimeyle BOYKOT!

24 Aralık 1995 seçimleri, hakim sınıflar

Demokratik Halk Devriminin devleti, **"Herkese iş!", "İşsizlik sigortası!", "7 saatlik iş günü!", "5 günlük iş haftası!"** gibi ekonomik talepleri gerçekleştirecektir.

Demokratik Halk Devrimi, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik İktidarını, sömürünün tümüyle ortadan kaldırıldığı Sosyalizme geçiş için şartları yaratacaktır.

Gerçek demokrasi, ezilen ve sömürülen sınıfların ekonomik köleliklerine son verilmeksizin kazanılamaz. Ekonomik özgürlük, siyasi özgürlük ile elele yürütmek zorundadır. Gerçek demokrasi, üretenlerin kendi kendilerini yönettikleri düzendir! Bizim istediğimiz demokrasi budur.

Görev, hakim sınıfların seçim sahtekarlığı vb. ile oyalanmak değil, gerçek demokrasiyi kazanmak için DEVRİM MÜCADELESİne katılmaktır! Hakim sınıfların seçim sahtekarlığını DEVRİM için propaganda-ajitasyon-örgütlenme kampanyasına dönüştürelim!

SEÇİM SAHTEKARLIĞINA HAYIR!

TEK YOL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

22.11.1995

BOLŞEVİK PARTİ
(KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)
MERKEZ KOMİTESİ

açısından halkın dikkatini gerçek sorunlardan kaydırmanın da bir aracı olan sahtekarlıktır. Seçimlere katılmak, hangi gerekçe ile olursa olsun şu veya bu partiye oy vermek, sonuçta hakim sınıfların oyununa gelmek anlamına gelir. Onların düzeni içinde, onların sahtekarlığına onay vermek demek olur.

Faşist Türk hakim sınıflarının kanlı faşist düzeni, içinden çürüyen leştir. Görev bu leşin kozmetik bir operasyonu olan seçimlere katılmak değil, bu sahtekarlığı reddetmek; leşi ortadan kaldırmak için devrim mücadelesine sarılmaktır. Çünkü biz şunu biliyoruz:

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de demokrasi; ama sahte demokrasi değil, gerçek demokrasi; İşçilerin, emekçilerin, ezilenlerin demokrasisi ancak ve yalnız bugünkü faşist Türk devletini DEVRİMLE YIKILMASI sonucu kazanılabilir. Ancak işçi sınıfı önderliğinde başarılı bir **HALK DEVRİMİ** işçilere, emekçilere, tüm ezilenlere halk iktidarı ile birlikte demokrasiyi sağlıyabilir; ezilen Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce belirleme hakkını kullanabileceği şartları yaratır, tüm milliyetlere tam hak eşitliği sağlar; ezilen kadınlara tam hak eşitliğini sağlar; herkese iş, işsizlere işsizlik sigortası, 7 saatlik işgünü, 5 günlük iş haftası gibi demokratik talepleri gerçekleştirir; toplumun her alanından feodal kalıntıları kökten temizler; emekçi köylülerin demokratik taleplerini gerçekleştirir ve insanlığın geleceği olan sosyalizmin, komünizmin yolunu açar. Biz bu yüzden **SEÇİM SAHTEKARLIĞINA HAYIR! BİZ SEÇİMİMİZİ YAPTIK, DEVRİMİ SEÇTİK!** diyoruz. **Tüm emekçileri de DEVRİM MÜCADELESİNE ÇAĞIRIYORUZ!**

Çeşitli milliyetlerden Türk, Kürt, Arap, Çerkez, Laz, Ermeni, emekçiler, devrimciler! Size sesleniyoruz!

24 Aralık 1995 seçimlerinde vereceğiniz her oy; katmerli zam, zulüm, işkence, kurşun olup Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde yürüyen ulusal kurtuluş mücadelesine, Türkiye'de sınıf mücadelesine, devrimci harekete yönelecektir, ona sıkılan kurşun olacaktır. Onun için diyoruz ki; sandık başına gitme! Onların seçim sahtekarlığına hayır!

Düşmana cephane olacak oy vermeyin!

İşçi sınıfı önderliğinde devrimin yol göstericisi olan **BOLŞEVİK PARTİ** saflarında ve onun önderliğinde sınıf mücadelesine, devrim mücadelesine katılın!

Hakim sınıfların seçim kampanyasını, devrim, sosyalizm, komünizmin propagandası kampanyasına dönüştürün!

Zafer; er-geç savaşmaya cesaret eden haklının, işçi sınıfının, emekçilerin olacaktır!

* **KAHROLSUN HAKİM SINIFLARIN SEÇİM SAHTEKARLIĞI!**
* **KAHROLSUN FAŞİST TÜRK DEVLETİ!**
* **SEÇİM SAHTEKARLIĞINA HAYIR!**
* **SEÇİM SAHTEKARLIĞINI BOYKOT ET!**
* **YA BARBARLIK YA SOSYALİZM!**
* **YAŞASIN BOLŞEVİK PARTİ!**
* **BOLŞEVİZM YENECEKTİR!**

BOLŞEVİK PARTİ
Marmara Bölgesi
06.11.1995

TÜM EMEKÇİLERİ DEVRİM MÜCADELESİNE ÇAĞIRIYORUZ!
BOLŞEVİK PARTİ
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
MARMARA BÖLGESİ

BİZ SEÇİMİMİZİ YAPTIK, DEVRİMİ SEÇTİK!
BOLŞEVİK PARTİ
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
MARMARA BÖLGESİ

SANDIK BAŞINA GİTME, HAKİM SINIFLARI YALNIZ BIRAK!
BOLŞEVİK PARTİ
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
MARMARA BÖLGESİ

SEÇİM SAHTEKARLIĞINA HAYIR! BİZ SEÇİMİMİZİ YAPTIK, DEVRİMİ SEÇTİK!
BOLŞEVİK PARTİ
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
MARMARA BÖLGESİ

FAŞİST DEVLETİN SEÇİM SAHTEKARLIĞINA HAYIR!
BOLŞEVİK PARTİ
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
MARMARA BÖLGESİ

SEÇİM SAHTEKARLIĞINI BOYKOT EDİN!
BOLŞEVİK PARTİ
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
MARMARA BÖLGESİ

KURTULUŞ ŞU VE BU PARTİDE DEĞİL, KURTULUŞ DEVRİMDE!
BOLŞEVİK PARTİ
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
MARMARA BÖLGESİ

"Faşizme Karşı Barış Cephesi" neyin nesi?

CHP Kurultayı'nda Deniz Baykal'ın Genel Başkanlığa seçilmesi ertesinde, DYP-CHP koalisyonu dağıldı. Bundan sonra MHP ve DSP'nin destekleriyle kurulan DYP azınlık hükümeti de güvenoyu alamayınca, yeni bir DYP-CHP koalisyonu oluşturuldu.

Bu koalisyonun üzerinde anlaştığı ilk konulardan biri, erken genel seçimler oldu. Yeni koalisyon hükümeti, erken genel seçimlerin 24 Aralık 1995 tarihinde yapılmasını öngören yasa tasarısını meclise sundu ve bu tasarı oy çoğunluğu ile meclisten çıktı. Bunun üzerine, burjuva partileri ittifaklar oluşturmak için kolları sıvadılar. Sağda olduğu gibi, "sol"da da ittifak arayışları gündeme geldi.

10 Kasım 1995 tarihli Özgür Politika gazetesinde A. Öcalan, bir "barış cephesi"nin kurulması amacıyla *"Faşizme karşı birleşelim!"* çağrısı yaptı. Sözkonusu cephe –sorun seçimlere katılma temelinde ele alındığı için–, HADEP merkezli bir birleşme olarak ele alınmaktadır.

A. Öcalan'ın çağrısına paralel olarak HADEP, seçimlere katılacağını açıkladı ve sözkonusu cephe kurma çalışmalarına başladı. BSP, SİP, DDP ve bazı tanınmış politikacılar, bu cephe çağrısına olumlu yanıt vererek, HADEP çevresinde birleştiler. BSP'nin HADEP'le ittifakı BSP'de bölünmeye neden oldu. Birleşme çalışmaları ve çağrıları devam etmektedir. Herhangi bir terslik olmazsa, HADEP merkezli bu ittifak seçimlere katılacaktır.

Sözkonusu partilerin nitelikleri gözönünde bulundurulup, faşizme karşı mücadele olarak sunulan *"Barış, Emek ve Demokrasi Cephesi"* nin gerçek yüzünü kitlelere göstermek zorunlu bir görevdir.

A. ÖCALAN'IN ÇAĞRISI ÖNCESİNDE DURUM

ERNK,MHP ve DSP destekli DYP azınlık hükümetinin kurulmasını *"Türkiye'de resmi faşizm"* in iktidara geldiği biçiminde değerlendirdi. ERNK, Özgür Politika'nın aktardığı kadarıyla şu tavrı takındı:

*"ERNK, **hükümetin** Kürt halkı açısından olduğu gibi Türk halkı için de büyük bir tehlike olduğunu hatırlatarak, **bu faşist ve ırkçı yönetime karşı** tüm emekçi, demokrat ve devrimcilerin birliktelik içerisinde devrimci direnişle faşist saldırılara cevap vermesi gerektiği vurgulanarak, Türkiye'de geliştirilen **«Devrimci direniş partimizin Kürdistan'da yükselttiği özgürlük mücadelesi ile bütünleştirilmelidir.»** denildi." (abç) (Ö. Politika, 9 Ekim 1995)*

Burada net olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de andaki iktidar faşist olarak değerlendirilmemekte, faşist iktidar tespiti ancak, MHP'nin DYP ile ittifakı sonucu resmi olarak hükümet ortağı olmasına dayandırılarak yapılmaktadır. Bu tavır, bizzat devletin niteliğinin faşist olduğu gerçeğini gözardı etmekte, faşizmin varlığını şu ya da bu partinin hükümette yer almasına bağlamaktadır.

Seçimlere katılıp katılmama konusunda ise net bir tavır takınılmamakta idi. Bu konuda A. Öcalan, Yaşar Kaya ile yaptığı bir görüşmede şu tavrı takınıyordu:

"Yakında Kürdistan'da seçimler olur. Bu seçimlerin eski mantıkla Ankara'ya dayanarak olmasına büyük bir talihsizlik olarak bakıyorum. Şimdiden bunları uyarıyorum. Belki eskiden bu kadar hain olarak değerlendirilip ceza bulmadılar. Ama bu sefer kesin cezalandırılacaklardır. İhanet artık bugün eskisi kadar açık yapılamaz. Sürgün Parlamentosu'nun diğer bir anlamı ve çağrısı da bu olmak zorundadır. Eğer Kürdistan halkı adına temsilcilik, bir saygınlık isteniyorsa, yine bir parti mi seçime girmek istiyorsa, halkımızın onayından geçmek zorundadır. Parlamenter mi olmak istiyor, hatta Türk parlamentosunda mı yer almak istiyor, bu yine halkımızın onayından geçmeden olmaz. Bunu çok çarpıcı olarak söylüyorum ki, bazı gafiller daha sonra demesinler ki biz duymadık, anlamadık. Açık söylüyorum. Aksi halde vatan hainleri olarak yargılanacaklardır." (Ö. Politika, 16 Ekim 1995)

A. Öcalan burada, yapılacak erken genel seçimlere katılma bağlamında PKK'nın tavrının ne olduğunu kesin bir biçimde açıklamamaktadır. Fakat eğilim, esas olarak katılmama yönündedir.

Ayrıca A. Öcalan, kendilerinin izni olmadan seçimlere Kürt ulusunun temsilcisi olarak katılacak güçleri *"vatan haini"* olarak değerlendirmekte ve tehdit etmektedir. Halkın onayından anladığı, PKK'nın onayıdır. Halk PKK'dır, PKK A. Öcalan'dır... Sonuçta halkın onayı, gerçekte A. Öcalan'ın onayı olma durumundadır.

Legal planda da HADEP, seçimler konusunda şu tavrı takındı:

"Şu an varolan seçim yasasındaki koşullar, demokratik bir seçimin yapılmasına olanak sağlamıyor. Özellikle OHAL'de demokratik bir seçime elverişli koşullar yok. OHAL'de özgürce propaganda imkanı da yok. Seçim yasası, özgür bir seçimin yapılmasına imkan sağlamıyor." (Ö. Politika, 2 Kasım 1995)

Burada HADEP, doğru bir durum tespiti yapmaktadır. Bunun mantıki sonucu, demokratik olmayan seçimlere

katılmamaktır. Fakat, HADEP seçimlere katılma bağlamında açık bir tavır takınmadı, PKK'nın vereceği kararı bekledi.

A. ÖCALAN'IN ÇAĞRISI SONRASINDA DURUM

10 Kasım 1995 tarihli Özgür Politika gazetesinde kamuoyuna yansıyan çağrıda, yukarıda aktardığımız tavırlar takınılmamış gibi, A. Öcalan şu tavrı takındı:

"Seçimlerde Çiller-Türkeş faşist cephesine karşı barış cephesi oluşturulmasını istiyoruz. Faşistlerin ittifakına karşı barışı, demokrasiyi isteyen bütün Türkler birleşsin. Biz de destekleyelim."

"...Hatta dürüst İslami kesimlerle de bir ittifak oluşturulabilir. Bu kesime de bir çağrı yapıyoruz; gerçek islamlar bu faşistlere karşı çıkmalıdırlar. Refah'ın içindeki dürüst kesimler de bunlara kanmasınlar. Bunun için geniş bir barış cephesinin oluşmasının gerekli olduğunu düşünüyoruz, istiyoruz."

A. Öcalan *"geniş bir barış cephesinin"* oluşmasını savunurken, bu tavrın ardındaki temel dürtüyü açıklamamaktadır. Bu temel dürtü, kurulmak istenen "cephe"nin, kime karşı, kimle ve ne için savunulduğu sorularına verilecek cevaplarda açığa çıkmaktadır.

"CEPHE" KİME KARŞI?

A. Öcalan'ın çağrısında açığa çıktığı gibi, *"barış ve demokrasi cephesi"* esas olarak, DYP-MHP ittifakına karşı oluşturulan bir seçim ittifakıdır. A. Öcalan dışında tavır takınanların tavrı da bu temeldedir.

Bunlar, DYP-MHP ittifakını *"geliştirilmek istenen faşizm"*, *"açık faşist kontrgerilla ittifağı"*, *"faşist cephe"* ve *"faşist tehlike"* vb. biçimde değerlendirmektedir. Bu tavırlar da, bunların faşizm konusundaki yanlış yaklaşımını göstermektedir. Bu yanlış yaklaşım, "faşizme karşı" olma adına, faşizmi sadece MHP ile sınırlama ve ona karşı olma sonucuna götürmektedir. Başka bağıntılarda "faşist TC devleti" vb. gibi tespitlerde bulunulsa da, bu somutta kitlelere yanlış bilinç verilmekte, kitlelerin bilinci karartılmaktadır.

Sonuç itibarıyla 12 Eylül 1980 öncesinde olduğu gibi, faşizme karşı mücadele, devlete karşı değil, bu faşist devletin parlamentosunda yer alan bir partiye karşı verilmektedir. "Cephe"nin DYP-MHP ittifakına karşı savunulduğunu ortaya koyan birkaç tavır aktaralım:

"Amacımız, tırmandırılan faşizan gelişmelere karşı demokrasi güçlerinin birliğini sağlamaktır." (M. Bozlak, Ö. Politika, 12 Kasım 1995)

*"Türkiye ve Kürdistan'da **geliştirilmek istenen** faşizme karşı birlik zemini olan HADEP..." (abç) (Ö. Politika, 13 Kasım)*

*"Bütün bu olumsuzluklara rağmen, militarizmin halkımıza dayattığı **açık faşist kontrgerilla ittifağına karşı** barış ve demokrasi cephesinin oluşturulması tarihi bir görevdir." (abç) (Sürgünde Kürdistan Parlamentosu Yürütme Konseyi, aynı yerde)*

*"Bence **bu faşist cepheye** karşı bir Barış ve Demokrasi Cephesi örgütlemek doğru bir tavırdır. (...) Faşizme geçit vermemek lazım." (abç) (Yaşar Kaya, Ö. Politika, 17 Kasım 1995)*

***"Bugün Türkiye'de faşizm tehlikesi var dediğimiz zaman, kimi iyi niyetli ve saf arkadaşlar «yok yavu...» diyorlar: Daha ne olsun be kardeşler: DYP kalkıp MHP ile seçim işbirliği yapmıyor mu? MHP'nin aşağılık faşist bir parti olduğunu Erzurumlu, Maraşlı, Çorumlu Kürt ve Alevilere sormaya cesaret edebilir misiniz? Ben edemem. (...) Bu parti** (MHP –BN) **faşisttir. Bu parti ırkçıdır. Bu parti Kürt düşmanıdır. Bunu bilimsel ve uygulamadan örneklerle ispata hazırım. Hala inanmayan varsa, DYP şimdi kalkıp bu partiyle iktidara yürüyor. Bu faşizm tehlikesi değil de nedir?"** (abç) (M. Şehmus Güzel, Ö. Politika, 19 Kasım 1995)*

Tüm alıntıların ortak noktası, yukarıda da belirttiğimiz gibi, DYP-MHP ittifakına karşı birleşme çağrısıdır. Erken genel seçimler sonucunda andaki durumda değişecek olan bir şey, MHP'nin **resmen** iktidar ortağı olma ihtimalidir. Faşizmin geliştirilmesi olarak görülen de bu ihtimaldir. MHP'nin resmen iktidar ortağı olmasını, faşizm tehlikesi olarak gördükleri için de, buna karşı birleşmeye çalışmaktadırlar.

Böylece birinci sorunun yanıtı da ortaya çıkmaktadır. **"Barış ve demokrasi cephesi" esasta MHP'ne karşıdır.**

KİMLE "CEPHE"?

A. Öcalan "geniş bir barış cephesinin oluşması"nı savunurken islamcılara da çağrıda bulundu. "Barış cephesi"nin daha başka kimlerle oluşturulmak istendiğini göstermek için de birkaç alıntı aktarmak gerekiyor:

"YDH de cidden kararlı ise partimizde onlara da yer var." (HADEP MYK Üyesi A.Akın, Ö. Politika, 10 Kasım 1995)

***"Bu faşist kontrgerilla ittifağına karşı sağ ve sol yelpazeden herkesi barış ve demokrasi cephesinde yer almaya çağırıyoruz."** (abç) (Sürgünde Kürdistan Parlamentosu Yürütme Konseyi, Ö. Politika, 13 Kasım 1995)*

"Sırrı Sakık ise, YDH'nın ve Alevilerin de oluşturulan Emek ve Barış Cephesinde yer almaları gerektiğini belirterek, «YDH'nın yeri Maraş katliamını yapanların yanı değil. Söylemlerinden dolayı Kürtler Cem Boyner'e sıcak baktı. Söylemlerinden kaynaklı bu cephede yer almalı»." (Ö. Politika, 17 Kasım 1995)

Görüldüğü gibi sorun, DYP-MHP ittifakına karşı olan herkesin katılabileceği şekilde ele alınmaktadır. Bunu en açık biçimiyle, Sürgünde Kürdistan Parlamentosu Yürütme Konseyi ortaya koymaktadır. **"Sağ ve sol yelpazeden herkes" bu "cephe"ye çağrılıdır.**

Böylece ikinci sorunun da cevabı ortaya çıkmaktadır. **"Cephe" DYP-MHP ittifakına karşı çıkan herkesle...**

NE İÇİN "CEPHE"?

Sorunun esas olarak düğümlendiği nokta bu soruya verilen cevaptadır. Evet, neden "faşizme karşı" savaş değil de "Barış Cephesi"?

Bu soruya verilecek en kısa ve özlü cevap, PKK'nın faşist Türk devleti ile masaya oturup anlaşma politikasının, savunduğu "siyasi çözüm"ün gerçekleştirilmesi, bugün Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaşın durması

için "Barış Cephesi"dir.

Bu "cephe"nin özellikle MHP'ne karşı olması da bu yüzdendir. Çünkü MHP, faşist Türk devletinin temsilcileri içinde Kürt ulusal sorununun "çözüm"ünde en şahin olan takımında yer almaktadır. "Askeri çözüm"le "siyasi çözüm" isteyen iki akım içinde hala egemen olan "askeri çözüm" yanlılarıdır. Milli Güvenlik Kurulu bir kenara bırakılırsa, burjuva partiler içinde "askeri çözüm"den yana olarak öne çıkan parti MHP'dir.

Eğer MHP açık bir biçimde hükümet ortağı olursa, PKK'nın "siyasi çözüm" beklentileri belli bir zaman için de olsa tehlikeye düşmektedir. PKK'yı MHP'ne karşı harekete geçiren temel dürtü budur.

Bu temel dürtünün "cephe"cilerin tavırlarına nasıl yansıdığına daha yakından bakalım. Özgür Politika'nın aktarımıyla HADEP MYK Üyesi A. Akın'ın tavrı şöyledir:

"Kürt sorununa siyasi bir çözüm bulunmadığı takdirde Türkiye'nin içinde bulunduğu tıkanıklığın aşılamayacağını belirten Akın, Kürt sorununun siyasi çözümünden yana olan ve daha çok barışı, kardeşliği ve özgürlükleri savunan parti ve çevreleri yanlarında görmek istediklerini belirtti." (Ö. Politika, 10 Kasım 1995)

***"HADEP'in elde edeceği seçim başarısı; Devletin bir beş yıl daha sorunu erteleyerek bu süre zarfında "özel savaşı" daha da tırmandırma politikasını bozacaktır."** (abç) (M. Kılınç, Ö. Politika, 12 Kasım 1995)*

*"Daha fazla kanın akmasını, Türkiye halklarının daha fazla kaybetmesini bilinçli ya da bilinçsiz bir biçimde isteyenler bu cepheye karşı çıkmaya devam edeceklerdir. Cephemiz güçlendikçe de bunlar tercihlerini daha açık bir biçimde yapmak zorunda kalacaklardır. **Ya karşı-devrimci savaş cephesine ya da adil bir siyasal çözüm ve demokrasi için barış cephesinden yana tercihlerini koymak zorunda olacaklardır."** (abç) (Mahir Sayın, Ö. Politika, 16 Kasım 1995)*

"Biz, Kürt sorununun demokratik, siyasi, adil ve barışçıl yoldan çözülmesi için biraraya geldik." (BSP Başkan Yardımcısı M. Kürkçügil, Ö. Politika, 17 Kasım 1995)

Bu alıntılar, oluşturulan "cephe"nin ne için, hangi amaçla oluşturulduğuna yeteri kadar yanıt vermektedir. Kürt sorununun "adil ve barışçıl bir siyasal çözümü", için "savaşın son bulması"... Bu yüzden de savaş değil "barış cephesi"... Bu konuda Mahir Sayın sorunu en açık şekliyle ortaya koymaktadır. M. Sayın'a göre iki alternatif vardır: *"Ya karşı-devrimci savaş cephesine ya da adil bir siyasal çözüm ve demokrasi için barış cephesinden yana"*. Burada ortaya konan her iki alternatif de burjuvazinin alternatifidir. Komünistlerin burada ortaya konan alternatiflerden birinden yana olmaları sözkonusu olamaz.

Biz en başta faşist Türk devletinin Kürt ulusuna karşı yürüttüğü haksız savaşa, ulusal baskıya, zulme vb. vb. baskılara karşıyız.

Aynı biçimde, ulusal baskıya karşı olma adına, faşist Türk devletiyle anlaşma temelindeki bir "siyasi çözüm"e de karşıyız. Bu, kötüler içinde daha az kötü olandır. Bizim çözümümüz bu değildir. Bugün PKK önderliğinde yürütülen mücadele, bu mücadelenin niteliği ve siyasal hedefi gözönüne alındığında, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlayabilecek bir mücadele değildir. Bu yüzden de, faşist Türk devletiyle bazı reformlar temelinde anlaşma hedefli bu mücadelede dökülen kan, gerçekte Kürt işçi ve emekçilerinin yanlış bir hedef uğruna döktükleri kandır.

Biz gelinen yerde, Türkiye Büyük Millet Meclisi çatısı altında siyaset yapabilmek için dökülen bu kanın ve verilen şavaşın taraftarı değiliz. Bu bağlamda PKK'nın savunduğu biçimde bir "barış"ı, kötüler içinde daha az kötü olarak değerlendiriyoruz.

Faşist Türk devletiyle anlaşma olamaz. Biz faşist Türk devletini yıkmak için devrimci savaştan yanayız. İşte komünist alternatif budur. Ve bu mücadelemiz faşist Türk devletini, değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak mücadelesi temelinde yıkana ve işçi-köylü devrimci diktatörlüğünü kurana kadar da sürecektir.

Bu "cephe"nin DYP-MHP ittifakına karşı çıkmasının nedeni en açık şekliyle M. Kılınç dile getirmektedir. Eğer erken genel seçimlerden MHP'nin açık bir biçimde ortak olduğu bir hükümet çıkarsa, o zaman "siyasi çözüm" sorunu beş yıl daha ertelenecek... Bu ertelemeyi engellemek için HADEP seçimlerde başarılı olmalıdır. Siyasi mücadelede hesaplar bu kadar basit değil, ama yapılıyor...

SONUÇ

Aktardığımız bu olgular sonucunda HADEP merkezli oluşturulan "cephe"nin desteklenemez olduğu da ortaya çıkmaktadır.

Bu "cephe", faşizme karşı mücadele "cephe"si değil, faşist bir partiye karşı mücadele "cephe"sidir. Faşizme karşı mücadeleyi, bizzat faşist Türk devletine karşı yöneltmeyen, faşizme karşı mücadeleyi MHP'ne karşı mücadele olarak ele alan bu "cephe", REFORMİZM cephesidir.

PKK'nın milliyetçi ve reformist siyaseti, "sol", "sosyalist" markalı legalistler, reformistler, anti-Marksist-Leninistler tarafından tamamlanmaktadır. Bu o kadar açık ki, "cephe" çağrısı yapan A. Öcalan bile, bu "cephe"nin *"devrimci tarz cephe"* olmadığını teslim etmektedir. *(Bkz. Ö. Politika, 21 Kasım 1995)*

Bu "cephe"nin temel siyaseti, PKK'nın faşist Türk devletiyle anlaşma temelinde sağlamak istediği Kürt sorununa "siyasi çözüm" yaklaşımıdır. Bu bağlamda "Barış Cephesi", Türk ve Kürt halkları arasındaki barışın değil, faşist Türk devletiyle barışın cephesidir. Kürt sorununun çözümü konusunda da, REFORMİZM cephesidir.

Faşizme karşı reformist değil, devrimci mücadele, faşist Türk devletiyle anlaşma değil, bu devleti yıkma mücadelesi doğru anlayışını kitlelere taşımak, bugün de en önemli görevlerden biridir.

24 Aralık erken genel seçimlerinde Bolşevikler olarak bir kez daha haykırıyoruz:

Seçim, faşist düzenin demokrasi maskesidir! Seçim sahtekarlığına hayır! Reformizme oy, düzene oydur!

Biz seçimimizi yaptık! Devrimi seçtik! Seçimle oyalanma! Devrim için Bolşevik saflarda örgütlen!

Faşist Türk devletine ölüm!

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak devrimci mücadelesi!

21 Kasım 1995 ▲

Ve diğer reformistler...

24 ARALIK'ta yapılıp yapılmayacağı 23 Kasım'a kadar hâlâ kesinleşmemiş olan "erken parlamento seçimleri" karşısında esasta üç tavır var.

Birincisi, karşı-devrimin tavrı:

Karşı-devrim, kendi içinde çok parçalı olmasına rağmen, seçim sahtekarlığını çözüm olarak görüp gösterme noktasında birleşiyor. Emekçi yığınları seçimlere katılıp, tercih belirmeye, oy kullanmaya çağırıyor.

İkincisi, devrim cephesinin tavrı:

Başta Bolşevik komünistler olmak üzere devrimciler, 24 Aralık seçimlerinde de BOYKOT tavrını takınıyor. Kuşkusuz bu boykot, boykotun konusu olan parlamentoyu dağıtacak, seçilen parlamentoyu işlemez hale getirecek güçte ve biçimde bir boykot değil. Çünkü devrimci cephe henüz bu güçte değil.

Fakat devrimci cephenin bu güçte olmaması, hiç de kimi legalizm düşkünü reformistlerin "Marksist" kılıflı gerekçelerinin tersine, devrimcilerin seçim sahtekarlığına katılmalarını zorunlu kılmıyor.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin bugünkü şartlarında, devrimle karşı-devrimin bugünkü mevzilenmesinde, devrimin bugünkü gücünde, seçimlerin bugünkü yapılma biçiminde, bu seçimlere katılmak, yığınları seçime katılarak geçerli oy kullanmaya çağırmak, devrimci sol güçlere, hakim sınıflar tarafından biçilen figüranlık rolünü kabullenmek demektir.

Bu seçimler konusunda, hakim sınıflarla, karşı-devrimle araya kesin sınır çizgileri çeken tek doğru tavır, hakim sınıfların seçim sahtekarlığını reddetme, seçimleri boykot etme tavrıdır. Seçimleri boykot tavrı, hiç de reformistlerin iddia ettiği gibi, *"siyasetsizlik"*, *"sekterlik"*, *"yığınlardan kopma"*, *"aktif müdahale etmeme"* vb. vb. değildir.

Boykot; seçim ortamından en geniş çapta propaganda-ajitasyon-örgütlenme faaliyeti için yararlanmanın önünde engel değildir. Tersine, bunun doğru bir temelde yapılmasının ön şartıdır.

Seçim konusunda karşı-devrimle devrimin tavrı nettir. Bu iki temel tavır dışında bir de **üçüncü** bir temel tavır var:

Devrimle karşı-devrim arasında yalpalayan reformizmin tavrı. Reformizm, "barış" adına, "kardeşlik" adına, "Sosyalizm" adına, "emekçi siyaseti" adına vb. ... işçileri, emekçileri seçime katılmaya ve kendi göstereceği adaylara oy vermeye çağırıyor.

Kuşkusuz, bu cephede yer alanların seçim programları, karşı-devrim cephesinin programlarından değişik. Yine de bu cepheyi, karşı-devrim cephesi ile birleştiren ortak bir tavır var: Yığınlara seçimlere katılma, geçerli oy kullanma çağrısı yapma!

Reformistler seçim sahtekarlığını kökten reddeden bir tavır takınmıyor. Onlar böylece, seçim sahtekarlığının "sol" destekçileri, figüranları rolünü oynuyorlar. Reformist cephe de kendi içinde çok parçalı. Reformist cephede gerçekte iki çekim merkezi var:

Biri HADEP'in şahsında somutlaşan ve özellikle Kürt milliyetçiliğinin ağırlığının hissedildiği merkez; diğeri ise anti-emperyalistlik adına kemalist Türk milliyetçiliğinin ağır bastığı İşçi Partisi merkezi. Birinci merkez üzerinde bir başka yazıda durulduğu için, biz burada İşçi Partisi üzerinde duracağız...

İşçi Partisi'nin de bu seçimlerde çıkış noktası, *"Çiller-Türkeş iktidarı nasıl önlenebilir"* sorusu. İşçi Partisi de, –aynı eleştirdiği HADEP'in "Barış Cephesi" gibi– faşist Türk devletine karşı değil, MHP'nin şahsında somutlaştırdığı *"faşistleşmeye"*, *"faşist tırmanışa"* karşı bir siyasetle seçimlere katılıyor.

İşçi Partisi'nin iddiası, bu seçimlere *"Faşizme karşı bir halk ve emek cephesi"* yaratarak katılmak. *(Bütün alıntılar için Bkz. Aydınlık sayı 436, 28 Ekim 1995. Bu sayının kapağı* ***"DYP-MHP iktidarını önlemek için!..."*** *başlığını taşıyor.)* Faşizmden anladıkları ise, aynı HADEP'te olduğu gibi, son çözümlemede MHP!

Bu reformistlerin başı Doğu Perinçek, 4 Kasım 1995 tarihli, 437 sayılı Aydınlık'ta *"Emek Güçlerine Öneri"*-sinde şunları söylüyor:

"Özelleştirme programı, aradığı polis rejimini yaratma girişimi içindedir."

Bu revizyoniste göre, ya bugünkü faşist rejim, polis rejimi değildir! Ya da bu revizyonist için asker, polisten iyidir! Geçmişte ordunun kemalist ilerici niteliğine övgüler düzdüğü bilindiğinde, herhalde ikincisi daha doğru bir yorumdur.

"DYP-MHP iktidarı bunun için tezgahlanıyor."

Sanki bugün DYP, açıkça iktidar ortağı değil. Sanki bugün MHP, devletin önemli mevkilerini elinde bulundurmuyor. Sanki MHP, DYP-CHP Hükümeti'nin pratikte ortağı değil! Doğu Perinçek revizyonisti, anda var olana değil, ilerde mümkün olan resmi ortaklığa karşı cephe arıyor! Ve cephe de esasta MHP'ye yöneliyor!

"Emniyet kadroları topluca istifa ettiriliyor. IMF programının sopalı icraatının başına geçecek kadro hazırlanıyor. Rejime polis baskını, polis rejimi planıyla ilgili."

Burada da ilginç olan şey, Doğu Perinçek revizyonistinin tek rahatsızlığının yüksek dereceli polis şeflerinin istifa ederek, milletvekilliğine soyunmasıdır. Onun "polis rejimi" demesinin nedeni de budur. Sanki polislerden milletvekili olmazsa polis rejimi olmazmış gibi! Kaldı ki, daha bugünkü parlamentoda bir sürü polis şefi ve bir sürü general emeklisi milletvekili olarak cirit atmaktadır. Milletvekilliğine soyunanlar, yalnızca eski polis şefleri değildir. Bir dizi ordu eskisi de, milletvekilliği listelerinin üst sıralarındadır. Fakat Doğu Perinçek'in bundan rahatsızlığı yoktur! Herhalde, yine ordunun "kemalist" geleneği(!) nedeniyle olsa gerek.

"Orada da duramazlar. Seçimi ve parlamentoyu öylesine gereksiz hale getiriyorlar ki..."

Aynen böyle diyor, Doğu Perinçek. Seçimin ve parlamentonun gereksiz hale getirilmesine hayıflanıyor! Sanki seçimler ve parlamento, ülkemiz tarihinin herhangi bir döneminde bugünkünden daha gerekli olmuş gibi. Aslında bu seçimlerin diğerlerinden farkı yok. Seçilecek parlamentonun diğerlerinden farkı olmayacak. İşlevi aynı: Yığınları uyutmak; faşizme, demokrasi maskesi geçirmek. Doğu Perinçek, bu işleve sahip olan seçimlerin ve parlamentonun savunucusudur!

Doğu Perinçek kendi burjuva mantığı içinde, bugünkü seçimlerin ve parlamentonun hakim sınıflar tarafından gereksiz hale getirildiğini savunuyor. Bunun mantıki sonucu,bu seçimlere katılmanın reddi olması gerekir. Fakat hayır, onun mantığı başka türlü işliyor. O, burjuvaziye karşı, parlamentarizmin savunucusu olarak çıkıyor ortaya. Kraldan fazla kralcı şöyle diyor:

"Seçime katılmak şart mı denebilir. Bugünkü Türkiye koşullarında şarttır, olmazsa olmaz. Bunu kavramayanlar, nasıl yasal parti gereğini kavradılarsa, bir gün seçime katılmanın zorunluluğunu da kavrayacaklardır. Çünkü seçime katılmayan yasal partiye, parti bile denmez."

Seçime katılma gerekliliği iki nedenle açıklanıyor:

Birincisi; bugünkü Türkiye şartları! Bu bağlamda, yapılacak seçimlerin bizzat kendisinin, seçimleri ve parlamentoyu gereksiz hale getirdiği tespitini revizyonist Doğu Perinçek'in kendisinin aynı yazıda yaptığını yukarda gösterdik.

İkincisi; legal parti seçime katılmazsa, ona parti bile denmez! Neden diye sormayın! Doğu Perinçek söyledi ise öyledir! Mantık filan da aramayın! Fakat eğer biraz mantık kırıntısı ararsanız, bu sözlerin ardındaki mantık şudur: Doğu Perinçek için ve onun gibi revizyonistler için sorun, devrim filan değil, legal çalışma ile reform yapmaktır. Legallik bunlar için araç değil amaçtır. Bunlar, siyasi parti olduklarını, hakim sınıfların legal platformlarında çalışarak ispatlayacaktır! Kurtlarla, köpeklerle birlikte ulumak, bunların siyasetinin özüdür.

Seçimlere katılmamak, bu devrimci bir tarzda yapılırsa, düzeni karşısına almak anlamına gelir. Bu tavır ise, legal partinin varlığını soru işareti haline getirebilir! Legalliğin korunması amaç olduğuna göre, devrimci değil reformist siyaset zorunludur. Seçimlere, düzeni kabul etmek temelinde katılmak zorunludur! Söylenenin mantığı budur.

* * *

Görüldüğü gibi, HADEP'le İşçi Partisi'nin bu seçimde karşı oldukları ve karşısında cephe oluşturmaya çalıştıkları esas düşman birdir. Bu, esasta MHP'dir! Bu bağlamda ikisinin de siyaseti özde birdir, reformisttir.

Peki o zaman neden birleşmiyorlar, özünde siyasetleri aynı olan, reformist olan bu iki güç, güçlerini neden birleştirmiyor? Bu sorunun cevabı milliyetçilikte yatıyor. Güçlerden biri, "barış" adına gerçekte Kürt milliyetçisi, reformist bir siyaset izlerken, diğeri "emekçi siyaseti" adına Türk milliyetçisi reformist bir siyaset izliyor.

İşçi Partisi, seçim bildirgesini 10 Kasım'da açıklıyor. Bu azgın kemalistler, bununla övünüyorlar. İşçi Partisi'nin önderi Doğu Perinçek, seçim bildirgesini sunarken şunları söylüyor:

"Seçim bildirgemizi bilerek 10 Kasım günü ilan ediyoruz. Atatürk 57 yıl önce ölmüştür; ama kurtuluş savaşımızın, cumhuriyet devrimimizin mevzilerinde Yeni Dünya Düzenine karşı verilen mücadele hayat doludur. İşçi Partisi, IMF partilerine Kuvayı milliye'nin devrimci ruhuyla meydan okuyor. Kahrolsun IMF, Bağımsız Türkiye sloganlarıyla meydanları fetheden işçi hareketi göstermiştir ki, Türkiye'nin sahipleri var. Seçim alanı ve parlamento, serbest piyasa partilerine terkedilmeyecektir. Türkiye Washington'dan yönetilemez." (Aydınlık sayı 438, 11.11.1995, sayfa 4)

Bunların seçim bildirgelerinin merkezini, Türk hakim sınıflarının faşist devletini yıkma mücadelesinden bağımsız bir "anti-emperyalist mücadele" oluşturuyor. Bunlar, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de anti-emperyalist mücadelenin, faşist Türk devletine karşı mücadeleden başka bir şey olmadığını gözlerden gizliyorlar.

Bunlar, Türkiyenin sömürgeleştirilmesine karşı mücadele yürüten ve Türkiye'yi yarı-yeni sömürge haline getiren burjuvazinin, kemalizmin yolunda yürüyorlar. Ve bunu, göğüslerini gere gere ilan da ediyorlar. Sosyalizm adına bu görüşlerin savunulması, Sosyalizme en büyük saldırıdır.

Bunlar "Kuvayı milliyeci"liğin, burjuvazi, kurtuluş savaşı ertesinde iktidarını kurduğunda, açıkça görülen Türk ırkçısı, faşist yüzünü gözlerden gizliyorlar. Kuvayı milliyecilik, Türk burjuvazisinin milliyetçiliğidir. Bu milliyetçilik, Türk olmayan milliyetlere karşı düşmanlık körükleme ve ırkçı saldırganlık demektir. Bu milliyetçilik işçilere, köylülere, tüm ezilenlere azgın saldırıdır.

İşte ikisi de reformist olan iki ana akımın bu seçimlerde güçlerini birleştirememesinin nedeni, bu tavırdır.

* * *

Bu iki ana akım dışında, reformistler içinde, üçüncü bir merkez oluşturmaya çalışan "Emek Partisi girişimcileri" var. AEP revizyonizminin bu izleyicilerinin siyasetlerinin esasta İşçi Partisi'nden bir farkı yok. Fakat yine de bunlar "ayrı" kalmayı tercih ediyorlar. Gerekçeleri de, kendileri dışındakilerin net bir "sınıf tavrı" olmayışı! Ne diyelim, eğer sınıf tavrından söz edilecekse, herkesin kuşkusuz bir sınıf tavrı var. Ve fakat, bu seçimlerde seçime katılma çağrısı yapmak, proleter sınıf tavrıyla ilgisi olmayan bir tavırdır!

Seçime katılmanın bir gerekçesi de bunlara göre, meydanı boş bırakmamak, seçimlerden propaganda için yararlanmak vb. Seçimlerden yararlanmayı, ancak aday gösterildiği zaman mümkün görenler, gerçekte illegal çalışmadan hiçbir şey anlamamış olan, legalizm batağında kendilerini rahat hisseden oportünistlerdir.

Biz, bütün bu reformist akımların tabanına sesleniyoruz: Siyaset ağalarının, sizi düzenin kuyruğuna takan reformist siyasetlerini reddedin!

24 Aralık seçimlerinde, hiçbir partiye, hiçbir adaya oy vermeyin!

Seçimi boykot edin! Devrimi seçin!

Devrim için örgütlenin!

23 Kasım 1995 ▲

İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan...

EYLÜL-Ekim ayları, işçi kitlelerinin katılımı açısından Cumhuriyet tarihinin en yüksek katılımlı eylemlerine tanık oldu.

Ne yazık ki, bu eylemler yine düzen çerçevesi içinde ve sendika ağalarının kesin kontrolündeki hareketler olarak kaldı. Bu eylemlere, Bolşevikler de güçleri oranında katıldılar. Ancak bu katılım, bugün bu hareketlere yön verecek bir güçte ve etkide değildi.

Eylül-Ekim aylarında yaşanan hareketlilik, Bolşeviklere ileri işçilerle tanışma fırsatları yaratan eylemler olarak kavrandı ve böyle de davranıldı.

Pratik, bu eylemlerde işçilerin (küçük de olsa) bir kesiminin sendika ağalarından rahatsız olduğunu gösterdi.

Sendika ağaları, bu eylemler sırasında üzerlerine düşen hainlik görevini yine layıkıyla yerine getirdiler. İşçi sınıfının ve memurların, kamu çalışanlarının eylemlerini, hakim sınıfların iktidar dalaşlarının kuyruğuna takıp, koz olarak kullandılar. Ve sonunda sattılar!!!

*"**Ancak geçmiş iktisadi mücadelelerin olumlu ve olumsuz deneyimlerinin ayrıntılı incelenmesi temelinde, kendi saflarımızın eğitilmesinde ve tüm işçi sınıfının sermaye ile emek arasındaki gelecek sınıf mücadelelerine hazırlanmasında ciddi adımlar atılabilir**." (Losovsky, "Sendikalar Üzerine I", sayfa 110, İnter Yayınları)*

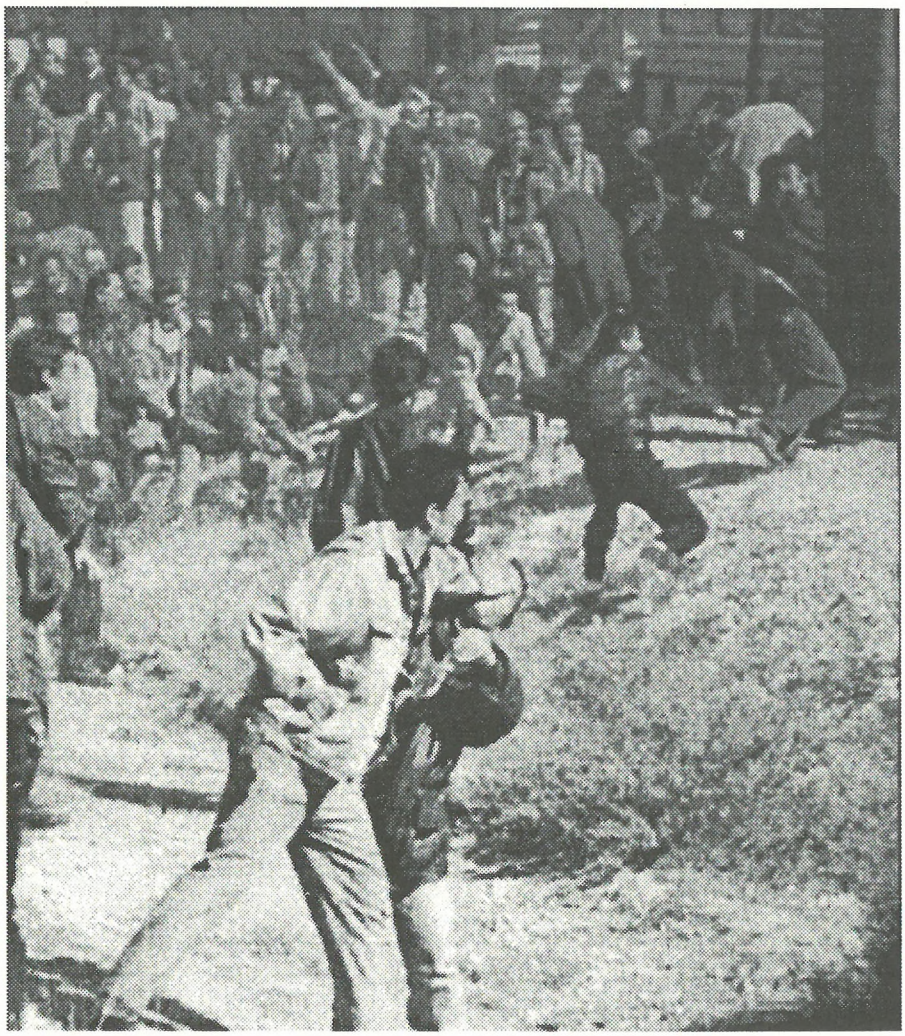

GREV VE MÜCADELE KOMİTELERİ

Şimdi görevimiz; işçilerin, memurların kendi dolaysız tecrübelerinden yola çıkarak, bu satış işinin somut teşhirine ağırlık verip, sendika ağalarından bağımsız örgütlenme düşüncesini, somut teşhir temelinde yaygınlaştırmaktır.

İşçi ve emekçi yığınlarının önündeki en önemli engellerden biri olan sendika bürokrasisine karşı, –son toplu sözleşme pazarlıklarında işçileri patronlara nasıl peşkeş çektiklerini teşhir ederek– "GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİ KURALIM!" şiarını yükseltmeliyiz.

Bolşevikler, katıldıkları eylemlerden bazılarında, taşıdıkları bir pankartta yeralan, ***"İşçiler mücadelemizi kendi elimize almalıyız! Sendika bürokrasisinden bağımsız, sürekliliği sağlanmış, grev ve mücadele komiteleri kuralım!"*** şiarındaki, **"sürekliliği sağlanmış"** ifadesini kullanarak yanlış bir ajitasyon yürüttüler. Bu şiar, bu şekilde bırakıldığında yanlış bilinç yayar.

Grev ve Mücadele Komiteleri, somut eylemler için kurulan, bir işletmedeki bütün işçilerin seçtiği, seçilenlerin seçenler tarafından geri çağrılması her an mümkün olan, bu anlamda sürekli olmayan komiteleridir.

Grev ve Mücadele Komiteleri, bütün işçileri, sendika bürokrasisinden bağımsız mücadeleye çekmenin araçlarıdır.

Bu araçların "SÜREKLİLİĞİ"nin savunulması, bunların sarı sendikaların alternatifi, devrimci sendikalar olduğu veya onlara doğru gelişeceği anlayışına yol açabilir. Fakat böyle bir anlayış doğru değildir!

Grev ve Mücadele Komiteleri, devrimci sendikaya doğru gelişecek araçlar değildir. **Devrimci sendikalar, bugünkü sendikalarda yürütülecek komünist ve devrimci fraksiyon faaliyeti ve işletmelerde sendikasız işçiler arasında yürütülecek, onları sendikal örgütlenmeye teşvik edecek faaliyetler sonucu ortaya çıkacaktır.**

Grev ve Mücadele Komiteleri'nin

faaliyetleri, kuşkusuz, devrimci sendikalar için çalışmada komünistlere **alan yaratır** ve fakat devrimci sendikalar oluşturma faaliyeti ile bir ve aynı şey değildir.

Bu bağlamda, sorunun bir kez daha incelenmesini ve bilinçlere çıkartılmasını sağlamak amacıyla, Bolşevik Parti 4. Kongresi'nin "Grev ve Mücadele Komiteleri" hakkındaki kararını buraya aynen alıyoruz:

Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfı hareketinin içinde bulunduğu durumda "Grev ve Mücadele Komiteleri" şiarı, işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin, bağımsız bir sınıf hareketi yönünde geliştirilmesi için ajitasyon şiarımızdır.

Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de grev mücadelelerinin ve işçilerin çeşitli direniş eylemlerinin çok büyük bir bölümü, faşist, sarı, reformist veya revizyonist sendika ağaları tarafından satılma durumundadır. İşçilerin haklı talepleri için mücadelelerinde başarı kazanmaları için, mücadelelerinin örgütlenmesini de kendi ellerine alması gereklidir.

Alınan bir grev kararının –veya direniş kararının– uygulanması, başlanılan grevin –veya direnişin– başarısı, her şeyden önce grevin –veya direnişin– nasıl bir önderliğe sahip olduğuna bağlıdır. Greve, sırtını sendika bürokrasisine dayamış, işçilerin kontrolü dışın-da, istediğini yapmakta serbest olan satılmış sendika yöneticileri mi; YOK-SA sarı, faşist, reformist, revizyonist sendika bürokrasisinden uzak, işçilerin seçimi ile işbaşına getirilmiş olan ve yine işçilerin her an görevden alabilecekleri bir organ mı önderlik ediyor?

Sorunun ana çekirdeği budur. Yalnızca nitelik olarak olumlu bir önderlik değil, aynı zamanda örgütlenme biçimi ve işleyişi açısından da bir işyerinde çalışan sendikalı ve sendikasız tüm işçilerin güvenine sahip, bu güveni işletmedeki tüm işçilerin onay ve kontrolüne dayandıran bir organ türü ne olabilir?

Bizim bu soruya, gerek Dünya Komünist Hareketi'nin bu alandaki deneyimlerine, gerekse Kuzey Kürdistan-Türkiye Komünist ve Devrimci Hareketi'nin deneyimlerine dayanarak verdiğimiz cevap, GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİ'dir.

Grev ve Mücadele Komiteleri, her işletmede sendikalı veya sendikasız tüm işçilerin katıldığı genel işyeri toplantısında seçilen, böylece her bir işletmedeki işçilerin çoğunluğunun desteğine sahip olmakla kalmayan, aynı zamanda bu desteği sürekli denetime bağlayan ve sendika temsilciliğinin dışında oluşturulmuş organlardır.

Grev ve Mücadele Komiteleri, grev mücadelesine en fazla sayıda kadın ve erkek işçiyi doğrudan ve en aktif biçimde çekmenin en doğru yoludur.

–Bugünkü yasal çerçevede yukardaki özelliklere sahip bir grev komitesinin yasal olarak kurulması mümkün değildir. Ancak grev komiteleri bugünkü yasal engellere rağmen kurulabilir, kurulmalıdır. İşçiler Grev Komitesini eylem şiarı ve direktif olarak kavrayıp yoğun bir şekilde hayata geçirdiklerinde, yasal çerçeve parçalanır atılır. Bu anlamda, Grev ve Mücadele Komiteleri şiarı, bugünkü yasal çerçevenin mücadele ile ve mücadele içinde parçalanması çağrısıdır.

–Bugünkü şartlarda, Grev ve Mücadele Komiteleri, kurulması halinde patronlar tarafından yasalar gösterilerek muhatap kabul edilmeyecektir. Buna rağmen bu komiteler kurulmalıdır. Onların büyük çoğunluğunun andaki gerçek işlevi, sendika bürokrasisini kontrol; ona karşı muhatap olmak olacaktır. Sendika bürokrasisi, grev komitesine rağmen ve ona karşı hiçbir adım atamaz hale getirilebilir ve getirilmelidir.

–Grev ve Mücadele Komitelerinin hayata geçirilmesinin en büyük anlamı, kuşkusuz bunların işçileri örgütleme, onların bilinç seviyesini mücadele içinde yükseltmede uygun araç olmalarında yatmaktadır. Ve Grev ve Mücadele Komiteleri siyasetinin başarısı, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesi açısından, esasta işçileri geniş yığınlar halinde mücadele içine çekmesi ve onları kendi çıkarları için mücadelede örgütlemesi ile ölçülür.

–Grev ve Mücadele Komiteleri, sendikaların, her şeyden önce de işçi sınıfının Komünist önderliğinde yaratılması gereken sınıf sendikalarının alternatifi değildir. Grev ve Mücadele Komiteleri şiarı, "İşçilerin Devrimci Sendikaları", "Devrimci Sendika Hareketi", "Birlik Sendikaları" vb. şiarların kesin ve mutlak alternatifi değildir.

–Grev ve Mücadele Komiteleri, yaratılması görev olan ve tabandan sabırlı bir çalışma ile süreç içinde yaratılacak olan devrimci, birleşik sendika örgütlenmesinin alternatifi olmadığı gibi, tersine böyle bir örgütlenmenin çekirdeklerini yaratmak için fabrika/işletme düzeyinde önemli bir çalışma alanı, bir araçtır.

–Merkezi birleşik devrimci bir sendikal örgütlenmenin varlığı şartlarında da, fabrika/işyeri düzeyindeki Grev ve Mücadele Komiteleri, devrimci sendikanın yürüttüğü mücadelenin tabandaki uygulayıcısı olarak işlev görür.

Yukardaki anlayışlar temelinde Kongremiz, "Grev ve Mücadele Komiteleri" şiarının işçi sınıfının eylem şiarı haline getirilmesi için tüm yoldaşlarımızı, her şeyden önce de doğrudan işçi sınıfı içinde ajitasyon-propaganda-örgütleme faaliyeti yürüten yoldaşlarımızı kararlı bir mücadeleye çağırır. *(Bolşevik Partizan sayı 62, 15 Ocak '91, sayfa 19-20)*

* * *

Biz bugünkü şartlarda, bizim savunduğumuz biçimde Grev ve Mücadele Komitelerinin kurulmasının kuşkusuz çok güç olduğunu biliyoruz. İşçi sınıfı içindeki çalışma, lafta değil gerçek bir çalışma ise, çok güç olan bu iş başarılmak zorundadır. İşçi sınıfının sınıf birliğinin sağlanması ve kendisi için bir sınıf olması yolunda atılacak ilk adımlardan biri de budur.

Fabrika ve işletmelerdeki çalışmada, devrimci (ve ilerici, demokrat) işçilerin yanyana gelerek kendi aralarında oluşturdukları komitelere "Grev ve Mücadele Komiteleri" adını verme yanlış anlayışı ve pratiğine sahip olanlar da var. Böyle bir komite oluşturmak tabii ki daha kolaydır (zor ama, bizim istediğimize göre daha kolay).

Fakat böyle bir komite, GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİ'nin temel işlevi olan, **işletmedeki işçilerin büyük çoğunluğunu doğrudan mücadeleye katma** işini yapamaz. Bu nedenle, bizim işçiler arasında yaygınlaştırmamız gerekli olan düşünce, Komintern'in de savunduğu biçimiyle-

GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİ kurulması düşüncesidir.

ÜCRET ARTIŞI TALEBİNİN HESAPLANMASI ÜZERİNE

Eylül ve Ekim aylarında 350 bin işçinin katıldığı grevler ve işçilerin kitlesel eylemleri eşliğinde yürüyen toplu sözleşme pazarlıkları, sendika ağalarıyla devlet temsilcileri arasındaki rezilane uyumluluğa sahne oldu. Karşılıklı demagojiler, işçilerin patronlara satışından başka bir sonucu vermedi. Alındığı söylenen "zamlar", işçiler için gerçekte ücret düşüşü oldu!

Görevlerimizden biri de, işçi sınıfı içinde bu konuda bilinç yaymak ve ortaya çıkan yanlış görüşlere karşı mücadele yürütmektir.

Görev,"enflasyon oranında zam" talep edip, enflasyonun %100'lerde seyrettiği bu ülkede, %16'lara imza atan sendika ağalarını teşhir etmektir. Bu hesapların nasıl yapıldığı öğrenmek ve öğretmek de görevlerimizdendir.

Bu konudaki görüşlerimizi bir kez daha ele almada yarar var:

GERÇEK ÜCRET ARTIŞI talebi için, **anda var olan ücrete; enflasyon oranı + üretim artışı oranı + dolaylı dolaysız vergilerin artış oranı + istenen zam oranı eklenmelidir.**

İlk üçü, ücret artışı değildir; var olan ücreti korumak için talep edilmesi gereken minimumdur.

Gerçek ücret artışı, buna ek olarak istenendir.

KİT işçilerinin son toplu sözlemelerdeki durumlarından yola çıkalım:

Örneğin, 1994'deki ücretin satın alma gücü korunmak isteniyorsa, 1995 için **en az ücret artışı %100** civarında hesaplanmak zorundaydı. %80'in üzerinde enflasyon, %8 kalkınma hızı, %10 civarında vergi yükü artışı vardı!

Bunun altındaki her ücret artışı talebi, gerçekte ücret düşüşü anlamına geliyordu.

Ücret artışı talebi getirilirken, yüzde olarak ne istendiğinde, gerçek ücret artışı sözkonusu olur; bu bulunduktan sonra atılacak adımlarda, iki yol vardır:

Ya biz, en yüksek ücret gruplarının da gerçek ücret artışını isteriz. O zaman en yüksek ücret grubundakilerin ücretine, talep ettiğimiz zammı ekler, mutlak rakamı bulur, herkes için bu talebi getiririz. Örneğin en yüksek ücret grubundakilerin ücreti 20 milyonsa ve bizim istediğimiz ücret artışı %100'lük bir ücret artışı ise, o zaman bizim talebimiz, *"Herkese 20 milyon!"* ücret artışı talebi olur.

Ya da biz, toplu sözleşme pazarlık masasında olan tüm işçilerin ücret toplamını alır, bu rakamı tüm işçi sayısına böler, ortalama ücreti buluruz. Bu rakam, kuşkusuz en yüksek ücret grubundakilerin ücretinden çok düşük olacaktır. Bu ortalama ücret bazında istenen mutlak rakam bulunur.

Diyelim ki, 100 işçi çalışıyor;
50 tanesi 1 milyon = 50 milyon,
20 tanesi 2 milyon = 40 milyon,
15 tanesi 3 milyon = 45 milyon,
10 tanesi 4 milyon = 40 milyon,
5 tanesi 5 milyon = 25 milyon
ücret alıyorlar.

Bunların aldığı tüm ücret toplamı: 50+40+45+40+25 = 200 milyondur.

Ortalama ücret ise;

200 milyon : 100 işçi = 2 milyon TL'dir.

Biz, %100 zam istiyorsak, ortalama ücreti baz aldığımızda, herkese 2 milyon lira isteriz. (En yüksek ücreti baz alsa idik, o zaman 5 milyon isterdik.)

Kuşkusuz böyle bir talepte, alt ücret grupları (örnekte toplam 70 işçi) %100'den daha fazla zam alırken, üst ücret grupları %100'den daha az zam alma durumundadır.

Ücretler arasındaki farklılığı azaltmak açısından da, ekonomik olarak pazarlık gücü açısından da, ortalama ücret baz alınarak, mutlak rakamla bir gerçek ücret artışı talep etmek en doğru olandır. Böyle bir tavırda, üst ücret grupları, kendilerine haksızlık olduğunu –haklı olarak– ileri sürebilirler. Ve patronlar da bunu kullanabilir.

Buna rağmen, eğer alt ücret grupları, bu talepler için mücadeleye gerçekten kazanılabilirlerse, üst ücret gruplarını kızdırmak göze alınabilir ve alınmalıdır.

* * *

Toplu sözleşme pazarlıklarının sürecinde, "zam talebi"nin nasıl hesaplanması gerektiği konusunda, yoldaşlarımız da dahil devrimci saflarda ve bu sorunu tartışan diğer kesimlerde ilginç anlayışlar ve tartışmalar ortaya çıktı.

Bizim açıklığa kavuşturduğumuz şekildeki bir zam talebi hesaplamasına gelen temel eleştiri şöyledir: Herkese eşit miktarda mutlak rakamlı (yüzde olarak değil) bir ücret artışı talebi, ücretler arasındaki eşitsizliği ortadan kaldırmayacaktır...

Bu eleştiriyi getiren yoldaşlar, Sosyalizmin de temel üleşme şiarının "herkese katkısına göre" olduğunu anlamamışlardır.

Biz Komünistler "mutlak eşitliğin" ancak küçük burjuva ütopyacılarının bir hayali olduğunu biliriz. İnsanlar eşit olmadıkları için, hiçbir zaman mutlak eşitlik olmayacaktır. "Herkesin ihtiyacına" göre aldığı komünist toplumda da, herkesin ihtiyacı değişik olacağından yine mutlak eşitlik olmayacaktır.

Ücretler bağlamında bu, şu demektir: Bir fabrikada, bir iş kolunda çalışan bütün işçilerin, yaptıkları işten bağımsız olarak, aynı ücreti alması talebi, bu talep işçiler arasındaki ücret farklılığını, bu anlamda rekabeti ortadan kaldırmak amacıyla getirilse bile yanlıştır. Çünkü, her işçinin ve her emek kullanımının, her işin toplumsal zenginliğe katkısı değişiktir. Bu yüzden, biz "Herkese eşit ücret!" talep etmeyiz.

Bizim taleplerimiz:

a) ***"Eşit işe eşit ücret!"***tir,

b) ***Ücretler arasındaki farklılıkların mümkün olduğunca azaltılmasıdır!***

Kapitalizm şartlarında (ve Sosyalizm şartlarında da) komünistler için ücret talebinde ve ücret belirlemede çıkış noktası, topluma yapılan katkıdır; işgücünün değeri ve yarattığı artı değerin büyüklüğüdür. Ve bunlar kuşkusuz birbirinden farklıdır. Bu yüzden de bu farklılık, ücret farklılıkları olarak yansımak zorundadır.

Biz bunun bilincinde olarak, ücret farklılıklarını sıfırlama, yani ücretler arasındaki her türlü farkı ortadan kaldırma iddiasında olmadan, ücretler arasındaki farklılıkları mümkün olduğunca azaltmak ve yaklaşık olarak aynı işi yapanların ayrı ücretlendiril-

mesini ortadan kaldırmak için mücadele ederiz.

Bunun için, bizim ücret konusunda iki temel şiarımız, yukarda da belirttiğimiz gibi: Birincisi, ***"Eşit işe eşit ücrettir!"*** Biz bu şiarla, yaklaşık olarak aynı ölçüde katkıda bulunanların, bilinçli olarak birbirlerine karşı kullanılması için yapılan farklılıkları ortadan kaldırmaya çalışırız.

"Kadın ücretleri derhal artırılmalıdır!" şiarımız da, bu temel ***"Eşit işe eşit ücret!"*** şiarımızın bir devamı, andaki somut bir ekidir. Çünkü erkeklerle aynı işi yaptıklarında da kadınların daha düşük ücret alması olağan durumdur. Bu yüzden, **eşit işe eşit ücret istiyorsak, kadın ücretlerinin derhal arttırılmasını da talep etmek zorundayız!**

Bu bağlamda şunu söyleyelim:

Mutlak rakamlı bir ücret artışı talebiyle, kadın ücretlerinin derhal artırılması talebimiz, hiç de güme gitmez! Biz mutlak rakamlı ücret artışı talebini, tek talep olarak getirelim demedik. Bu talebimiz, kuşkusuz bir dizi yan talep le desteklenebilir, desteklenmek zorundadır. Biz örneğin, *"Herkese 10 milyon zam + kadın ücretleri ayrıca yüzde 50 artırılmalıdır!"* vb. diyebiliriz ya da ***"Kadın işçilere** 15 milyon zam!"* vb. diyebiliriz.

Alt ücret gruplarına, ortalama rakam dışında, daha fazla ek ücret talep edelim diyen yoldaşlar; a) Her mutlak rakam talebinde, alt ücret gruplarına yüzde olarak daha fazla talep edilmiş olduğu anlamına geldiğini kavramıyorlar, b) Ortalama ücret üzerinden yapılacak mutlak rakam talebinde, alt ücret gruplarının üst ücret gruplarından çok daha fazla aldığını kavramıyorlar. Herkese mutlak rakam olarak eşit ücret artışı talep edildiğinde, alt ücret grupları için bir ek talebe gerek yoktur.

Komünist toplumda ise, bizim anladığımız anlamda "ücret" zaten yoktur. O toplumda herkes, "yeteneği ölçüsünde", dış bir zorlama olmaksızın topluma katkıda bulunur ve toplumdan yine kendi özgür iradesiyle belirlediği "ihtiyacı ölçüsünde" alır. Herkese eşit ücret, neresinden bakılırsa bakılsın, hangi toplumda olursa olsun, bir küçük burjuva ütopyasıdır.

Biz, daha önceki yazılarımızda da ortaya koyduğumuz gibi, bugünkü şartlarda, işletme bazında toplu sözleşme görüşmelerinden ve işletme bazında anlaşmalardan yanayız. Bu, bugünkü şartlarda sendika ağaları tarafından toplu satış imkanlarını kısıtlamak için düşündüğümüz bir şeydir.

İlke olarak esasında, devrimci bir sendika açısından, iş kolu ve ülke düzeyinde anlaşmalar –bölgesel farklılıkları dıştalamayan anlaşmalar– doğrudur. Ve fakat, andaki duruma uygun olan, işyeri bazındaki, en fazla bir ilçe, il çerçevesinde iş kolu bazındaki anlaşmalardır. Bu şartlarda, işçiler için elde edilebilecek maksimum hak ve ücret artışını elde etmek mümkün olabilir.

Ancak andaki sözleşmeler; ülke çapında, iş kolu bazında yapıldığına, toplu sözleşmeler bu temelde yürütüldüğüne, talepler de bu bazda ileri sürüldüğüne göre, biz sendika ağalarının taleplerinin komünist alternatifini de, bu bazda ortaya koymak zorundayız.

BAZI BAŞKA SORUNLAR

Son toplu sözleşmenin bir kez daha ortaya koyduğu çok önemli başka sorunlar da var:

–1995 yılı için olduğu söylenen **toplu sözleşme görüşmeleri**, tam olarak **10 ay** sürdükten sonra imzalandı.

Bu süreçte işçi sınıfı; patronlar ve sendika ağalarının sergilediği aldatmacalarda en iyi halde "figüran" rolünde "sahne aldı" ve çoğunlukla da seyircilik yaptı.

Bu durum, mutlaka değiştirilmelidir. Toplu sözleşmelerin iki-üç hafta gibi kısa bir sürede sonuçlandırılması talebi öne sürülmeli, salt bu talep için bile, grevler de dahil eylemler göze alınmalıdır.

Son toplu sözleşme pazarlıklarında bir kez daha görüldüğü gibi, 10 ay süren sözümona bir "pazarlık", işçilerin mücadele azmini kemirmekte, onları bekleyen, uman pasif bir pozisyona sokmaktadır. Sendika ağalarının kabul ettiği toplu sözleşmeye göre ortaya çıkan birikmiş hakların alınması yine ayrı bir sorundur! Devlet ve patronlar, bu alanda da bir dizi pislik yapmaktadır!

Toplu sözleşmeler, iki-üç hafta gibi kısa bir sürede bitirilebilir, bitirilmelidir!

–İşçiler yine son toplu pazarlıklarda görüldüğü gibi, grevde olsalar bile, sendika ağaları grevin bittiğini ilan ettiklerinde, işçiler bu kararı da kabullenmek zorundalar.

Sendika üyesi işçilerin, sendika ağalarının imzaladıkları anlaşmaların ne düzeyde olduklarını denetleme, haklarını biraz olsun(!) alıp almadıklarını hesaplama fırsatları bile olmadan grevler sona erdirilmekte, eylemci işçinin ne düşündüğü sorulmamaktadır.

–630 bin işçiyi ilgilendiren ve "özelleştirilme"nin gündemde olduğu KİT'lerde çalışan işçilerin kitlesel eylemlerinde, işçilerin **"Herkese iş!"**, **"İşsizlik sigortası!"**, **"Sosyal Sigortalar"**, **"7 saatlik iş günü!"**, **"5 günlük iş haftası!"** gibi en önemli ekonomik talepleri dile getirilmiyor.

Bunları sendika ağaları yapmıyor! Kitlesel eylemler yapılıyor, o anda sokaklar senin ve hareket ettiğin sınırlar sendika ağaları tarafından çizilmiş: Bir kaç yüzbin liralık zam!

İşçilere bir dizi temel sorunun yanı sıra bunlar da anlatılmak, gerçek kurtuluşu için ayağa kalkması gerektiği kavratılmak zorunda...

* * *

Toplu sözleşme sürecinde ortaya çıkan ve bu makalemizde dile getirdiğimiz sorunlara doğru çözümler getirme görevi, BOLŞEVİK PARTİ üyelerinin ellerindedir. Partimizin işçi sınıfı hareketi içinde çalışan üyeleri, çalıştıkları bütün işletmelerde, fabrikalarda İŞLETME HÜCRELERİ oluşturmak için gerekli olan sıkı çalışmalara girişmelidirler!

Grev ve Mücadele Komiteleri'nin fonksiyonlarını doğru bir şekilde yerine getirebilmesi için, işçi sınıfının sendikal birliğini sağlamak için, sözde değil, gerçek anlamda sınıf sendikaları oluşturabilmek için, işçi sınıfının kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp kendisi için bir sınıf olması için, devrimde önderlik görevini yerine getirmek için İŞLETME HÜCRELERİ çizgimizi pratiğe geçirelim!!!

25.11.1995 ▲

Legal ve illegal faaliyetlerin doğru birleştirilmesi üzerine notlar...

5. Kongremiz "illegal ve legal faaliyetlerin doğru birleştirilmesi üzerine" aldığı kararda şöyle demektedir:

"Devrimci faaliyetin en önemli sorunlarından biri, illegal çalışma ile legal çalışma arasında bağın doğru kurulmasıdır".

Devamla, kararın 3. maddesinde şu tespit yapılmaktadır:

"İçinde bulunulan her anda legal çalışma ile, illegal çalışmayı «legal imkanlardan son sınırına kadar yararlanarak» birleştirme, tüm devrimci faaliyetin en zor sorunların biridir."

Gerçekten de, illegal çalışmayla legal çalışma arasında bağın doğru kurulması meselesinin, devrimci faaliyetin en zor sorunlarından biri olduğunu kendi pratiğimizden de biliriz.

Bir dizi noktanın yanında, örgütsel alanda, illegal ve legal faaliyetlerin önemi üzerine büyük bir ciddiyetle duran; bu konuda Dünya Komünist Hareketi'nin deneyimlerine dayanarak örgütü ve çevresini sıkı bir eğitimden geçirmeye çalışan, örgütsel alanın önemi üzerine bir Örgütsel Konferans gerçekleştirmiş olan bir Komünist Partisi'yiz.

Tüm bunlara rağmen, edindiğimiz bu birikimleri örgütün geneli açısından kendi malımız haline getirmede, kendi pratiğimizle birleştirme, zenginleştirme noktasında –kendimizi bizden bu alanda çok daha kötü durumda olan oportünistlerle karşılaştırmazsak– hala iyi bir noktayı yakalayamadığımızı görebiliriz.

İllegal çalışmayla legal çalışmayı doğru birleştirme noktasında zorlandığımızı, bu noktada hala yer yer acemi davrandığımızı yerel örgütlerimizin kimi pratik faaliyetlerinde görüyoruz.

Yazı içinde, bu hataların pratiğe nasıl yansıdığına işaret etmeye çalışacağız. Önce, Kongremizin bu konudaki kararında belirtilen şu noktalara dikkat çekelim:

"3) İçinde bulunulan her anda legal çalışma ile, illegal çalışmayı «legal imkanlardan son sınırına kadar yararlanarak» birleştirme, tüm devrimci faaliyetin en zor sorunlarından biridir. Bu yapılırken iki temel tehlike mevcuttur:

a) «Legal imkanlardan son sınırına kadar yararlanma» somut işi, illegal örgütlenme ve faaliyetin güvenliğini hiçe sayarak, legal-illegal çalışma affedilmez biçimde birbirine karıştırılarak yapılır ve iş yapma, kitleselleşme doğru düşüncesi adına legalizm batağında konaklanır. Legali korumak amaç haline geldiğinde, siyasette reformizm kaçınılmaz sonuçtur.

b) İllegal çalışma ve örgütlenmenin esaslığı, illegal çalışma ve örgütlenmenin güvenliği adına, legal platformlardan yararlanma fırsatları doğru değerlendirilmez. Örgütün «darlığı», içine kapanıklığı aşılması gereken bir eksiklik olarak değil, adeta bir erdem olarak görülür. Bu, örgütü bir sekter örgüte doğru geliştirir."

Kararın a) şıkkında belirtilenler, genel olarak oportünist örgütlerin legal çalışmada içinde bulundukları duruma işaret etmektedir.

Legal çalışmada nasıl yapılmaması gerektiğini göstermek açısından önemli olduğu için, önce oportünist örgütlerin legal çalışma pratiklerinin bazı yönleri üzerinde duracağız.

OPORTÜNİST ÖRGÜTLER LEGAL ÇALIŞMADA NASIL BİR PRATİK SERGİLİYORLAR?

Oportünist örgütlerin çoğu, söylemde illegalitenin önemini kabul etmelerine rağmen, pratiklerinin buna uygun olmadığını, **legalist** bir pratiğe sahip olduklarını görüyoruz. Bu anlayış, legal çalışmanın hemen her alanında kendini çok bariz olarak göstermektedir.

Legal çalışma alanları içinde yalnızca bir yanı oluşturan **legal yayın faaliyeti**, esas alan haline dönüştürülüyor. Devrimci örgütlenme işi, neredeyse bütünü ile bu alanın faaliyetleri üzerinden şekillendirilmeye çalışılıyor.

Böyle olduğundan, illegal faaliyetin esası da, legal faaliyetin geliştirilmesinin hizmetine sokuluyor. Böylece, legal çalışma, illegal çalışmanın geliştirilip güçlendirilmesine hizmet edeceğine; legal çalışma, illegal çalışmaya tabi olacağına, tam tersi olmaktadır.

Legal yayın organlarına bakınız; hemen hepsinin ortak noktası, hangi yapının yayın organı olduklarını kesinlikle gizleme gereğinin duyulmamasıdır. Hemen hepsi illegal yayın organı gibi hareket ediyorlar. Özellikle ayrılık vb. durumlarda, bazı örgütsel sırlar da olmak üzere bir dizi bilgi, bu yayın organları üzerinden çarşaf çarşaf sergilenebiliyor.

Legal yayın organları, illegal askeri eylemlerin bülteni gibi kullanılabiliyor. Bu organlar üzerinden, yapılan askeri eylemlerin bilançoları sunuluyor, eylemler üstleniyor vb. ...

Herhangi bir alanda bir çalışma ya da bir ilişki sözkonusu ise, o alanda örgütlü olduklarına, oraya önderlik ettiklerine dair bilgi vermeye özel önem veriliyor. Bu da çoğu kez abartılarak yapılıyor.

Kendiliğinden gelişen bir eylemliliğe bile sahipleniyor, nasıl önderlik ettiklerine(!), hangi sendika şubesinde örgütlü olduklarına ilişkin bir sürü

şey yazıp çiziyorlar. Böylece, boy gösterme yarışı ön plana çıkarak faaliyetin güvenliği hiçe sayılıyor. vs. vs.

Legal yayın faaliyetini yukarıdaki biçimde ele alanlar; legal faaliyetin diğer alanlarında, örneğin **demokratik kitle derneği** vs. faaliyetinde ne yapıyorlar? Bu faaliyetlerinde; legal yayın faaliyetlerinden farklı, daha doğru bir tavırları var mı?

Tek kelimeyle hayır!...

Eğer bir dernekte, illegal bir yapının yayın organları, afişleri, bildirileri vb. malzemeler hazırlanıp burada bulunduruluyorsa; eyleme gidecek olanlar burada tespit edilip görevlendirmeler burada yapılıyorsa, bütün bu işlerin sonuçları buralarda tartışılıp değerlendiriliyorsa ve tüm bunlara rağmen bu tür alanlara "demokratik kitle derneği", "demokratik kitle kuruluşları" vb. sıfatları verilebiliyorsa; en iyi halde isim değişikliği ve başkaca, hangi organda çalıştığını gizlemekle yetiniliyorsa, bu çalışma tarzı, doğru bir legal çalışma olabilir mi?

Kuşkusuz olmaz! Ancak bilinen şu ki: Birçok oportünist örgüt burada anlatıldığı tarzda bir çalışma yürütmektedir.

Yine, bilmem ne mahallesi kalkındırma, kültür ve dayanışma... adına dernek kuracaksın. Ama ilk iş olarak, örgütün önderi, örgütün şehitleri, çalışma yürüttüğün bazı alanlardaki eylemlerle ilgili resimler ve çeşitli yazı-çizilerle derneği donatacaksın. Buraya gelen insanların senin çizgine yönelik ciddi eleştirilerine izin vermeyecek, bu noktada ısrarlı olanlara kapının yolunu göstereceksin. Buraya devam etmek durumunda olan insanları kendi illegal örgütünün pankartları arkasında yürümek zorunda olan insanlar olarak göreceksin vb. ...

Böyle bir tavır, örgütün dar çevresi ile kitleleri birbirine karıştırmak değil midir? Kuşkusuz öyledir. Ancak bilinen şudur ki; oportünist örgütler bu hatayı da çokça tekrarlamaktadır.

İşçi sınıfı içinde bulunan, sınıfın kuruluşlarından birinde çalışması olan, seninle ilişkisi bulunan bir işçiyi, sınıf içinde uzun vadeli, kalıcı çalışmaya yönlendirip, değerlendireceğine; dışardan yanına birkaç örgütlü insanını daha vererek yürüyüş vb. eylemliliklerde illegal örgütün pankartı altına sokup, böyle bir insanın çalışmasını esasta örgüt **isminin** propagandasını yapmakla sınırlandırmak doğru mudur? Ve böyle bir çalışmayı, sınıf içinde örgütlü olduğunu göstermek için yapmak, gerçekte kendini kandırmak olmaz mı? Tabii ki bu yanlıştır! Fakat oportünist örgütlerin bu yanlışı yapmaları kaçınılmazdır.

Şöyle ki:

Devrim, Sosyalizm, hatta Komünizm adına ortaya çıkan, hareket eden devrimci siyasi akımların çalışmalarının merkezine neyi koydukları çok önemlidir. Bugün bu akımlar, devrimi yapacak olan kitlelere ne taşıyorlar, hangi bilinci veriyorlar? Yürütülen mücadelenin biçiminden bağımsız olarak, bu mücadelenin kitleler içindeki yansımasına da bakmak gerekir.

Yıllardan beri bu akımların çalışmasının merkezinde **esas olarak** "örgüt **isminin** propagandasını yapmak" durmaktadır. Çalışmaların şekillendiği yan budur. Bunda başarı da sağlanmaktadır. Ancak bu tarzdaki çalışmaların kitlelere taşıdığı bilinç de isim düzeyinde örgütü tanımak oluyor. Kitlelelerdeki yansıma budur.

Kitleler içine girip bakınız. Bu yapıların önemli bir bölümü, geniş kitlelerce tanınıyor. "En mücadeleci biziz, işçi sınıfı içinde biz varız, en büyük biziz..." vb. böbürlenmeleriyle meydanı kimseye bırakmayan birçok devrimci örgütü kitleler ismen tanıyor.

Ancak, bunların aralarında ne fark var, ortaya koydukları perspektif nedir? vb. konusunda kitlelerin fazla bir fikri yok. Bırakalım geniş kitleleri, bu örgütlerin çevresindeki insanların büyük çoğunluğu, aradaki temel farklılıkların ne olduğunu bilmemektedir. Bilinen bir şey vardır: "En büyük biziz"dir; "en güçlü", "en devrimci biziz"dir! Oportünist örgütlerde hedefin propagandası merkezde değildir. Çalışmalar buna hizmet edecek tarzda ele alınmamaktadır. Böyle olunca da sınıf içinde tanınmaları da isim düzeyini aşamaz.

KİTLESELLEŞME ADINA KİTLE KUYRUKÇULUĞU

Oportünist örgütler, illegal faaliyeti gizleme adına da, çoğu kez sapla samanı birbirine karıştırıyorlar: Kitlesel çalışma yürütme, kitleselleşme adına, kitlelerin geri taleplerinin parçası durumuna geliyorlar. Bugün, kitle çalışması bağlamında çeşitli siyasi akımların çalışmalarına hakim olan anlayış budur.

"KP", "ML" vb. isimli çeşitli siyasi yapılar "Parti Gecesi" vb. adına gece, gezi ve benzeri etkinlikler düzenliyorlar. Bu etkinliklere katılımı sağlamak için de kitle içinde çeşitli kesimlerin temsilcileri durumuna gelmiş olan popüler isimlere yer veriliyor. Örneğin, bu noktada alevi kesimin temsilcileri durumunda olan bir Yavuz Top, bir Arif Sağ gibileri bu etkinliklerde çıkıp, "Ali'nin başı için, Hüseyin'in başı için" Aleviliğin propagandasını yapıp giderler. Bu etkinliği düzenleyenler de ne kadar çok kitle topladıkları üzerine ahkam kesip dururlar.

Bütün bunlar, ne yazık ki Kuzey Kürdistan-Türkiye Devrimci Hareketinde kitle çalışması adına yürütülen çalışmanın yansımalarıdır, hakim çalışma tarzıdır.

Pek tabii ki, bu çalışma tarzını ne illegal çalışma, ne legal çalışma kapsamı içinde görmek mümkün. Bu, olsa olsa Kuzey Kürdistan-Türkiye Devrimci Hareketinin derme çatma örgütlenme tarzıdır.

Bu çalışma tarzı, kendini kamufle etmeyi bir kenara bıraktığı için, faaliyetin kendisiyle faaliyeti yürütenlerin esası açıkta, herkesin gözleri önünde durmaktadır.

Bu durum, kendini kitlelere tanıtmanın, kitlelere kendinden söz ettirmenin imkanlarını yaratıyor. Bu anlamda pek tabii ki, görünürde bir avantaj da elde ediliyor.

Diğer yandan ama, düşman güçlerin de bu çalışma tarzından çok önemli avantajlar elde ettikleri, düşmana geniş hareket alanları yaratıldığı, esas olarak görülmüyor. Oysa düşman, devrimci hareketin bu tek ayaklı, yanlış, çarpık çalışma tarzından yararlanarak devrimci harekete önemli kayıplar verdirmektedir.

Ne yazık ki, bu yanlış tarz görülüp aşılacağı yerde, "biz çok mücadele ediyoruz; onun için de bizim şehitlerimiz çok" gibi sözde teorilerle yanlışlar sürdürülüyor.

Biz Bolşevikler, bu çalışma tarzından Devrim, Sosyalizm, Komünizm adına olumlu olarak yararlanabilecek, etkilenebilecek bir yan görmüyoruz.

Proletarya; Devrim, Sosyalizm, Komünizm hedefine ulaşmak için örgüte ihtiyaç duyar.

Ancak; devrimi gerçekleştirecek olan kitleleri eğitmede, çalışmasının merkezine Devrim, Sosyalizm, Komünizm hedefini koymayan; en iyi halde bu kavramlardan laf düzeyinde sözeden; günlük gelişmelerden devrimin genel çıkarları adına yararlanacağına, devrimin uzun vadeli, genel çıkarlarını günlük çıkarlar uğruna bir kenara atan; gerçek Devrim, Sosyalizm, Komünizm düşüncesiyle bütünleşemeyen bir örgüte ve devrimci çalışma adına, böyle bir örgütün esasta yalnızca isminin propagandasının yapılmasına yönelik bir çalışma tarzına, proletaryanın ihtiyacı yoktur.

SOSYALİZMİ İŞÇİ SINIFI HAREKETİNE TAŞIMAK GEREK!

Devrimci değerlendirdiğimiz siyasi akımlarla biz Komünistler arasında, çıkış noktasından üzerinde yürüdüğümüz zemine kadar, örgütlenme anlayışımızdan çalışma tarzına kadar birçok temel noktada yollarımız tamamen birbirinden ayrıdır. Bu, bu akımların hiçbir şeyi doğru yapmadıkları anlamına gelmez.

Ancak temeli yanlış olan, yıllarca tekrar edilmekte olan yanlış çalışma tarzından köklü olarak kopmamız, sabırla, inatla komünist çalışma tarzını sınıf hareketi içine taşımamız, yerleştirmemiz gerekir.

* * *

Şimdi 5. Kongremizin işaret ettiği ikinci temel tehlikeye gelelim. Bizi doğrudan ilgilendiren; *"İllegal çalışma ve örgütlenmenin esaslığı, illegal çalışma ve örgütlenmenin güvenliği adına, legal platformlardan yararlanma fırsatları doğru değerlendirilemiyor."* tespitidir.

Bu tespit, yerel örgütlerimizin bir bölümünde ve tek tek bazı yoldaşlarımızda kendini çeşitli biçimlerde gösteren önemli bir hatamıza, eksiğimize işaret etmektedir.

İllegal çalışma ve illegal örgütlenmenin esaslığı, legal platformlardan yararlanmanın engeli midir?

Kesinlikle değildir. Tam aksine, illegal çalışma ve örgütlenmenin güvenliği gözardı edilmeksizin legal platformlardan yararlanmak mümkün ve zorunludur. Örneğin, bir sendika toplantısına, bir işçi eylemine, yürüyüş, miting vb. eylemliliklere illegal çalışmanın esaslığı, güvenliği adına katılmamak, bu alanlara Komünist görüşlerimizi taşımamak Bolşevik bir illegal çalışma değildir. Bu, illegal çalışma ve örgütlenmeyi anlamamaktır.

İllegal örgütün gerekliliği, komünizm propagandasının kitlelere en emin adımlarla taşınmasının imkanlarını yaratmış olmasından ileri gelmektedir. İllegal örgütlülük az iş yapmanın, yeterince iş yapamamanın aracı değil, tam tersine, sağlam iş yapabilmenin aracıdır.

Komünist örgüt ne kadar sağlam bir illegal örgütlülüğe sahipse, kendi amaçlarını gerçekleştirme yolunda o kadar emin adımlarla iş yapabilme olanağına sahiptir. İyi bir illegal yapı, bulunduğu her alanda faaliyetini kitlelere taşır, onlarla buluşur, onları örgütler, onları devrimin mevzilerine yerleştirir.

Komünist faaliyetin kitlelerle buluşması, düşman güçlerin tüm tedbir ve engellemelerine rağmen kesintisiz sürebiliyorsa, böyle bir faaliyet karşısında da düşman güçler şaşkına dönüyorsa; düşman, tüm önlemlerine rağmen komünist faaliyetin nereden, nasıl, kimler tarafından yürütüldüğü bilgisini elde edemiyorsa, işte bu, gerçekte sağlam bir illegal çalışmadır.

Denebilir ki, proletaryanın henüz iktidarda olmadığı ülkelerde illegal örgütlülük ve faaliyet, komünist çalışma ve faaliyetin kesintiye uğramadan kitlelerle buluşmasının adıdır.

Bu çalışmayı her alanda doğru bir temelde yürütmek zorundayız. Sendikalar, işçi yardımlaşma-dayanışma dernekleri, kadın dernekleri, öğrenci dernekleri, kooperatifler vb. demokratik kitle örgütleri... Bunların düzenlediği paneller, seminerler, yürüyüşler, geziler vb. eylemlilikler... Devrimci-demokrat legal basın-yayın alanları ve bunların faaliyetleri vb. vb. bütün bunlar legal platformlardır.

Komünistler bu alanlardaki fırsatları mutlaka en iyi biçimde kullanmalı, komünist görüşlerimizi bu alanlara taşımalıdır.

Kuşkusuz burada saydığımız alanlar içinde işletmelerde yapılan çalışma en önemlisidir. Biz bu nedenle, önce işletmedeki çalışma üzerinde duracağız.

İŞLETMEDE İLLEGAL ÇALIŞMA

Komünist faaliyet bir işletmede kesintiye uğramadan, kitlelerle nasıl buluşabilir?

Bir işletmede örgütlü tek bir yoldaşımızı düşünelim. Bu yoldaşın görevi, çalışma yürüttüğü bu alanı Bolşevik bir kaleye dönüştürmek olmalıdır. O, bu görevini yerine getirebilmek için durmaksızın çalışmak zorundadır.

İşletmenin kalemiz olabilmesi için, tek bir yoldaştan parti işletme hücresine, işletmenin bölüm hücrelerine doğru örgütlenmemizi yükseltmemiz gerekir.

Bunların yaratılabilmesi için de komünist görüşlerimizin işçilere taşınması gerekir. Komünist görüşlerimiz ve önderliğimiz olmaksızın kendiliğinden işletme hücreleri yaratılamaz, sınıf kendi kurtuluş yolunu çizemez.

Öyleyse, doğru bir düşünce olan "illegal çalışma ve örgütlenmenin güvenliği"ni yanlış yorumlayarak görüşlerimizi taşımama, eylemlere katılmama, bulunduğumuz alanda önderlik etmekten kaçınma şeklinde hareket edemeyeceğimiz gayet anlaşılır olmalıdır.

Peki bu iş illegal çalışmanın ve örgütlenmenin güvenliğini hiçe sayarak mı yapılacak?

Hayır! Tam tersine. Ancak illegal çalışma ve örgütlenmenin güvenliği korunarak bu iş başarılabilir.

İşletmeye yeni giren bir yoldaş ilk iş olarak işletmeyi tanımak zorundadır. İşletmedeki güvenilir unsurları tespit etmek, onlarla dostluk ilişkilerini geliştirmek ve kiminle neler yapabileceğini doğru tespit etmek zorundadır. Öncelikle kendi tavır ve dav-

ranışlarıyla, kendi pratiğiyle onlara güven vermelidir.

Bunlar olmaksızın; pratikte işçilerle birlikte hareket etmeyen, işten atılma, tutuklanma vb. korkusuyla hareket eden birinin, işçilerin güvenini kazanması, onlara Komünizm düşüncesini taşıması düşünülemez. Böyle birinin "ben Komünistim" demesi, Komünizm adına hareket etmesi sınıf içinde kabul görmez.

O halde ilk adım, kendi pratiğimizle işçilerin güvenini kazanmak olmalıdır.

İkinci adım, –tek tek işçilerden işçi toplantılarına kadar– işçilerin günlük problemlerinden yola çıkarak, bu sorunları iyi kullanmak suretiyle Sosyalizm, Komünizmin lafını değil, özünü onlara taşımak mümkün. Bunu gayet iyi formüle edilmiş taleplerle yapabiliriz. Örneğin: Açlığın, zulmün, sömürünün olmadığı, kâr için değil, insanların ihtiyacına göre üretim yapılan, herkesin yeteneğine göre katkıda bulunduğu ve ihtiyacı kadar aldığı ... bir dünyada yaşamanın hakkımız olduğu şeklinde de, Komünizm-Sosyalizmin genel propagandasını yapabiliriz.

Somut günlük ekonomik talepler uğruna mücadeleyi, "aman bunlar da sadece ekonomik taleplerdir" şeklinde küçümsemez, bunları nasıl siyasi taleplere bağlı olarak ele alabileceğimize kafa yorar, bunu yaratmaya çalışırız.

Üçüncü adım olarak güvenilir insanlara açıkça örgütümüzün propagandasını taşıyarak onları saflarımızda örgütlemeye çalışırız.

Buraya kadar anlattıklarımız, işletmeye yerleşen bir yoldaşımızın işletmede örgütlenme çalışmasında asgari hareket tarzı idi.

Aynı yoldaş, bu süre içinde Parti'nin ajitasyon-propaganda malzemelerini işletmeye taşımak görevine sahiptir. Bu işi, işyerinin durumuna göre işçilerin alabileceği yerlere gizlice bırakmak suretiyle yapabilir.

Buradaki somut durumun planını hazırlayarak; burada hangi saatlerde, nasıl bildiri vb. dağıtılabilir. Bu, kaç kişiyle yapılabilir vb. bilgisini işletme dışındaki yoldaşlara bildirerek onların dağıtmalarını, uygun yerlere bırakmalarını sağlayabilir.

İşletmede tek kişi olsa bile, işletmede işçilerin somut sorunlarından yola çıkan, bunlara somut çözümler öneren bildiri, kuşlama vb. malzemeler yaratarak Parti'nin görüşlerini işletmeye taşıyabilir ve taşımalıdır. Bunları açık açık herkese elden vermek gibi bir yol tutulursa, işte o zaman illegal çalışmanın ve örgütlenmenin güvenliği ortadan kalkar. Bunları işçilere nasıl ulaştırabileceğini işletme içindeki yoldaş herkesten daha iyi bilir. Örneğin gizlice yemekhanelere, soyunma odalarına, kapı önlerine bırakılabilir. vb. vb.

Bütün bunların başarıyla yürütülebilmesi için sağlam bir illegal çalışma ve örgütlenmeye sahip olmak gerekir.

Dışımızdaki gelişmelerden bilgi edinmek ve gelişmelere gücümüz oranında müdahalede bulunmak zorundayız. Örneğin bir işletmede grev olduğunu öğrendik. İlk önce buradaki gelişmeleri öğrenmemiz gerekir. İşçilerin talebi nedir? İşverenin tutumu nedir? Grevin önderliği nasıl bir önderlik. vs. vs.

Bir yoldaş, bunu işçileri ziyaret ederek doğrudan öğrenmelidir. Bu duruma göre Parti'nin propaganda malzemeleri hazırlanmalı, grevci işçilere ulaştırılmalıdır.

Bir veya iki yoldaş, grev yerindeki durumu kontrol ettikten sonra, hazırlanan bildiriler başka yoldaşlar tarafından işçilere açıkça elden verilebilir. Bu koşul yoksa, uygun yerlere bırakılabilir. Ziyaret sırasında açık açık Parti'nin görüşleri propaganda edilebilir.

Bunları yapabilmek için işletmedeki durum hakında sağlam bilgilenmek, zamanlamayı iyi ayarlamak, gerekli tedbirleri almak gerekir.

DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTLERİNDE...

Demokratik kitle örgütlerinde legal-ilegal bağını doğru bir biçimde nasıl oluşturabiliriz?

Öncelikle belirtelim ki, biz bu alanları, örgüt büroları şeklinde çalışma yürütülen alanlar olarak kavramıyoruz. Bu türden dar çerçevenin dışında olan ve gerçekten de emekçi yığınların oluşturduğu yöre dernekleri, işçi yardımlaşma-dayanışma dernekleri, kuruluşları, kadın dernekleri, kooperatifler vb. birçok alan vardır. Bizler bulunduğumuz alanlarda, bu gibi kuruluşlarda faal üyeler olarak çalışmalıyız.

Buralarda kitlelerin somut sorunlarıyla ilgilenerek, öncelikle çalışmalarımızla onlara güven verebilmeliyiz. Güncel gelişmelerden yola çıkarak sömürü sisteminin pis yüzünü teşhir edebiliriz. Birlikte olduğumuz bu insanlara çalışmalarımızla, tavır ve davranışlarımızla kendimizi kabul ettirdiğimiz ölçüde, onlara kurtuluşun devrimde, Sosyalizmde olduğu propagandasını yapabilir, yol gösterebiliriz. Buralarda seminerler, paneller, eğitim çalışmaları vb. çalışmalar yapabiliriz. Yeter ki somut koşulları doğru değerlendirebilelim.

Bütün bunlar, Bolşevik örgüt mensubu olduğunu ilan etmeyi gerektirmez. Eğer biz bu alanlarda fiilen çalışıyorsak, Partimizin illegal bildirileri, broşürleri vb. buralara gizli bir biçimde giriyor ve açık biçimde oralarda tartışılıyor demektir. Bu, yapılmak zorunda. Buralara giren organları kitleye tartışmaya sokarken "bizim arkadaşlar, yoldaşlar vb." demeden de bu araçlardaki bilinç kitleye aktarılabilir ve aktarılmalıdır.

BİRİNCİL OLAN İÇERİKTİR!

Oportünist örgütlerin çalışmalarının merkezine esas olarak örgüt isminin propagandasını yapmayı koyduklarını söyledik. Buradan varmak istediğimiz sonuç, örgüt isminin propagandasını yapmanın yanlış olduğu meselesi değildir. Pek tabii ki, ismin propagandası için de çalışmalar olacaktır. Ancak devrim bilinciyle bütünleşen bir örgüt propagandası yapılmalıdır.

Biz komünistleriz. Ve kitlelere yönelik örgüt propagandamız, örgütümüzün isim düzeyinde tanıtılması çalışması değildir.

Biz, kitleler Bolşevik Parti'den sözettiklerinde Sosyalizm, Komünizmden sözetsinler istiyoruz. Kitlelerin, öncelikle Sosyalizmin, Komünizmin ne olduğunu anlamaya yönelik tartışmalarını ve Sosyalizm, Komünizm düşünceleri içinde, Bolşevik Parti'yi anlamalarını, ondan sözetmelerini istiyoruz.

Biz, Bolşevik Parti denildiğinde; kitleler "Ya barbarlık, ya sosyalizm!" şiarını tartışsınlar istiyoruz.

Bolşevik Parti'den sözedildiğinde; ulusal sorun, kadın sorunu, doğanın talanı, haksız, gerici, karşı-devrimci savaşlar, milliyetçi boğazlaşmalar, enternasyonalizm üzerine konuşulsun istiyoruz.

Bolşevik Parti'den sözedildiğinde; reform-devrim ilişkisinden, revizyonizmin-oportünizmin sosyalizm adına takındıkları sahte maskelerden sözedilsin istiyoruz. Marksizm-Leninizm'den sözedilsin istiyoruz.

Bolşevik Parti'den sözedildiğinde; işçi sınıfının kendinden sözetmesini, kendi rolünü tartıştığında Bolşevik Parti'yi anmasını, ondan sözetmesini istiyoruz.

Bolşevik Parti'den sözettiklerinde; Marx, Engels, Lenin ve Stalin'den sözetsinler istiyoruz.

Kısacası, Bolşevik Parti ismini işçi sınıfı içinde Devrim, Sosyalizm, Komünizm düşüncesinin ayrılmaz parçası olduğunu, onun bu düşüncenin hayat bulmasında vazgeçilmez bir araç olduğunun bilinmesini istiyoruz.

Bütün bunlardan anlaşılması gereken mesele gayet net olarak şudur: Kitlesel çalışma bağlamında çalışmanın merkezi halkasını; işçi sınıfı hareketine Sosyalizm, Komünizm düşüncesini taşımak, Sosyalizm ile işçi sınıfı hareketini birleştirme çalışmasını yürüterek başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen/sömürülenleri devrimin mevzilerine yerleştirmek oluşturur.

Bu yapılırken içinde bulunduğumuz süreçte oldukça güçlü bir biçimde esmekte olan sağ fırtınanın etkisiyle sağa-sola savrulmamayı Komünistler becerebilmelidir.

Bunda başarılı olabilmek için de; a) Sosyalizmin inşasının ve giderek komünizme varmanın hedef olduğu, b) Komünistlerin yaptıkları ve yapacakları tüm çalışmaların bu hedefin hizmetinde olduğu konusunda her komünist çok berrak olmalıdır.

Her komünist, yürüttüğü faaliyeti bu terazide tartmalı, yaptığı ve dışımızda yapılan çalışmaya ona göre isim koymalıdır. Sap ile samanı birbirine karıştırmamak için asgari olarak sağlam şekilde bu perspektife sahip olmak gerekir.

DIŞIMIZDAKİ EYLEMLERE KATILIM...

Önemli olan, Komünist görüşlerimizin kitlelere taşınmasıdır. Komünist görüşlerimizi legal platformlardan yararlanarak en geniş kitlelere taşırken, bu alanların legal olması demek, bizim bu alanlarda oportünist örgütlerin yaptığı gibi tümüyle açığa çıkıp hareket etmemiz anlamına gelmez.

Merkez Komitemizin 7. toplantısı kısa sonuçlarında, legal bir eylemde nasıl davranmamız gerektiği konusunda şunlar söylenmektedir:

"Katıldığımız tüm eylemlerde doğrudan Parti propagandası, Parti adına propaganda yapılmalıdır. Ancak bu, Parti adına pankart açıp, bu pankart ardında blok kurmak biçiminde yapılmayacaktır. Çünkü bugünkü gücümüzle böyle bir tavır pratikte örgütlü insanlarımızın önemli bir bölümünün açıkça teşhiri anlamına gelir.

Parti propagandası parti adına bildirilerin dağıtılması, kuşlama yapılması, eylem güzargahı boyunca yazılama yapılması, güzergah boyunca Parti adına afişleme yapılması, güzergah üzerinde çeşitli görülür yerlere önceden veya eylem sırasında Parti pankartlarının asılması, balonlara bağlanan Parti pankartının uçurulması vb. biçimide yapılabilir. Bunun dışında yoğun kitle katılımlı eylemlerde miting alanında duruma göre görevlendirilecek belirlenmiş az sayıda yoldaşa Parti pankartı açma görevi verilebilir. Fakat örgütlü insanlara bu pankart altında toplanma çağrısı yapılmaz.

(...)

Eylemlerde biz örgütlü arkadaşlarımızı belirleyeceğimiz ve içinde çalışma yaptığımız, veya yapmayı plandığımız sendika blokları içinde, bizim önceden belirleyeceğimiz pankartlar altında toplanmaya, bu pankartlar ardında bloklaşmaya çağırmalıyız. Böyle bir taktik andaki duruma en uygun olandır.

Eylemlerde dikkat çeken başka bir durum da, arkadaşların kendilerini gizlemeye yeterli dikkati göstermemesi olgusudur. Nerede ise herkes açıktadır. Gözlük, şapka vb. gibi basit kılık değiştirme araçları bile kullanılmamaktadır. Bu doğru bir tavır değildir. Kuşkusuz "ben gizleniyorum" diye bas bas bağıran, doğal olmayan bir biçimde gizlenme yarardan fazla zarar getirir. Fakat normal yollarla kendini gizlemek, fotoğraf makinelerinden, video çekimlerinden mümkün olduğunca sakınmaya dikkat etmek gereklidir.

Esas çalışma alanındaki tüm birimler ve arkadaşlar dışımızdaki eylemlere katılımda bu anlayış ve direktife uygun davranmalıdır.

Eylemler bağlamında en önemlisi de şudur: Sorun, dışımızdaki eylemlere katılmak değil, bizzat kendi eylemlerimizi düzenlemektir. Eylem bağlamında esas yapılması gereken, bizim kendi bağımsız eylemlerimizi düzenlememizdir. Örneğin Güney Kürdistan'ın işgali sırasında 15-20 kişiyle bile yapılabilecek bir korsan eylemin büyük değeri vardır. Ya da Gazi olaylarında bir korsan gösterinin büyük değeri vardır ve bu bizim bugünkü gücümüzle de yapılabilir de."

Burada da açıkça görüldüğü gibi, illegal çalışma kurallarına bağlı kalınarak Parti pankartı arkasında blok oluşturmadan da yapmak istediklerimizi yapabiliriz.

* * *

"Fabrikalar kalelerimiz olmalıdır!" şiarı, bizim örgütlenme alanımızın temelidir. Bu temel yaratılmadan, sağlamlaştırılmadan devrim yapmak, Sosyalizmi inşa etmek hayaldir. Bu temeli sağlamlaştırmanın biricik güvencesi, işletmelerde Parti Hücrelerimizdir. Bu hattımızı günün yanlış örgütlenme anlayışlarına feda edemeyiz.

Bütün gücümüzle, elimizdeki tüm olanaklarla, işletmelerdeki uzun vadeli kalıcı çalışmalara ağırlık verelim. Bu noktada her duraksamaya, her gevşek tavra karşı acımasız olalım. Biz Komünistleriz, bu alanları zaptetmek zorundayız, başka yolu yok!

Bunun için, Partimizin örgütlenme perspektifini sımsıkı kavrayıp, yarınlarda onbinlerce proleterle Parti bayrağı altında yürüyerek düşmanın kalelerinin yerle bir edileceği günlere hazırlanmak için tüm gücünle ileri!

Bolşevik Partizan'ın 100. sayısı ve "Komünist Kadın Hareketi İçin" sayfaları...

EMPERYALİST barbarlığa karşı ve şanlı komünizm için mücadelemizde vazgeçilmez silahımız olan Bolşevik Partizan dergisinin 100. sayısı yayınlanıyor.

Bu önemli olay, bize Bolşevik Partizan'ın yayın yaşamında kadınların kurtuluşu mücadelesinin hangi yeri tuttuğunu değerlendirme imkanını veriyor. Evet, 100 sayı Bolşevik Partizan, 100 sayı "Komünist Kadın Hareketi İçin..." sayfası değil! Fakat şimdiye kadar yapılmış olanlar da az değil!

Bolşevik Partizan, okurlarına merhaba dediği günden itibaren, büyük, çok büyük bir hedefe doğru koşmaya başladı: Büyük insanlığın kurtuluşu! Elbette bu hedef, büyük insanlığın yarısını oluşturan kadınların kurtuluşu mücadelesini de içeriyordu. Ancak, başlangıçta güçler cılız ve yoğunlaşılan konular başkaydı. Bu dönemde, kadınların kurtuluşu sorununa özel olarak 8 Mart'larda değinmekle kalınıyordu. Mücadele sürecinin belirli bir noktasında, bu durum özeleştiri ile aşıldı.

Bolşevik Partizan'a sürekliliği sağlanmış kadın sayfalarını, Komünist Kadın Hareketi İçin... sayfalarını kazandıran dönüm noktası, 8 Mart 1986 oldu. "Bazı kadın arkadaşların" başlattıkları ve kısmen Bolşevik Partizan sayfaları üzerinden yürüttükleri tartışma sonucunda, Parti içindeki –erkek şovenisti pozisyona sahip– muhalefetin direnişi kırılarak, kadınların kurtuluşu sorununda büyük atılım gerçekleştirildi.

Bu mücadelede çizgimizin somutlaştırılması ve derinleştirilmesi gerektiği bilince çıktı. Ve bundan sonraki dönemde, Partinin kadın çalışmasında çıkış noktası, kadınların kurtuluşunun devrimle olacağının genel doğru olarak savunulmasının yetmeyeceği, bunun için bugünden mücadelenin gerekliliği oldu.

1987'den bu yana, Bolşevik Partizan'ın hemen hemen her sayısında yeralan Komünist Kadın Hareketi İçin... sayfaları, Partinin kadınların kurtuluşu sorunundaki çizgisinin gelişmesini belgeliyor. Bu dönemde:

* Komünist Enternasyonal'in zengin deneyimlerine ilişkin belgelerin önemli bir bölümünü Türkçe'ye kazandırdık. Bu deneyimlerden yola çıkarak, Komünist Partisinin faaliyetinin en başından itibaren kadınlar arasındaki çalışmaya özel önem vermesi gerektiğini tespit ettik ve Komünist Kadın Hareketinin yaratılması görevini merkeze koyduk.

Bu görevin içinde bulunulan anda kavranacak esas halkası, Partili kadın yoldaşların aktifleştirilerek komünist kadın kadrolar olarak yetiştirilmesiydi. Bu yönde somut adımlar attık. Partinin kadınlar arasındaki çalışma aygıtının ilk ve temel çekirdeği olarak Merkezi Kadın Komisyonu'nu oluşturduk, örgütlenme ilkelerini ve yöntemlerini belirledik.

Kadın yoldaşları yetiştirmenin, onları aktif mücadeleye kazanmanın araçları olarak kadın grupları oluşturduk; temsilciler toplantıları, kadın konferansları, kadın yoldaşlara yönelik Parti eğitim konferansları düzenledik. Geliştirilen ideolojik-siyasi çizginin ve pratik faaliyetlerin propagandasını Komünist Kadın Hareketi İçin... sayfaları üzerinden yaptık.

* Kadınların kurtuluşu sorununda Marksizm-Leninizmi kendimize kılavuz edinerek, bir taraftan özü itibariyle burjuva ideolojisi olan feminizme karşı, diğer taraftan kadınların kurtuluşu mücadelesini küçümseyen ve erkek-egemen yaklaşımlarda direten her türden oportünist/revizyonist sapmaya karşı mücadele yürüttük.

Çeşitli eylemleriyle dikkatleri üzerlerine çeken ve "Bağımsız kadın hareketi" savını, Marksizmin-Leninizm'in yetersizliği "eleştirisi"ne dayandırmaya çalışan feministlerin saldırılarını geri çevirdik. Bunu yaparken, ideolojik-siyasi mücadelede mızrağın sivri ucunu toplumda ve devrimci/komünist saflarda erkek-egemen anlayış ve pratiklere yöneltmek gerektiğini ortaya koyduk ve bunun mücadelesini verdik.

Kadınların kurtuluşu sorununda, anti-Marksist-Leninist pozisyonların ve yanlış örgütlenme anlayışlarının eleştirisi temelinde doğrunun kavgasını verdik.

* Bütün dünyada ezilen ve sömürülen kadın kitlelerinin kurtuluşunun emperyalizme, ırkçılığa, faşizme ve erkek-egemenliğine karşı mücadeleden geçtiği bilinciyle, enternasyonal dayanışmanın gereklerini yerine getirmeye çalıştık.

Uluslararası alanda en büyük eksiklik olarak, tüm ilerici, devrimci ve komünist kadın hareketlerini bağrında birleştiren bir birliğin olmamasını tespit ettik. Böylesi bir birliğin yaratılması için uzun koşuda bize düşen payı, güçlerimiz ölçüsünde yerine getirmeye çalıştık.

Enternasyonal alanda çeşitli kadın örgütleri, ya da çeşitli örgütlerin kadın grupları/temsilcileri ile görüş alışverişinde bulunduk, devrimci değerlendirdiğimiz kadın grupları ile dayanışma eylemleri düzenledik. Bu örgüt ve gruplarla yürütülen ideolojik-siyasi tartışmaları, doğruların propagandası ve yanlışların eleştirisi temelinde, Komünist Kadın Hareketi İçin... sayfalarında belgeledik.

* Kadınlar üzerindeki sınıfsal, cinsel ve ulusal baskıların somut teşhirine önem vererek mücadele taleplerimizi ve hedeflerimizi belirledik.

–Komünist Enternasyonal ve Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin deneyimlerini özümseyerek, kadın işçiler arasında işletme ve sendika çalışmasında pratik faaliyete yön verecek perspektifi ortaya koyduk. "Eşit işe eşit ücret!", "Kadın ücretleri derhal artırılsın!" talebini mücadele alanlarına taşıdık.

–Ulusal sorundaki pozisyonlarımızdan yola çıkarak, Kürt ulusu ve Arap, Ermeni, Laz, Çerkez, Gürcü ve diğer ulusal azınlıklara mensup kadınlar üzerindeki ulusal baskıyla birleşen cinsel baskıyı teşhir görevi dikkatimizin merkezinde durdu. Özelde, faşist Türk devletinin Kürdistan'da yürüttüğü savaşta uyguladığı tecavüz ve katliamları, faşist baskıları teşhir ederken ajitasyon-propagandada şiarımız "Kürt kadınının kurtuluşu için de Kürdistan'a özgürlük!" oldu.

–Uluslararası alanda da, tecavüzün, karşı-devrimci savaşlarda bir savaş aracı olarak kullanılmasını, erkek egemenliğinin iğrenç bir görüntüsü olarak teşhir ettik. Dağılan Yugoslavya'da yürüyen savaşta, bu sorun üstünde özellikle durduk.

* Yasalarda, toplumda ve aile içinde, kısacası hayatın her alanında kadınlar üzerindeki baskıların özgül biçimini dile getiren cinsel baskılara karşı mücadeleyi sürekli gündemde tuttuk. Kadınlara yönelen şiddetin çeşitliliğine ve boyutlarına dikkat çektik (devlet eliyle cinsel terör, koca dayağı, aile içinde cinsel taciz, bekaret bekçiliği vb.); içten ve dıştan gelen tepkileri göğüsleyerek büyük bir kararlılıkla bunların üzerine gittik.

Saflarımızda kadınlara şiddet uygulayanları barındırmayacağımızı devrimci kamuoyuna açıkladık. Ve bugün bir kere daha açıkyüreklilikle söyleyebiliriz ki, "cek-cak" değil, PRATİĞİMİZ BUDUR!

* * *

Geriye dönüp baktığımızda, yarattığımız değerlerin azımsanamayacak kadar büyük olduğunu görüyoruz. Kadınlar arasındaki çalışma açısından açık bir perspektife sahibiz.

Örgütlenmede bugünün ve yakın geleceğin ihtiyaçlarını gözeten özel tedbirleri, yöntem ve biçimleri, ana hatlarıyla belirlemiş durumdayız.

Kadınlar arasında çalışma yürüten kadın kadroların ve tüm yoldaşların faydalanabileceği büyük bir aijtasyon-propaganda hazinesi yaratmış durumdayız. Bu hazine, aynı zamanda geleceğin kadın kadrolarının yaratılmasında eğitim malzemesi olarak hizmet ediyor.

Şurası açık: Yarattığımız değerler, ne kadar büyük olursa olsun, büyük

hedefimize ulaşmak için önümüzde duran görevlerin henüz başındayız.

Bugün halen, gelecekte milyonlarca işçi ve emekçi kadın kitlelerini kurtuluş mücadelesinde yönetecek öncüyü kazanma, hareketin motor gücü Komünist Kadın Hareketini yaratma görevi önümüzde duruyor. Bu hareketin belkemiğini oluşturan, teoride ve pratikte yetkin kadın savaşçıların, komünist kadın kadroların azlığı faaliyetin her alanında kendini hissettiriyor.

Ancak, varolan eksikliklerimiz karşısında yılmamıza, görevlerin büyüklüğü karşısında ezilmemize yer yok! Bugüne kadar yaptıklarımız, gelecekte başabileceklerimiz açısından umut vaat ediyor!

Bizler, başardıklarımızla yetinemeyecek kadar büyük görevlere sahibiz! Daima yeni görevler, yeni hedefler peşinde koşmak zorundayız!

Bugün sürekliliği sağlanmış Komünist Kadın Hareketi İçin... sayfalarımız var. Yakın gelecekte özel yayın organımıza, mücadelenin içinden çıkan geniş muhabir ağına sahip olmalıyız. Bunun için eksikliklerimizin üstüne gitmeli, eleştirilerimiz, önerilerimiz, raporlarımız ve yazılarımızla Komünist Kadın Hareketi İçin... sayfalarını beslemeliyiz.

Bütün kadın yoldaşlar, özelde de Parti'nin kadınlar arasındaki çalışmasından sorumlu tüm kadın ve erkek yoldaşlar, haydi bu sayfaları daha da canlı kılmak için birer muhabir gibi çalışmaya!

Yaşasın Komünist Kadın Hareketimiz!

Yaşasın Bolşevik Parti'miz!

25.11.1995 ▲

Filipinler Komünist Partisi'nin Uluslararası Komünist Hareket'in birliği üzerine bir tavrı

AŞAĞIDA yayınladığımız yazı, daha önce Mayıs 1995'de Brüksel'de yapıldığını haber verdiğimiz bir konferansta, Filipinler Komünist Partisi (CPP) delegasyonu tarafından dağıtılan bir belgenin çevirisidir.

Filipinler Komünist Partisi, daha önce de üzerine bilgi verip, çeşitli belgelerini sunmuş olduğumuz, "Mao Zedung Düşüncesi" savunucusu (bizim 1978'e dek savunduğumuz biçimiyle "Mao Zedung Düşüncesi" savunucusu) bir partidir.

Filipinler'de önemli bir kitle temeline sahip olan ve on yıllardır süren bir silahlı mücadeleye önderlik eden bu partinin birçok olumlu özelliği yanında, açık ideolojik mücadeleden yana olması; onu Uluslararası Komünist Hareket'in birliğini yaratma çalışmaları bağlamında en çok dikkate alınması gereken partilerden biri haline getiriyor. Aşağıda yayınladığımız belge, Uluslararası Komünist Hareket'in kimi sorunları bağlamında, bu partiyle bizim aramızdaki birlik ve ayrılık noktaları konusunda bilgi verici niteliktedir.

Biz, Filipinler Komünist Partisi ile Belçika Emek Partisi'nin (PTB) düzenlediği konferanslar gibi konferansların, birbirini tanıma, pratik işbirliği için adımlar atma imkanları olarak kavrandığında yararlı olacağını ve fakat, bu gibi konferansların Dünya Marksist-Leninist Hareketi'ni birleştirme iddiasının bugünkü şartlarda yanlış ve boş olduğunu düşünüyoruz.

Biz, Filipinler Komünist Partisi'nin *"Stalinle Mao'yu çarpıştırıp, birincisini proleter, ikincisini küçük burjuva olarak göstermekle hiçbir devrimci amaca hizmet edilmediğini düşünüyoruz"* değerlendirmesiyle de hemfikiriz. Gerek Sovyetler Birliği'nde, gerekse Çin'de geri dönüş sorununun incelenip, çözümlenmesi görevinin önümüzde durduğu, bu görevi çözmede ışığı yalnızca Marx, Engels, Lenin, Stalin'de değil, aynı zamanda Mao'da da aramak gerektiği düşüncesiyle de hemfikiriz. Ancak Mao'nun kazanım ve hatalarının değerlendirilmesi konusunda, bir dizi noktada Filipinler Komünist Partisi'nden ayrı düşünüyoruz.

Yayınladığımız metin üzerinde ayrı düşündüğümüz noktalar şunlardır:

* *"Tarih, Mao önderliğindeki Çin Komünist Partisi'nin Marksizm-Leninizmi ve Stalin'in sosyalist kazanım-larını modern revizyonizme karşı yüce tutma ve savunmadaki rolü hakkında berraktır."* şeklindeki tespit, tek yanlı, Mao ve onun önderliğindeki Çin Ko-münist Partisi'nin bu alandaki hatala-rını görmeyen bir tespittir.

Evet Mao ve O'nun önderliğindeki Çin Komünist Partisi, Stalin'in sosyalist kazanımlarını modern revizyonizme karşı savunmuş ve yüce tutmuştur ve fakat bunu yaparken, bizzat kendisi de Stalin'e modern revizyonizmin de getirdiği kimi saldırıları geri çevirmemiş, tersine buna onay veren konuma da girmiştir.

Öyle ki, 1963 Polemik yazılarında bile, hâlâ olumlu atıfta bulunulan ve Marksist-Leninist belgeler olarak değerlendirilen 1957 ve 1960 Deklarasyonları'nda, modern revizyonizmin temel belgesi Sovyetler Birliği Komünist Partisi 20. Parti Kongre raporu, Marksizm-Leninizm'in ilerletilmesi biçiminde değerlendirilip, savunulmaktadır. O 20. Parti Kongresi ki, gizli oturumunda Stalin'in şahsında Marksizm-Leninizm'e en adi küfürler edilmiştir! Biz, modern revizyonizme karşı mücadelede çok önemli hatalar yapıldığını, bu hatalarda Mao'nun da önemli payı olduğunu düşünüyoruz. Biz, bu hataların bütün Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin, bu arada bizim kendi hatalarımız olduğunu söylüyoruz.

* Mao'nun Stalin'e göre önemli bir avantajı olduğunu, onun Stalin'in eserini ve Sovyetler Birliği'nin deneyimini inceleyip, bunlardan öğrenme avantajına sahip olduğunu biz de düşünüyoruz. Biz, Filipinler Komünist Partisi'nin tersine, Mao'nun bu avantajı yeterince ve doğru değerlendirmediğini düşünüyoruz.

Mao'nun proletarya diktatörlüğü altında da sınıf mücadelesinin sürdürülmesi gerektiği düşüncesi, yeni bir düşünce değildir. Bu düşünce, proleter devrimin sürekliliği teorisinin içinde vardır ve Sovyetler Birliği'nde de Stalin önderliğinde, hem teorik olarak savunulmuş hem de pratiğe uygulanmıştır. Sınıf mücadelesinin, burjuvazinin bütün sosyalizm dönemi boyunca sınıf olarak varlığına dayandırılması ise, teorik olarak yanlıştır; siyasi olarak burjuvazinin sınıf olarak varlığının normal görülmesine götürebilir.

* Mao'nun "Halkın Demokratik Diktatörlüğü'nün özünde proletarya diktatörlüğü" olduğu düşüncesi, onun hem "Yeni Demokrasi" yazısındaki görüşleriyle çelişme içindedir, hem de pratikte, içinde burjuvazinin de (bir kesiminin) yer aldığı bir diktatörlüğü, özde proletarya diktatörlüğü olarak adlandırdığı noktada, teorik olarak yanlıştır.

Proletarya diktatörlüğü, Mao'nun Kültür Devrimi sırasında sürekli vurguladığı gibi *"Tüm burjuvazi üzerinde topyekün diktatörlüktür"*. Bu diktatörlükte, siyasi iktidarda burjuvazinin yeri yoktur.

* Çin Komünist Partisi'nde Mao ile çatışma içinde olan sağcıların da olduğu, bunların 20. Parti Kongresi'nin çizgisini Çin Komünist Partisi'ne de hakim kılmak istedikleri ve Stalin konusundaki "%30-%70" değerlendirmesinin ancak Mao'nun bastırmasıyla çıkabildiği, aksi taktirde Çin Komünist Partisi adına çıkacak değerlendirmenin Kruşçev değerlendirmesiyle aynı olacağı tespitleri, olgu tespitleridir. Fakat bu olgu tespitleri, "Proletarya Diktatörlüğünün Tarihi Deneyi-

mi Üzerine" ve "Proletarya Diktatörlüğünün Tarihi Deneyimi Üzerine Biraz Daha" başlıklı Çin Komünist Partisi Politbüro yazılarında, Stalin'e bir dizi yanlış eleştiri getirildiği olgusunu, bu belgelerin Mao'yu da bağladığı olgusunu ortadan kaldırmıyor.

Filipinler Komünist Partisi'nin, Mao'nun Stalin değerlendirmesi konusunda olumlu atıfta bulunduğu "10 Büyük İlişki" başlıklı yazıdaki Mao'nun şu iddiaları, hiçbir tarihi belgeyle kanıtlanmamış ve bizce kanıtlanmayacak yanlış iddialardır:

–Wang Ming'in ikinci devrimci iç savaş döneminin sonunda izlediği sol maceracılık ve Japonya'ya karşı direniş savaşının ilk günlerindeki sağ oportünizmi Stalin'e bağlanabilir.

(Biz, nasıl diye soruyoruz?! Biz, bu dönemde bizzat Komintern Yürütme Komitesi'nin Çin Komünist Partisi'ni uyardığı belgeleri tanıyoruz. Çin Komünist Partisi'nin ya da Mao'nun bu konuda Komintern'e yönelttiği bir eleştiri vb. tanımıyoruz.)

–Kurtuluş savaşı döneminde, Stalin, ilkönce bizden iç savaş alevlenirse Çin ulusunun kendi kendini yok etme riskiyle karşı karşıya kalacağı gerekçesiyle devrimi hızlandırmamamızı istedi. Sonra mücadele patlak verince bizi yarı ciddi, yarı şüpheyle karşıladı.

(Biz, yine nasıl diye soruyoruz?! Mao Zedung, Stalin'in sağlığında getirmediği bu eleştirileri, Stalin'e revizyonist yaylım ateşi başlatıldığında, nasıl, hangi belgeye dayanarak bu kadar rahatlıkla getirebiliyor?

–Savaşı kazandığımızda, Stalin bizimkinin Tito tipi bir zafer olduğu zannına kapıldı ve 1949-50'de üzerimizdeki baskı, gerçekten çok güçlü idi.

(Yine soruyoruz?! Buradaki iddialar hangi belgeye dayandırılıyor? Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunu nasıl selamladığı ve değerlendirdiği belgeli olarak ortadadır. Fakat diğer yandan, Çin Komünist Partisi 7. Kongresi'nde "Çin tipi sosyalizm"den çokça söz edildiği, bizzat Merkez Komitesi siyasi raporunda bunun yer aldığı da olgudur. Eğer bu tavra bir eleştiri sözkonusu ise, bunun yanlışlığı nerededir?)

* Mao'nun eleştiri ve özeleştiride iyi olduğu değerlendirmesi de, bizce onun bu alanda da kimi hatalar yaptığı tespiti ile tamamlanmak zorundadır.

Örneğin, Mao'nun Stalin eleştirileri konusunda şu olgudur: Stalin ölene ve evet ona karşı (onun şahsında da Marksizm-Leninizm'e karşı) modern revizyonist haçlı seferi başlayana dek, Mao'nun Stalin'e yönelttiği bir tek eleştiri bile tanımıyoruz. Fakat 1956 sonrası getirdiği eleştirilerden, bir dizi eleştirisi (evet Stalin'e % 30 yanlış mal eden[!] eleştirisi) olduğunu öğreniyoruz. Bu bile, yöntem açısından kesinlikle kabul etmediğimiz, eleştiri-özeleştiri silahının bu noktada doğru kullanılmamış olduğunu gösterir bir şeydir.

Yine, örneğin Büyük Proleter Kültür Devrimi sırasında proletarya diktatörlüğü konusunda savunulan doğru görüşler, bir noktada çok açık olarak Mao'nun 1957'de savunduğu, *"Çin şartlarında sosyalizmin inşasına milli burjuvazinin de katılabileceği"* görüşünü reddeden görüşlerdir. Ve fakat bu görüşlerin savunulduğu *"Halk içindeki çelişmelerin doğru ele alınması üzerine"* başlıklı yazı, Kültür Devrimi sırasında da hiç sınırlamasız propaganda edilmiştir. vb.

* Biz, karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"nin Mao Zedung tarafından formüle edilmediği ve onun tarafından savunulmadığını biliyoruz. Bu olgudur. Fakat, bu teorinin Mao Zedung henüz Parti Başkanı iken, temel tezleri itibariyle parti adına savunulduğu ve bu teoriye karşı Mao'nun doğrudan bir mücadelesi olmadığı da olgudur. Sorunun bu yanı konmadığı zaman, Çin Komünist Partisi ve Dünya Komünist Hareketi'ndeki Marksist-Leninistlerin ve Mao Zedung'un "Üç Dün-ya Teorisi"nin gelişmesi konusundaki sorumlulukları gözlerden gizlenir.

* Bizim açımızdan, Mao Zedung'un hataları, bütün ağırlığına rağmen, O'nun modern revizyonistlerle, Teng, Hua gibileriyle aynı kefeye konmasını haklı çıkarmaz. Mao Zedung, çağımızın en büyük Marksist-Leninistlerinden biri, klasiklerimizin Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in eserinin sürdürücüleri içindeki en önemli Marksist-Leninist'tir. Hataları büyük bir Marksist-Leninist'in hatalarıdır!

* İkili ve çok yanlı ilişkiler üzerine, Filipinler Komünist Partisi'nin pozisyonundan, burada formüle edildiği biçimiyle ayrı olduğumuz noktalar da şunlardır:

–Biz bugünkü şartlarda, Marksist-Leninistlerle revizyonistler arasında, belli alanlarda, belli zamanlarda, belli konularda ANTİ-EMPERYALİST bir birliğin de mümkün olamayacağını düşünüyoruz. Devrimci olarak değerlendirdiğimiz kimi oportünistlerle böyle bir birlik mümkündür ve fakat emperyalist sistemin parçası olarak değerlendirdiğimiz revizyonistlerle bu olmaz.

–Filipinler Komünist Partisi'nin katıldığı "Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı"nda tespit edilen konferans kurallarında yer alan *"partiler arasında kamuoyuna açık tartışma ve birbirlerine eleştiri"*yi yasaklayan kuralı, Marksizm-Leninizm'in açık ve kamuoyu önünde ideolojik mücadele ilkesine ters bir kural olarak değerlendiriyoruz ve reddediyoruz. Biz Filipinler Komünist Partisi'nin böyle bir kuralı kabul etmesini, hangi nedenle olursa olsun, yanlış buluyoruz. Bizim ideolojik mücadeleyi açık yürütmekten korkumuz olmamalıdır. Tersine, açık ideolojik mücadele, partilerin, işçi sınıfının ve emekçi yığınların eğitilmesi konusunda, Marksist-Leninistlerin elindeki en önemli silahtır.

20 Eylül 1995 ▲

Belçika Emek Partisi'nin "Uluslararası Komünist Hareketin Birliği İçin Öneri"si ve "Proleter Enternasyonalizmi Savunarak Uluslararası Komünist Hareketin Birliği İçin" Yazısı Üzerine

Filipinler Komünist Partisi Delegasyonu için hazırlanmıştır
30 Nisan 1995

BU tartışma yazısı, Belçika Emek Partisi'nin sponsorluğunu yaptığı uluslararası semineri, uluslararası bir örgüt biçimine çevirme önerisine ve Belçika Emek Partisi Başkanı Ludo Martens ve Nadine Rosa-Rosso'nun "Proleter Enternasyonalizmin Savunusu-

na Uluslararası Komünist Hareketin Birliği İçin" yazısına tavır takınmaktadır. Delegasyon, bu yazının içerdiği noktaları ve ortaya atılabilecek daha başka noktaları seminere katılan başkalarıyla tartışmaya hazırdır.

Seminer ve Öneri Üzerine Yorum

Birkaç yıldır Belçika Emek Partisi, her yıl 2-4 Mayıs tarihlerinde uluslararası bir seminer düzenleme ayrıcalığını kullanıyor ve geniş bir partiler ve örgütler yelpazesinin katılımını sağlamayı başarmıştır. Filipinler Komünist Partisi (CPP), bu yıl-lık seminerin önemli ölçülerde bilgi veri-ci ve yararlı olduğunu takdir etmektedir. Bize diğer parti ve örgütlerle görüşme ve görüş ve deneyim alışverişi yapma fırsatı sağlamıştır.

Görüşümüz odur ki, önerildiği üzere Belçika Emek Partisi'nin semineri örgütleme inisiyatifinin yerine bir "Örgütleme Bürosu"nun ya da yeni bir partiler grubunun inisiyatifi geçirilecek olursa ve seminer, ona katılanların Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesine açık seçik sadık olan başka bazı partiler ve örgütler grubunu bölücü olarak reddetme öncülüyle yapılacak olursa, Belçika Emek Partisi bu seminere katılımın genişliğini riske atacaktır. Ortada, seminere katılanları Mao Zedung Düşüncesinin kendisinin bölücü olduğu ve Mao'nun Stalin'i bir küçük-burjuva ya da zengin köylü bakış açısından, bir Titocu, bir burjuva milliyetçisi ve bir Buharinci bakış açısından eleştirdiği ve karşı çıktığına ikna etme çabaları var.

Seminerin inisiyatifini, yönelimini ve formatını değiştirme riskine girme ve bu değişikliği Belçika Emek Partisi'nin Mao'yu Marksizm-Leninizmin teori ve pratiğini yeni ve daha yüksek bir aşamaya geliştirememiş olma ve seviye açısından Stalin'in altında olma ve hatta bazen ona düşman olma değerlendirmesiyle bağlama ayrıcalığı da elbette Belçika Emek Partisi'ne aittir. Fakat tüm komünist partilerin ve şu ya da bu ülke yanlısı diye etiketlendirilen partiler gruplarının birliği çağrısını yapan ve fakat Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesine bağlılığını ilan eden herhangi bir partiler ve örgütler grubuna saldırmak için bunları öne çıkaran herkes için ortada bir kendi kendisiyle çelişme vardır. Bunlar küçük-burjuva bölücüler olarak suçlanmaktadır. Hatta onlara karşı daha da kötü, üstü örtülü suçlamalar vardır.

Mao ve Stalin Hakkında Filipinler Komünist Partisi'nin Pozisyonu

Filipinler Komünist Partisi'nin sabit pozisyonu, Kruşçev'in Stalin'e ve Marksizm-Leninizme karşı sistematik saldırısını başlattığı 1956'dan beri Uluslararası Komünist Hareket içindeki büyük bölünmeden modern revizyonizmin sorumlu olduğudur. Tarih, Mao önderliğinde Çin Komünist Partisi'nin Marksizm-Leninizmi ve Stalin'in sosyalist kazanımlarını modern revizyonizme karşı yüce tutma ve savunmadaki rolü hakkında berraktır.

Kapsamlı bir Stalin savunusu, onun kazanımlarının birincil yön ve zaaf ve kusurlarının ikincil yön olarak genel değerlendirilmesini gerektirir. Stalin savunusunu Marksizm-Leninizm savunusundan ayıramayız. Hem Stalin ve hem de Mao, Marx, Engels ve Lenin'in yanısıra büyük komünist düşünürler ve önderlerdir. Lenin'den sonra zamanlarının en büyükleridirler ve öğrenecek dersler sunmaktadırlar. Her ikisi de öncüllerine nazaran, başka kazanımlarının yanında, epeyce bir süre boyunca sosyalizmi gerçekte inşa etmiş olma avantajına sahiptirler. Stalin'le Mao'yu çarpıştırıp, birincisini proleter, ikincisini küçük-burjuva olarak göstermekle hiçbir devrimci amaca hizmet edilmediğini düşünüyoruz.

Büyük bir öncül olmadan büyük bir ardıl yoktur. Marksizm'in kurucuları Marx ve Engels bile, büyük eserlerinin temel burjuva öncüllerini kabul ettiler – Alman felsefesi, İngiliz politik ekonomisi ve Fransız sosyal bilimleri. Ve Lenin ve Stalin'in ardılı da, Marksizm-Leninizm'in hazinesine gerçekten büyük yeni katkılar yapmadan asla büyük olamaz.

En azından bazı açılardan, ardıl öncülünden daha büyük olabilir, çünkü yeni koşullar, karşı karşıya kalınacak ve çözülecek yeni problemler sunarlar.

Teorisi ve pratiği yeni ve daha yüksek bir aşamaya geliştirilemeyecek herhangi bir büyük komünistin olabileceğine inanmıyoruz. Hiç kimse sonal mükemmelliğe ulaşamaz ve hiç kimse Marksist-Leninist eleştirinin ötesinde değildir. Stalin ve Mao'nun tüm büyük kazanımlarını tanı-dıktan sonra, şimdi de onların ölümlerinden sonra neden ve nasıl o kadar kısa bir süre içinde modern revizyonistlerin onların ülkelerinde iktidarı devralabildikleri üze-rinde eleştirel ve çözümleyici bir şekilde düşünelim.

Kruşçev ve Deng, gökten zembille inip kendilerini Sovyetler Birliği Komünist Partisi ve Çin Komünist Partisi'ne dayatmadılar. Bugünün komünistleri eğer saflarını sıklaştırıp proletaryanın ve halkın desteğini kazanmak istiyorlarsa, –modern revizyonizmin eleştirisinden önce, tekelci kapitalist sömürü koşullarının kötüleşmesi Marksist-Leninist eleştirinin doğruluğunu göstermeye devam ediyorsa da– modern revizyonizmin ve kapitalist restorasyonun arka planı, niteliği ve sicili sorularını yanıtlamak zorundadırlar.

Mao'nun Stalin'e Avantajı

Mao'nun Stalin'e avantajı, onun tamamlanmış teorik eserini ve pratiğini inceleyebilmesi ve bunlardan öğrenebilmesi, daha sonra çok daha büyük bir nüfusa sahip bir ülkenin somut koşullarında sosyalizmi inşa etmesi ve ta 1976'ya değin emperyalizm, yeni sömürgecilik ve modern revizyonizme karşı koymasıdır. Fakat onun modern revizyonizm problemiyle bağ içindeki kapsamlı ve derin inceleme ve pratiğine ve şimdi tamamen ispatlanmış olan revizyonistlerin iktidara yükselmesinin örtülü ve sonunda da çıplak bir şekilde kapitalizmin tüm alanlarda restorasyonuna götüreceği görüşüne rağmen, Çin Mao'nun ölümünden sonra kapitalist yolu tuttu.

Stalin gibi Mao da, ölümünden sonra modern revizyonistlerin yükselişini boşa çıkarmada başarılı olamadı. Bununla birlikte, Mao'nun modern revizyonizmi kapsamlı ve derin eleştirisini ve onun kavranacak esas halka olarak sınıf mücadelesi üzerinde ısrar etmesini kendimize kılavuz edinmeden; ve onun proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürme teorisini ve başlangıçtaki pratiğini kavramadan, sosyalist toplumda kapitalizmin barışçıl evrim yoluyla inkâr edilemez restorasyonu hakkındaki soruları yanıtlamaya başlayamayız. Mao'nun teori ve pratiğini anlamak ve yeni koşullar altında daha da geliştirmek proleter devrimcilerin yükümlülüğüdür.

İki büyük ülkede, Sovyetler Birliği ve Çin'de sosyalizm gitti. Uluslararası Komünist Hareket büyük bir geri çekilme içine girdi. Böylece dünya kapitalist sistemindeki objektif koşullar öyle kötüleşti ki, Mao'nun proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürme teori ve pratiğinden önceki temel devrimci öğretiler, emperyalizme ve tüm gericiliğe karşı, devrimci mücadeleye, proleter devrimcilerin düşmanlarını devirmesi ve revizyonistlerin bir kez daha iktidara gelebilmesi farazi durumuna dek sosyalizmi inşa edebilmesi noktasına kadar kılavuzluk etmeye yetebilir.

Fakat bugün bile komünistlere şu soru soruluyor: "Herhangi bir yerde emperyalizmi ve gericileri devirip sosyalizmi inşa etmeye çalışsanız ne yazar? Bu sosyalizm de daha öncekiler gibi kapitalizme evrimlenmeyecek mi?" Eğer komünistler bu soruya cevap veremezlerse, komünist maskesi takarak sosyalizmi yıkmış olan modern revizyonistlerden kendilerini ayıramayacaklardır. Bu açıdan bakıldığında, Mao'nun Marksizm-Leninizmi yüce tutma, savunma ve daha da geliştirmede ve modern revizyonizmle mücadele etme, kapitalist restorasyonu önleme ve sosyalizmi sağlamlaştırmaya çalışmada yaptığı teorik ve pratik ilerlemenin ne kadar önemli olduğunu görürüz.

Eski Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa'da, kısa zamanda bir tür uluslararası örgüt kurmak ya da böyle bir örgüte katılmak isteyen bazı komünist partileri ve gruplar var. Fakat böyle bir uluslararası

örgüte sahip olmaktan çok daha önemli ve çok daha acil olan şey, bu partilerin ve grupların, kendilerine, kendi proletar-ya ve halklarına ve dünyaya, Kruşçev'den Brejnev'e ve ondan Gorbaçov'a ve onların Sovyetler Birliği dışındaki ortak-larına kadar, modern revizyonistlerin sosyalizmi barışçıl evrim yoluyla neden ve nasıl yıkabildiklerini açıklamalarıdır.

Onlar ışığı sadece Marx, Engels, Lenin ve Stalin'de değil, fakat aynı zamanda Mao'da da aramalıdır, özellikle de modern revizyonizmin eleştirisiyle ilgili olarak. Ülkelerinde Mao'nun eserleri revizyonist yöneticilerce yasaklanmıştı. Bu eserleri tam okuyup incelemeden, modern revizyonizmin sicilini ve sonuçlarını anlama ve üstesinden gelme ve gerçek komünistlerin saflarını ve devrimci güçleri yeniden güçlendirme çabasında çok önemli bir dizi fikirden yoksun kalınır.

Mao'nun Proleter Devrimci Çizgisi

Ta yeni demokratik devrimin zaferi arifesi gibi erken bir zamanda Mao Zedung, sosyalist devrimde esas çelişki olarak proletarya ve burjuvazi arasındaki çelişkiye işaret etti. Çin Devriminin her aşamasında, tutarlı bir şekilde, kavranacak esas halka olarak sınıf mücadelesini savundu. Mao'nun bir burjuva milliyetçisi olduğunu ya da burjuva milliyetçiliğini eleştirmediğini ve ona karşı mücadele etmediğini iddia etmek kaba bir çarpıtmadır.

Burjuva milliyetçisi Kuomintang'a karşı Mao amansızca mücadele etti. Devrimci sınıf mücadelesinin Japonya'ya karşı ulusal kurtuluş savaşından geçtiğini açıkladı. Çin Komünist Partisi'ne sızan iflah olmaz burjuva milliyetçileriyle tekrar tekrar mücadele etti. Tito'nun burjuva milliyetçiliğine ve revizyonizmine karşı ideolojik mücadelede Stalin'in izinden yürüdü. Mao'ya atfedilen yurtseverlik üzerine alıntılar, Büyük Anavatan Savaşında proleter enternasyonalizmiyle bağ içinde Stalin'e atfedilenlerden hiçbir şekilde farklı değildir. Proleter enternasyonalizmiyle birleştirilmiş yurtseverlik doğrudur ve burjuva milliyetçiliğiyle eşdeğer değildir.

Mao, halkın demokratik diktatörlüğünün özünde proletarya diktatörlüğü olduğunu açıkladı. Ve Çin'in temel sosyalist dönüşümü için, Büyük İleriye Atılım ve Büyük Proleter Kültür Devrimi için proleter devrimci çizgiyi saptadı. Liu Şao-çi, kendi gerçek renklerini gizlemek için, zaman zaman onu taklit etti. Liu'yu proleter devrimci gibi göstermek ve Mao'nun çizgisine karşı ileri sürdüğü Buharinci önermeleri aktarmamak düpedüz çarpıtmadır.

Temel sosyalist dönüşüm gerçekleştirilirken, Liu "üretici güçler teorisi"ni (Ekonomizm), *"ulusal demokratik devrimin daha da sağlamlaştırılması"*nı, *"sınıf mücadelesinin sönüp gitmesi"*ni ve ulusal burjuvazi ve zengin köylülere daha çok tavizler verilmesini savundu. Mao'nun saptadığı sosyalist çizgiye karşı koymak için önlemler önerdi ve aldı. Buharinci ve Kruşçevci olan Liu Şao-çi idi. Mao değil.

Mao, 1956'da ve 1956'dan itibaren Çin Komünist Partisi Merkez Komitesi Başkanıydı ve Çin Komünist Partisi'ndeki açık sağcıların amansız muhalefetiyle karşılaştı ve Çin Komünist Partisi Politbürosu ve Merkez Komitesi içindeki Liu, Deng Hsiao-ping ve benzerleri gibi gizli sağcılar tarafından altı oyuldu.

Kruşçev'in Sovyetler Birliği Komünist Partisi 20. Parti Kongresi'nde Stalin'e karşı gizli raporuna yanıt olarak proletarya diktatörlüğünün tarihi deneyimi üzerine (Halkın Günlüğü, 5 Nisan 1956) Çin Komünist Partisi Politbürosunun kararı hazırlanırken, Çin Komünist Partisi Politbürosu içindeki gizli sağcılar ya Kruşçev'in anti-Stalinist saldırısını tamamen memnuniyetle karşıladılar, ya da deneyimini toparlamayı ve kendisini eleştirmeyi, en iyi bizzat Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin bileceği gerekçesiyle yalpalıyor gibi yaptılar. Hatta onlar bu kararla Mao'nun altını oymayı hesapladılar.

Çin Komünist Partisi Politbürosunun 1956'daki bileşimi ve bir partinin bir başka partinin meselelerini ondan daha iyi bilmesini varsaymanın objektif güçlüğü, Çin Komünist Partisi Politbürosunun yayınladığı türden bir kararı koşullandırdı: Kruşçev'in raporunu memnuniyetle karşılamak ve fakat Stalin'i genelde iyi ve –yüzde 70'e kadar– doğru diye savunmak. Mao ve onun Çin Komünist Partisi Politbürosu içindeki sıkı takipçileri olmasaydı, Stalin Kruşçev'in istediği şekilde değerlendirilirdi.

Mao'nun Stalin'i Eleştirisi ve Savunusu

Mao, Stalin'i savunusunda daha dobra ve gerekçeli davranarak, Çin Komünist Partisi Politbürosu içindeki sağcılardan kendini çabucak ayırdı. Marksizm-Leninizmi ve proleter devrimi savunmak ve geliştirmek için dersler çıkarmak amacıyla Stalin'in Marksist-Leninist kazanımlarının ilkeli ve temel bir savunusunu ve hata ve eksikliklerinin ilkeli ve temel bir eleştirisini yaptı. Savunma ve eleştiri zorunlu olarak birbiriyle bağlıdır. "On Büyük İlişki Üzerine"den aktaralım (25 Nisan 1956):

"Sovyetler Birliği'nde bir zamanlar Stalin'i göklere çıkaranlar, şimdi onu bir çırpıda mahkum ettiler. Burada Çin'de de bazıları onların örneğini izliyorlar. Merkez Komitesi, Stalin'in hatalarının sadece yüzde 30 ve kazanımlarının yüzde 70 olduğu ve herşey gözönüne alındığında, Stalin'in herşeye rağmen büyük bir Marksist olduğu görüşündedir. "Proletarya Diktatörlüğünün Tarihi Deneyimi Üzerine"yi bu değerlendirme temelinde yazdık. Bu hataları yüzde 30, kazanımları yüzde 70 değerlendirmesi aşağı yukarı doğrudur. Stalin, Çin'le bağıntı içinde bir dizi yanlış şeyler yaptı. Wang Ming'in İkinci Devrimci İçsavaş döneminin son kısmında izlediği "sol" maceracılık ve Japonya'ya Karşı Direniş Savaşının ilk günlerindeki sağ oportünizmi Stalin'e bağlanabilir. Kurtuluş Savaşı döneminde Stalin ilkönce bizden, içsavaş alevlenirse Çin ulusunun kendi kendini yoketme riskiyle karşı karşıya kalacağı gerekçesiyle devrimi hızlandırmamamızı istedi. Sonra mücadele patlak verince, bizi yarı ciddi, yarı şüpheyle karşıladı. Savaşı kazandığımızda, Stalin bizimkinin Tito tipi bir zafer olduğu zannına kapıldı ve 1949 ve 1950'de üzerimizdeki baskı gerçekten çok güçlüydü. Buna rağmen, yüzde 30 hata, yüzde 70 kazanım değerlendirmemizi sürdürüyoruz. Bu sadece adildir.

Sosyal bilimlerde ve Marksizm-Leninizmde, doğru olduğu her yerde Stalin'i gayretle incelemeyi sürdürmeliyiz. İncelelemiz gereken, evrensel olarak doğru olan herşeydir ve bu incelemenin Çin gerçekliğiyle bağlı olmasını sağlamalıyız. Marx'ın da olsa, her bir cümlenin izlenmesi işleri karmakarışık eder. Bizim teorimiz, Marksizmin evrensel doğrusuyla Çin Devriminin somut pratiğinin bütünleştirilmesidir. ..."

"8. Merkez Komitesi 2. Oturumundaki Konuşma"dan (15 Kasım 1956):

"Sovyetler Birliği Komünist Partisi 20. Parti Kongresi hakkında birkaç kelime söylemek istiyorum. İki "kılıç" olduğunu düşünüyorum: bunlardan birisi Lenin, diğeri Stalin'dir. Stalin kılıcını Ruslar şimdi elden çıkardılar. Macaristan'da Gomulka ve bazıları, Sovyetler Birliği'ni hançerlemek ve sözümona Stalinizme karşı çıkmak için onu ellerine aldılar. Birçok Avrupa ülkesinin komünist partileri de Sovyetler Birliği'ni eleştiriyorlar ve bunların lideri Togliatti'dir. Halkı kılıçtan geçirmek için emperyalistler de bu kılıcı kullanıyorlar. Örneğin Dulles bir müddet onu kuşandı. Bu kılıç ödünç verilmemiştir, ıskartaya çıkarılmıştır. Biz Çinliler onu atmadık. Birincisi, biz Stalin'i koruyoruz ve ikincisi, aynı zamanda onu eleştiriyoruz ve "Proletarya Diktatörlüğünün Tarihi Deneyimi Üzerine" makalesini yazdık. Stalin'i karalamaya ve yoketmeye çalışan bazılarından farklı olarak, biz objektif gerçeklikle uyum içinde hareket ediyoruz.

Lenin kılıcına gelince, bazı Sovyet liderleri tarafından o da bir dereceye kadar ıskartaya çıkarılmamış mıdır? Görüşümce, o önemli ölçüde ıskartaya çıkarılmıştır. Ekim Devrimi hâlâ geçerli midir? Tüm ülkeler için hâlâ örnek olarak hizmet edebilir mi? Kruşçev'in 20. Parti Kongresindeki raporu ... parlamenter yoldan devlet iktidarını ele geçirmenin mümkün oldu-

ğunu, yani tüm ülkeler için Ekim Devriminden öğrenmenin artık gerekli olmadığını söylüyor. Bu kapı bir kez açıldığında, bir bütün olarak Leninizm elden çıkarılır.

Yine "Parti Komitesi Sekreterleri Konferansındaki Konuşmalar"dan (18 Ocak 1957):

"Geçen yıl, dünya sahnesinde birçok fırtınalar esti. Sovyetler Birliği Komünist Partisi 20. Parti Kongresi'nde büyük ölçüde Stalin'e saldırıldı. Daha sonra emperyalistler komünizme karşı iki fırtına kışkırttılar ve Uluslararası Komünist Hareket içinde iki fırtınalı tartışma oldu. ... Sovyetler Birliği Komünist Partisi 20. Parti Kongresinin toplanmasıyla, Stalin hakkında çok coşkulu olan bazıları, ona karşı çok amansız kesildiler. Görüşümce, bu kişiler Marksizm-Leninizme bağlı kalmamaktadırlar, olaylara çözümleyici bir yaklaşımda bulunmuyorlar ve devrimci ahlâktan yoksunlar. ...

Partimizdeki çoğu kadrolar 20. Parti Kongresiyle hoşnut değiller... ve Stalin'e saldırıda çok ileri gittiğini düşünüyorlar. ... Fakat birkaç kadro yalpalamaya başladı. Şiddetli kasırga sırasında yağmur yağmadan önce, karıncalar deliklerinden çıkarlar.... 20. Parti Kongre kasırgası çıkar çıkmaz, Çin'de de böyle birkaç karınca deliğinden çıktı. ... Stalin'in toptan suçlanmasını duyduklarında, kendilerini iyi hissettiler ve öbür tarafa savruldular, Kruşçev'in her şeyde haklı olduğunu ve kendilerinin de tüm zaman boyunca aynı fikirde olduklarını söyleyip coştular. ..."

Stalin'in En Önde Gelen Savunucusu

Birçoklarının, Stalin'in kendi partisi olarak Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin Stalin'i en iyi değerlendirecek durumda olan parti olduğu yolundaki görünürde akla yatkın varsayımına rağmen, Mao'nun Stalin'i savunmadaki akıllılığı, cesareti ve yerindeliğini gösterme çabasıyla, Mao'nun, Stalin'in Kruşçev tarafından toptan yadsınmasından kısa süre sonra ve dünyadaki komünist partilerinin pek çoğunun ya kafa karışıklığına düşmesi ya da mekanik bir şekilde Kruşçev'in asasını izlemesinden kısa süre sonraki, 1956 ve 1957'ye ait yazılarından alıntılar yaptık.

Mao, Çin Komünist Partisi içinde ve Çin'de ve Uluslararası Komünist Hareket içinde, Enver Hoca ve Asya komünist partilerinin liderleriyle birlikte, Stalin savunusunda en önde gelen ve tutarlı Marksist-Leninistti.

Şimdi Mao'nun kendi partisi içinde karşı karşıya olduğu tersliklere bakalım. Gizli sağcılar, Buharinciler ve her Sovyet rejimine secde edecek gayri-eleştirel Sovyet hayranları, Çin Komünist Partisi 8. Parti Kongresi'ne hakim olmaya çalıştılar ve Mao'yu Çin Devlet Başkanlığını bırakmaya zorladılar. Çin Komünist Partisi içinde ve dışında sağcılar, Mao'ya, anti-Stalinist "kişiye tapma" suçlamaları yönelttiler. Mao'nun yanıtı, anti-sağcı kampanya ve Büyük İleri Atılım, iki ayağı üzerinde yürüme ve halk komünlerinin inşası oldu. Bunlar, Çin Komünist Partisi'nde yüksek yerlerdeki sağcılara ve Çin Komünist Partisi ve devlet içinde, Çin'in Sovyetler Birliği'ndeki en son politik ve ekonomik "reformlar"ı izlemesi gerektiğini varsayan herkese karşı anti-Kruşçevci ve anti-Buharinci bir çizgiye sıkı sıkıya uydular.

Bugüne kadar Mao, emperyalistler ve Çin Komünist Partisi'ndeki revizyonist hasımları tarafından Stalinist olmakla ve hatta Mao'nun proleter devrimci çizgisi ve sosyalist devrimi ve inşayı ilerletme ve oportünistleri, başta da sağcıları yenme çabalarından dolayı Stalin'den daha kötü olmakla suçlanmıştır. Stalin'i savunmak Mao'yu savunmaktır ve tersi. Mao'ya Buharinci demek ve Liu Şao-çi'yi proletarya diktatörlüğünün ve sosyalizmin savunucusu olarak göstermek, Çin Komünist Partisi tarihini kaba bir şekilde çarpıtmaktır.

Mao'nun Stalin'e karşı Tito'nun ideolojik destekçisi olduğu doğru değildir. Komünist ve İşçi Partilerinin 1957 Moskova toplantılarına doğru ve toplantılar sırasında, Mao önderliğinde Çin Komünist Partisi Titoizmi mahkum etti ve Moskova Deklarasyonunda revizyonizmin Uluslararası Komünist Hareket için esas tehlike olduğu çizgisi için bastırdı. Anımsamalıyız ki, bu dönemde Çin Komünist Partisi ve Sovyetler Birliği Komünist Partisi arasında bir ideolojik mücadele, henüz 60'lardaki kadar açıktan olmasa da için için kaynıyordu.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi, Stalin'e ve Arnavutluk Emek Partisi'ne saldırarak ve Tito'ya iltifatlar düzerek Çin Komünist Partisi ve Mao'ya dolaylı ya da dolaysız saldırdı. Çin Komünist Partisi de Kruşçev revizyonistlerini doğrudan eleştirdi, Kruşçevci çizginin eleştirisini ispatlamak ya da vurgulamak için Stalin'i ve Arnavutluk Emek Partisi'ni savundu ve Titoizmi mahkum etti.

Bu mücadele, 1960 Moskova toplantısına doğru ve toplantı sırasında devam etti. Bu, Sovyet uzmanlarını Çin'den geri çekme, Çin-Hindistan sınırında provokasyonlar yapması için Hindistan'ı cesaretlendirme ve Çin Komünist Partisi'nin Kruşçev revizyonizmine karşı kapsamlı bir dizi konuda daha kesin bir dizi belgesiyle sonuçlanan 60'lardaki açık ideolojik tartışma da dahil, Kruşçev'in Çin Komünist Partisi'ne yönelik saldırılarını Çin-Sovyet devlet ilişkileri seviyesine kadar tırmandırmasının peşreviydi.

Mao önderliğinde ve bizzat onun yönlendirmesiyle Çin Komünist Partisi, Kruşçev revizyonizmini ve sonra da Brejnev revizyonizmini somut olarak inceleme, eleştirme ve çürütme kampanyasına girdi. Sosyalizmin terkedildiğini ve Sovyet tekelci bürokrat kapitalizminin ve Sovyet sosyal-emperyalizminin geliştiğini ispatlayacak olgular sürekli sunuldu. Mao'nun ve Çin komünistlerinin, gerçeği olgulardan çıkarmak için olguları incelemediği ve kendilerini olgulara dayandırmadığı doğru değildir.

Brejnev'in Kruşçev'den daha az anti-Stalinist bir revizyonist olduğunu ve Sovyet sosyal-emperyalizminin saldırgan eylemlerinin proleter enternasyonalisti eylemler olduğunu ileri sürmek, Stalin'e yapılan bir ayı dostluğudur. Brejnev ve Kosygin'in "yeni ekonomik sistem"i, kapitalizmi Kruşçev'in yapabildiğinden/yapabileceğinden daha hızlı ve daha uzun, daha derin ve daha geniş bir şekilde restore etti. Sosyalist Çin'e karşı saldırganlık eylemleri başlatmak ya da bunlarla tehdit etmekle, Sovyet kontrolü dışında olmak isteyen revizyonist Çekoslovak rejimini bastırmakla ya da dünyanın birçok yerinde ABD emperyalizmiyle gerek halk düşmanı işbirliği ve gerekse rekabet içinde olmakla Brejnev rejimi proleter enternasyonalist olmadı.

Mao, Stalin'in eserlerini ve Sovyet deneyimini baştan sona inceledi. Bunu yapmadan edemezdi, çünkü oportünist hasımları Sovyet deneyimini daima yanlış göstermeye ve onu Çin Devriminin pratiğine dayatmaya çalışıyorlardı. O, bir proleter devrimci olarak Stalin'in kazanımlarını savundu ve Stalin'e olan borcunu tanıdı, fakat aynı zamanda Stalin'in felsefe, politik ekonomi, sınıf mücadelesi vesairedeki hata ve eksikliklerini eleştirdi. Bunları daima Marksist-Leninist tavrı, bakış açısını ve yöntemi kullanarak yaptı. Stalin'i toptan ya da esasta yadsımak Marksist-Leninist değildir. Aynı şekilde, onu idealize edip, hatasız ve eleştirinin ötesinde olarak göklere çıkarmak da Marksist-Leninist değildir. Stalin ve Mao, eleştiri ve özeleştiride iyiydiler. Proleter devrimciler olarak öne çıkmalarının nedeni budur.

İdeolojik Çizgi ve Diplomatik Politika

Çin devletinin diplomatik politikası, özellikle de (ideolojik ve toplumsal sistemlerine bakmaksızın) devletler arası ilişkilerle ilgili olanı, proleter enternasyonalizmi kendine kılavuz edinen genel dış politikadan ve tüm konularda proleter devrimci çizgiden –ondan ayırmadan– ayrı tutulmalıdır. Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen halklarını desteklerken Mao Zedung ne Hua Guo-feng'e Tito'yu ideolojik olarak kucaklama, ne de Deng Hsiaoping'e proleter enternasyonalizme baskın ya da onu tasfiye eden birşey olarak "Üç Dünya" teorisini ortaya koyma lisansı vermedi.

Mao ve Çu En-lai, Sovyetler Birliği'nden gelen açık ve acil tehditlerden (örneğin Vusuli (Ussuri) nehrinde Çen Pao'ya Sovyet saldırısı, Çin sınırına bir milyon Sovyet askerinin yerleştirilmesi, Sincan nükleer tesislerine önleyici bir Sovyet saldırısı olması halinde ABD'nin nasıl reaksiyon göstereceğine dair ABD'ye yapılan Sovyet başvurusu vs.) dolayı iki süper güç arasındaki çelişkilerden yararlanmak için diplomatik manevralardan sorumluydular. Onların öncülü, Stalin'in Hitler Almanya'sıyla saldırmazlık paktı yapılırkenki diplomatik stratejisi ve taktiğiydi, hakeza İkinci Dünya Savaşı'ndaki anti-faşist ittifaktı. Fakat Deng gibi sağcılar da hakeza aynı diplomatik manevraları, "modernizasyon" sloganı altında kapitalizmi restore etmek amacıyla ABD emperyalizmine teslim olmaya genişletmekte kararlıydılar. Bunda çok başarılı da oldular, özellikle de 1976'da Mao'nun ölümünden sonra.

Çin Komünist Partisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin revizyonist olmadığı, Sovyet tekelci bürokrat kapitalizminin ve sosyal-emperyalizminin ortaya çıkmadığı ve Kruşçev'in kendi revizyonist çizgisini dayatma yönündeki iğrenç çabasına, Sovyetler Birliği ile Çin arasında sömürücü yeni sömürgeci mal alışverişine, partiler arasındaki ideolojik ayrılıklar yüzünden Sovyetlerin projeleri terketmesine ve devamla Sovyet askeri tehditlerine rağmen "Uluslararası Komünist Hareketin birliği" adına Sovyetler Birliği Komünist Partisi ile Çin Komünist Partisi arasında herşeyin yolunda olduğu varsayımını izleseydi, Çin modern revizyonizmin ve kapitalist restorasyonun tahakkümüne daha erken girerdi ve politik olarak Mao'nun da işi Çin Komünist Partisi'ndeki Buharinci anti-Stalinistler tarafından, muhtemelen daha 1956–1962 döneminde bitirilirdi.

Mao'nun iktidarda yeterince uzun kalmış ve modern revizyonizm eleştirisini tamamlamak ve proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürme teorisini ortaya çıkarıp, bir süre de olsa (1966-1976) modern revizyonizmin ve kapitalist restorasyonun Çin'de ve Çin Komünist Partisi'nde hakim pozisyona gelmesini önlemek için Büyük Proleter Kültür Devrimini başlatmak için yeterince fırsatı olmuş olması çok iyidir.

Eğer Liu Şao-çi ve Deng gibileri 1956'dan itibaren muhalefetsiz (itirazsız –ÇN) kendi yollarında gitselerdi, o zaman Çin'deki bu revizyonist rejimin çözülmesi en azından Sovyet blokundaki rejimlerin çözülmesinden daha geç olmazdı. Mao sırf Stalin'in eleştirel bir değerlendirmesini yaptığı ve onu toptan ve sonal mükemmellik olarak görmediği için, Mao'nun 1956'dan 1976'ya kadar Stalin'i savunma ve modern revizyonizme karşı çıkma sicilini yadsımamak gerekir. Hiçbir Marksist-Leninist kendini ya da başka birini eleştiri ya da özeleştirinin ötesinde görmez.

Kruşçev'in Stalin'e ve Marksizm-Leninizme saldırısından beri Uluslararası Komünist Hareket'teki bölünmeden modern revizyonizmin değil de Mao'nun sorumlu olduğu ya da Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi yandaşlarının, hâlâ idealist bir şekilde önceden belli ve sürekli olarak varolan birşey olarak varsayılan Uluslararası Komünist Hareketin birliğini ancak bölebilecekleri yollu üstü örtülü suçlamalar tamamen bir yana atılmalıdır. Kategorik bir şekilde, modern revizyonizmin bölücülük olduğu tespit edilmelidir. Revizyonist rejimlerin kendi revizyonist rotalarında, barışçıl evrim yoluyla yozlaşıp çözüldükleri açıkça görülmelidir.

Onların içten patlamaları için emperyalistler onlara karşı bir savaş yürütmek zorunda kalmadılar. Kapitalizmi restore edip halka sosyalizmi yanlış gösterirken sosyalist diye maskaralık yapma revizyonist kariyerlerinin sonunda, revizyonist yöneticiler biriktirdikleri yağmalarını meşrulaştırmak ve devlet varlıklarını öncesinden daha gözü dönmüşcesine yağmalamaya devam etmek için maskelerini indirmişlerdir.

İkili ve Çok Yanlı İlişkiler Üzerine Filipinler Komünist Partisi'nin Pozisyonu

Marksist-Leninistlerle revizyonistler arasında, bu ikisi arasında belli alanlarda, belli zamanlarda, belli konularda anti-emperyalist birlik mümkün olabilse de, ideolojik bir birlik olamaz. Şu anda ya da herhangi başka bir zamanda Marksist-Leninistlerin ve revizyonistlerin ideolojik ya da çokyönlü birliğini içeren bir "Uluslararası Komünist Hareketin birliği"nin var olduğunu varsaymak yanlıştır. Bu aşamada pekçok Marksist-Leninist hâlâ ideolojik sağlamlaşma ve yeniden gruplaşmayla meşguldür ve Filipinler Komünist Partisi gibi bazı partiler kendi saflarındaki revizyonist hataları düzeltiyorlar.

Filipinler Komünist Partisi'nin klasik, modern ve "yeniden doğma" revizyonistler ve hakeza "sol" sosyal-demokratlar da dahil kendine komünist diyen her türlü kişinin katıldığı seminerlere katılıp fikir alışverişinde bulunması ve tartışması ve en azından anti-emperyalist pratik işbirliği olanaklarını yoklaması mümkün ve caizdir. Başkaları gibi Filipinler Komünist Partisi de seminerlerden öğrenmeyi ummaktadır, özellikle de emperyalizm, revizyonist çöküş ve yeni sömürgecilik ve proleter dünya devriminin güçlerini yeniden inşa etme ve geniş anti-emperyalist hareketi yeniden güçlendirme ihtiyacı karşısında öylesine çok soru cevap beklediğinde.

Tek tek partiler ya da partiler grupları böylesi seminerlere önayak olabilirler. Filipinler Komünist Partisi böylesi seminerlere davetleri kabul ettiğinde ya da etmediğinde kendi iradesini işletir ve kendi durumunu ve sınırlılıklarını göz önünde bulundurur. Katıldığı seminerlerde ya da konferanslarda Filipinler Komünist Partisi, Filipinler Komünist Partisi'nin ideolojik, politik ve örgütsel konulardaki pozisyonuyla uyuşmayan kararları imzalamaz ya da bunlara katılmaz.

Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesine ortaklaşa sadık olan partilerle konsensüse ulaşmak ya da kararlar imzalamak Filipinler Komünist Partisi için –her zaman olmasa da– daha kolaydır. Fakat Filipinler Komünist Partisi, kendisinin Uluslararası Komünist Hareketin otorite sahibi merkezi ya da sözkonusu hareketin birliğinin anahtar sahibi olduğunu varsayan herhangi bir uluslararası formasyon içinde olmaya yoktur.

Yetersiz bilgilenmenin ya da kasti çarpıtmaların tersine, (Filipinler Komünist Partisi'nin de katılımcı olduğu) Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı, demokratik merkeziyetçiliğin hüküm sürdüğü uluslararası bir merkez değil, çoğunlukla Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesine açıkça bağlı olan, Stalin ve Mao'ya düşman ol mayıp, bilakis onların Marksist-Leninist teori ve pratiğini incelemeye ve ondan öğrenmeye hazır olan diğer parti ve örgütleri davet eden bağımsız ve eşit parti ve örgütlerin bir forumudur. Bu konferansta kararlar, tartışma ve konsensüs yoluyla ortaya çıkarılır ve bir konsensüse varma yolundaki çabalara rağmen her katılımcıya (kararı –ÇN) imzalamama seçeneğini açık bırakır.

Görüşümüz odur ki, açıkça diğer Marksist-Leninist partilerle bir dizi ikili ilişkiler en iyi yoldur, çünkü seminerlere ve konferanslara katılmaya karşı önyargılı olmadan, karşılıklı ideolojik ve politik anlayışı ve pratik işbirliğini geliştirmenin en üstesinden gelinebilir ve en esnek yolu budur.

İkili ilişkilerinde ve katılımcı olduğu herhangi bir çokyanlı partiler toplantısında Filipinler Komünist Partisi kendine daima bağımsızlık, eşitlik, karşılıklı destek ve işbirliği ilkelerini kılavuz edinir. Proletarya ve halkın devrimci mücadelesini ilerletmek için karşılıklı ya da ortak anlayış ve işbirliğini geliştirmeye çalışır ve herhangi bir anlaşmaya varırken konsensüs kuralına riayet eder.

Filipinler Komünist Partisi
Merkez Komitesi
Uluslararası İlişkiler Bölümü
tarafından yayınlanmıştır. ▲

Rusya'da Bolşevizmin geleceği üzerine...

KUZEY Kürdistan-Türkiye'li Bolşevikler, Ekim Devrimi kutlamalarının yapıldığı Kasım ayında, bir delegasyonla ikinci kez Rusya'ya gittiler...

İlk kez, 1992 yılının Kasım ayında kalabalık bir grupla Rusya'ya gittik. O zaman, Moskova'daki Ekim Devrimi gösterilerine aktif olarak katılmış, kısa zamanda yoğun bir ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürütmüş, birçok parti ve grupla doğrudan görüşmeler gerçekleştirmiş, bu parti ve gruplarla görüş alışverişinde bulunmuştuk.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin, 1956 yılındaki revizyonist dönüşümünden, 90'ların başında açık kapitalizm taraftarları tarafından yıkılmasına kadarki dönemde, nasıl bir sistem kurduğunu, bıraktığı ekonomik, sosyal, kitlesel, ideolojik mirası ilk elden tanımak ve yakın dönem için sonuçlar çıkartabilmek açısından bu ziyaret bizler oldukça yararlı oldu.

İlk ziyaretimizde, yoğun bir biçimde uygulanmaya başlamış olan açık, vahşi kapitalizmin emekçi yığınlara getirdiği muazzam ekonomik sefaleti, büyük bir hızla artan işsizliğin yığınlarda yarattığı kızgınlığı, emekçi yığınların, özellikle yaşlı emekçilerin önemli bir bölümünün Sosyalizm'de, Sosyalizm adına hareket eden parti ve gruplarda umut arayışlarını görmüş; ama aynı zamanda, hem Sosyalizme sempati duyan kesimlerin, hem de Sosyalizm, Bolşevizm adına hareket eden parti ve grupların siyasi, örgütsel hatalarını, zayıflıklarını ilk elden tespit etme olanağına sahip olmuştuk.

1992 yılındaki ilk Rusya ziyaretinden 1995 yılındaki ikinci ziyaretimize kadarki dönemde; ilişki kurduğumuz örgüt ve kişilerle ilişkilerimizi sürdürmeye, çeşitli önemli belgelerimizi ulaştırmaya çaba sarfettik.

Yazılı ilişkiler üzerinden edindiğimiz bilgileri tamamlamak, fakat özellikle Uluslararası Komünist Hareket içinde, özellikle son yıllarda yaşanan gelişmelere, yeniden gruplaşmalara yönelik olarak Rusya'da Komünizm, Bolşevizm adına konuşan parti ve grupların yaklaşımlarını yerinde değerlendirmek amacıyla ikinci ziyaretimizi gerçekleştirdik.

İkinci ziyaretimizde edindiğimiz izlenimlerden, sahip olduğumuz verilerden, çeşitli parti ve gruplarla yürüttüğümüz görüşmelerden çıkardığımız sonuçları, bu yazıyla okurlarımızın denetimine sunmak istiyoruz...

RUSYA'DA GENEL DURUM

1992 yılından bu yana geçen sürede göze çarpan en açık değişiklik, klasik kapitalizmin iyice yerleştiği olgusudur. Moskova ve Leningrad'ın (Pardon Petersburg'un!) tüm önemli alanlarının çevresi, özel mülkiyete dayalı klasik kapitalizm, sanki zafer

kutluyormuşcasına ışıklı büyük reklam tabelalarıyla doldurulmuş.

1992'de geçinebilmek için varını yoğunu sokağa taşıyan insanların oluşturduğu işportacı ordusu, artık satılacak bir şeyleri "kalmadığından" çok azalmış, bunun yerine resmi ticaret yapan irili-ufaklı dükkanlar, büfeler, özel işletmeler sokak, meydan çevrelerini, metro giriş-çıkışlarını tutmuş.

Kitleler, bu süreçte yeni sistemi daha fazla kanıksamış. Özellikle, 1993 yılında Rusya Parlamentosu'nun Yeltsinciler tarafından bombalanması ve parlamentoyu işgal edenlerin top ve mermi gücüyle geri püskürtülmeleri, parlamentoyu korumak isteyen kitlenin asker ve polis gücü karşısındaki yenilgisi, emekçi yığınlarda geçmiş kazanımlarına sahip olma umutlarını önemli ölçüde yıkmış. Umutsuzluk giderek artmış. Bu durum, söylemde Bolşevizme sahip çıkan birçok partinin, grubun kitle tabanının yitirilmesine, önemli ölçüde azalmasına yol açmış.

Eski sosyal-faşist diktatörlük döneminde bile tasfiye edilmemiş olan birçok sosyal hak (örneğin işyeri garantisi, verilen ücretin işçi ve diğer emekçi yığınların asgari giderlerinin önemli bir bölümünü karşılaması, sağlık ve ilaç giderlerinin devlet tarafından karşılanması, çalışanların çocuklarının tümüne yuva yeri garantilenmesi, eğitimin parasız olması) büyük ölçüde kaldırılmış.

Devlet işletmelerinin ve özel şirketlerin ürünleri, sundukları hizmetler aşırı derecede pahalılanmış. Enflasyon ücret ve maaşları eritmiş. Son yıllarda enflasyon %200 ile %300 düzeyindedir.

Büyük şehirlerde ve büyük işletmelerde kalifiye işçi ücretleri 500 bin ruble civarında. Tarım işçileri ve kalifiye olmayan işçilerin maaşları çok düşük: 50 ile 150 bin ruble arasında. Öğrenci bursları 50-60 bin ruble düzeyinde. Emekli olanlar ancak 100-150 bin ruble alabilmekteler. Akademisyen kesimin maaşları korkunç düşük: Bir profesör 500-600 bin civarında maaş alırken, bir doçent 125 bin civarında aylık kazanca sahip.

Diğer taraftan bir kilo siyah ekmek için 3600, bir kilo beyaz ekmek için 5 bin ruble, bir kilo yağ için 20 bin, şeker ya da un için 3 bin, bir kilo dana ya da kuzu eti için 40-50 bin ruble ödenmek zorunda.

Sağlık giderlerinin fahişliğini aspirin fiyatları iyi yansıtmaktadır. Bir küçük kutu aspirin 50 bin rubledir.

1991'e kadar 5 kopek olan otobüs ya da metro bileti, 1995'de Moskova'da 1000 ruble, Petersburg'da 800 ruble olmuş! Bir çift erkek ayakkabısının fiyatı ise 1,5 milyon ruble.

Bugün Rusya'da, nüfusun en az % 40'ının, asgari yaşam düzeyinin altında yaşamak zorunda kaldığı tahmin edilmektedir.

Ekonomik durumun istikrarsızlığı ve rublenin sürekli olarak değer kaybetmesi sonucunda insanlar, ellerindeki parayı bir an önce dayanıklı ya da dayanıksız tüketim mallarına yatırmaya zorlanmışlar. Spekülasyonla para kazanabilecek kadar nakit paraya sahip olanlar ise, çoğu kez parayı topladıktan sonra kısa sürede ortadan kaybolan bankerlere, paralarını kaptırmışlar.

Tek gelirle geçinmek mümkün olmadığı için, işçilerin ve diğer emekçi kesimlerin önemli bir bölümü ikinci ve üçüncü bir işte çalışmak zorunda kalmaktadır. Şehirlerde ve kırda, devlet ya da kolhoz işletmelerinin özelleştirilmesine paralel olarak, işsizlik ve yoksulluk oranı hızla artmaktadır.

Yine özelleştirmeye paralel olarak özel mülk sahibi kapitalistlerin, yabancı işletmelerin, büyük bankerlerin, yeraltı dünyası işleriyle zenginleşenlerin, devlet ve toplumdaki rolleri hızla artmakta, hakim sınıflar içindeki egemen pozisyonları sürekli pekişmektedir.

Siyasi yaşam, şu an hem burjuva partileri, hem de Sosyalizm adına konuşan partiler açısından, 17 Aralık 1995'de yapılacak Rus Devlet Duması (parlamento) seçimlerine koşullanmış durumda.

Bugün Rusya'da seçimlere katılmak için başvurmuş olan resmen kayıtlı 270 siyasi parti ya da politik grup vardır. Resmi kayıtlı parti ve gruplar, adaylarının seçimde kazanma şansını artırmak amacıyla seçim bloklarında birleşmişler. 1995 Aralık ayına kadar oluşturulmuş olan 72 seçim bloku var.

Her parti ya da seçim blokunun seçimlere katılmasının önşartı, en son başvuru tarihine kadar 200 bin imza toplamış olmasıdır. Seçim tarihi yaklaştıkça seçim bloklarının artacağı beklenmektedir. Milletvekillerinin hem maddi imtiyazlarının (örneğin birkaç milyonluk maaşları, rüşvet aracılığıyla ek yollarını bulma imkanları vb.) hem de siyasi imtiyazlarının olması (dokunulmazlıkları, basında tanınmaları, kariyer yapma imkanları); meslekten politikacı olan burjuva politikacılarının yanısıra, binlerce politik şarlatanın da seçimlerde milletve-

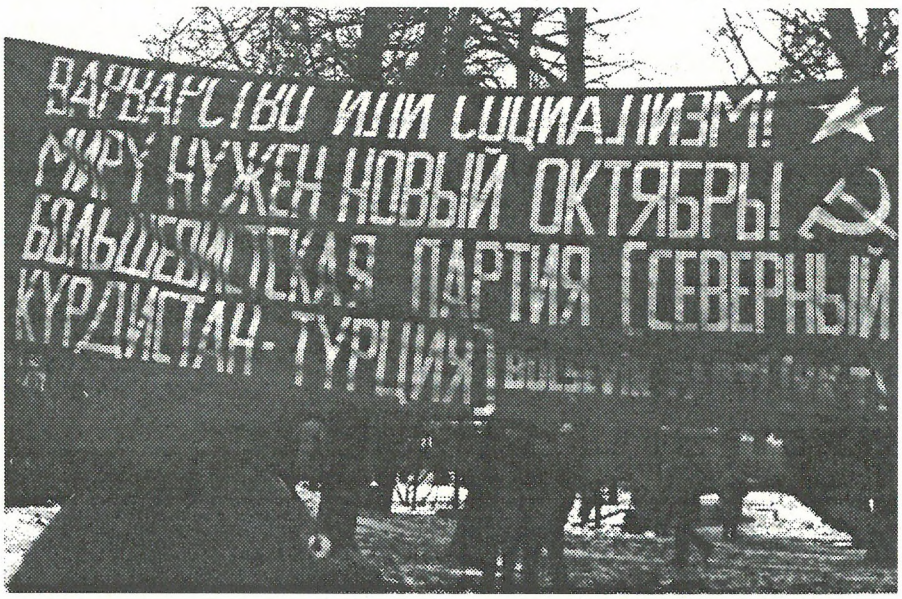

Kuzey Kürdistan-Türkiye'li Bolşevikler, Ekim Devrimi kutlamalarının yapıldığı Kasım ayında, bir delegasyonla ikinci kez Rusya'ya gittiler...

kili adayı olmasına yolaçmıştır.

Seçimlere herşeyleriyle angaje olanlar, yalnızca burjuva politikacıları, politik şarlatanlar ve burjuva partileri değil, ama aynı zamanda "sol", "Sosyalizm" adına konuşan parti ve grupların çoğunluğu da aynı durumdalar.

Sosyalizm adına konuşup seçimlere katılan ve seçimlerde % 5 barajını aşacağına kesin gözüyle bakılan iki blok vardır: Biri, Gennadiy Zuganov önderliğindeki Rusya Komünist Partisi etrafında oluşan blok, diğeri ise, Nikolay Ruçkov önderliğinde oluşturulan ve "İktidar Halka" adındaki seçim bloğudur.

Her iki siyasi blok da, bir yandan kapitalizmin ağır sonuçlarının emekçi yığınlarda yarattığı kızgınlığı kendi seçmen potansiyeline kanalize etmek amacıyla reformist bir Sosyalizm söylemine sahip çıkarken, diğer yandan ama Rusya'nın egemen sınıflarına, kapitalizmin avantajlarından spekülasyon yaparak zenginleşen orta burjuva tabakalarına, devrimci bir parti olmadıklarının, kesinlikle devrim istemediklerinin garantisini her fırsatta vermektedirler.

"Bir devrimin Rusya'ya (siz Rusya'daki sömürü düzenine diye anlayın) *yıkım getireceği"* sözleri, bunlar tarafından medyada sık sık gevelenmektedir.

Söylemde sadece genel Sosyalist yavan laflarla sınırlı kalmayan, aynı zamanda Lenin'e, Stalin'e, Bolşevizme kur yapan parti ve grupların ezici çoğunluğu da tüm faaliyetlerini seçimlere göre ayarlamışlar.

Bu tür parti ve gruplar da, militan bir Komünist çalışmayla gerekli olan tüm araçları Sosyalist bir devrim için kullanmak yerine, biraz daha "sol", "Sosyalist" söylemlerle kitle tabanlarını genişletip, burjuva parlamentosunda yer kapmaya yönelmişler. Bunlar örgütsel faaliyetlerini burjuva yasallığına uydurmuşlar. En önemli örgütsel çalışma alanları, seçim kampanyasının yürütüldüğü legal parti büroları. İşçi sınıfının üretimde bulunduğu işletmelerde, sınıfın ilk örgüt okulu olan sendikalarda illegal parti örgütlenmeleri, ancak rüyalarında tasarladıkları uzak hedefler.

Seçimlere katılmayı yanlış gören grupların bir bölümü, örneğin tartışma imkanımız olan "Bumbaraş" adlı gençlik grubu, güçsüzlüğü teorileştiren yaklaşımlarından yola çıkarak, seçimlere katılan partilerden en "sol" olanları destekleme çağrısı yapmaktadır. Seçimlere katılmayı reddeden Bütün Birlik Komünist Partisi-Bolşevik ise, boykot taktiğinde tutarlılığın en önemli ölçütlerinden biri olan seçimleri boykot kampanyası yürütmemektedir.

Görüştüğümüz gruplardan yanlızca "Proleter" adlı gazeteyi çıkartan bir gençlik grubu, seçimlere katılmayı, seçimlere katılan şu ya da bu partiyi desteklemeyi reddetmekte ve seçimlere karşı aktif kampanya yürüttüklerini açıklamaktadır.

Reformistlerin büyük değer biçtiği ve içinde yer alabilmek için büyük çaba sarfettikleri Rusya Devlet Duması, Batılı kapitalist-emperyalist ülkelerdeki resmi egemenlik organı rolüne bile sahip değildir.

Batılı emperyalist ülkelerde de gerçek iktidar organı büyük tekellerin yönetim kurulları, işveren sendikalarıdır. Bu güçlerin çıkarları için gerekli kararlar, en yüksek resmi yasama organı olan parlamento tarafından onaylanmayı gerektirir ve kural olarak tekelci sermayenin talep ettiği kararlar parlamentolardan geçer. Rusya'da parlamentonun bu işlevi bile yoktur.

Rus burjuvazisinin çıkarları için gerekli yasa ve kararlar, devletin başı olan ve en fazla yasal gücü elinde bulunduran, her an parlamentoyu dağıtma yetkisine sahip devlet başkanı tarafındanyürürlüğe konur. Rusya'da parlamentonun işlevi ise, esas olarak devlet başkanının yaptıklarını kontrol etme ve onun yetkilerini aşmasını engellemeye çalışmakla sınırlıdır.

Rusya'da parlamentonun bu ölçüde değersiz bir işlevi olmasına rağmen, revizyonist ve reformist partilerin seçimlere ve parlamentoya angaje olmuş siyasetlerinin ve örgütsel faaliyetlerinin, yığınlar üzerinde büyük bir tahrip edici gücü vardır. Bu tür reformist, revizyonist partiler, kitlenin yaşadığı acı deneyimler sonucunda radikalleşen ya da radikalleşme imkanı artan kesimini düzene bağlamak için önemli bir görevi yerine getirmektedirler.

Bizim burada eleştirdiğimiz nokta, Komünist bir örgütün devrimin çıkarlarının gerektirdiği dönemlerde ve düşünülen taktiği örgütsel olarak yaşama geçirme gücüne sahip olunduğu ortamda, en geniş legal imkanları, bunlardan da burjuva seçimleri ve burjuva parlamentosunu kullanmaya çalışmaları değil. Tersine bu şartların bir arada olduğu bir durumda, bu imkanı devrim için kullanmamak, ahmaklık olurdu.

Bizim eleştirdiğimiz nokta, Rusya'da Sosyalizm adına sahip çıkan ama gerçekte reformist niteliğe sahip olan parti ve grupların tüm faaliyetlerinin merkezine legal çalışma alanını, bunda da seçimlere katılmayı ve parlamentoya girmeyi koymuş olmaları ve bu politikanın bir sonucu olarak kendilerini burjuva yasallığının sınırlarına hapsetmeleridir...

KOMÜNİST FAALİYETLE REFORMİST FAALİYET ARASINDAKİ EN TEMEL AYRIM NOKTALARINDAN BİRİSİ OLARAK LEGALİZM

Legalizm, kendini Sosyalist-Komünist olarak değerlendiren bir partinin siyasi ve örgütsel faaliyetlerinin esasını, burjuvazinin kabul edebileceği yasal sınırlara hapsetmesidir. Bu türden bir parti için illegal çalışma, legal olanakların çok sınırlı olduğu durumlarda, her an kurtulmaya can attıkları bir yüktür.

Burjuva düzenini zora dayalı olarak yıkacak bir devrimci faaliyet, legal çalışmayı tehdit ettiğinden pek dokunulmaması gereken tehlikeli bir araçtır. Devrim, militan devrimci çalışma, ancak yer yer ve zorunlu kalındığında, reformist özü örtebilmek için değinilen sözlerdir.

Görüşme olanağı bulduğumuz hemen tüm parti ve örgütler kendilerini legal çalışma rahatlığının kollarına bırakmışlar. Rusya İşçileri Komünist Partisi, Tüm Birlik Komünist Partisi-Bolşevik, "Bumbaraş" adlı gençlik grubu, açıkça bugün yasadışı faaliyetlerinin olmadığını teslim etmekte-

dirler. Legal faaliyetin önemine yönelik getirdiğimiz ısrarlı sorular karşısında Rusya İşçileri Komünist Partisi Moskova Örgütlenme Sorumlusu'nun deyimiyle, illegal faaliyet *"gerekli olduğunda hemen geçmeye hazır olunan bir alan"* dır.

Sadece, Moskova'da görüştüğümüz "Proleter" adlı grup, yasadışı çalışmayı esas aldıklarını söyleyebilmektedir. Komünizm adına konuşan parti ve grupların, –Lenin'in belirttiği gibi, Komünist partilerin "kaleleri" olması gereken– işletmelere yönelik ne yasadışı ne de yasal faaliyetleri vardır. Bundan, onların işçi sınıfını, devrimin aktif ve bilinçli olarak yer alacak bir öznesi olarak değil, legal faaliyetlerinin pasif bir nesnesi olarak gördükleri sonucunu çıkartıyoruz.

LEGALİZMİN İKİZ KARDEŞİ REFORMİZM

Konuştuğumuz ve görüşleri üzerine bilgi aldığımız grupların bir başka önemli özelliği, çeşitli derecelerde kendisini gösteren reformist çizgileridir. Bu örgütlerin, bugün önlerine koydukları temel hedef, silahlı işçi yığınlarının devrimle burjuvazinin egemenliğini yıkması ve onun yerine proletarya diktatörlüğünü kurması değil. Bu hedef, ya bazılarının programatik belgelerinde kağıt kurtları için var, ya da ancak özel olarak sorulduğunda, sizi bunu da savunduklarını temin etmek için kullandıkları bir slogan olarak var.

Bugün Sosyalizm adına, Bolşevizm adına hareket etme iddiasındaki grupların ezici çoğunluğunun önüne koydukları hedef, başdüşman olarak değerlendirilen ve kimine göre faşist, kimine göre ise faşistleşme tehlikesine sahip olan Yeltsin diktatörlüğüdür. Bu güçler, baş düşman tespit ettikleri Yeltsin'e karşı bir çeşit anti-Yeltsin Cephesi kurmaya çalışmaktadırlar. Bu cephenin başını çekenler ise, iktidar dalaşında Yeltsin ve çetesinin yerine geçmek isteyen eski egemen bürokratik sınıfın bugün başını çeken güçler ve Rusya'nın gücüne yakışır büyük güç politikası sürdürülmesini isteyen sivil faşist güçlerdir.

Sosyalizm adına konuşan partilerden Rusya Komünist Partisi, ısrarla bu yönde çalışmaktadır. Sosyalizm, Bolşevizm adına hareket eden Rusya İşçileri Komünist Partisi ve Bütün Birlik Komünist Partisi-Bolşevik gibi güçler de, başdüşmana karşı tüm güçleri birleştirme taktiğine uygun olarak en gerici reformistler ve gericilerle bile birleşmeye can atıyorlar.

Anti-Yeltsin Cephesindeki güçleri ürkütmemek için de, bu örgüt ve partiler eylemde birbirlerini kitle önünde eleştirmekten özenle kaçınmaktadırlar. Örneğin, bu yıl Moskova'da katıldığımız Ekim Devrimi kutlamalarını, açık revizyonist Rusya Komünist Partisi ile Lenin ve Stalin'e sahip çıktığını iddia eden Rusya İşçileri Komünist Partisi birlikte düzenleyebilmektedir. Ve bu partilerin sözcüleri, yaptıkları konuşmalarda bir tek kelimeyle birbirlerine eleştiri getirmediler (Moskova'daki Ekim Devrimi yürüyüşü sonunda Rusya Komünist Partisi adına, bu partinin Başkanı Zuganov ve Rusya İşçileri Komünist Partisi adına ise Moskova Örgütü Genel Sekreteri Anpilov konuştular). Bunların siyaseti, ilkesizliğin temel alındığı "yaşa ve yaşat" siyasetidir.

Bizim edindiğimiz bilgiler ve izlenimlere göre, Lenin ve Stalin'e sahip çıktıklarını iddia eden partilerin 1992 yılına göre daha fazla reformizme kaymalarına yol açan önemli bir etken de, son yıllarda kitle tabanlarının azalmasıdır.

Bunun en önemli verilerinden birisi, 1992'de Moskova'daki Ekim kutlamalarına büyük bir blokla katılan Tüm Birlik Komünist Partisi-Bolşevik'in, bu yıl ancak 250 kişilik bir blok kurabilmiş olmasıdır. Ayrıca bu partinin Moskova teşkilatı hemen tamamıyla dağılmıştır. Diğer bir veri ise, 1992'de Moskova'daki Ekim gösterilerine 100 bin civarında kitle katılırken, bu yıl yürüyüşe en fazla 35 bin civarında bir kitle katılmıştır (Türk burjuva basını, aynı yürüyüşe 150-250 bin kitlenin katıldığı şeklinde bir haber vermiştir. Bu, başka bir amaç yoksa, burjuva gazeteciliğinden bir palavracılık örneğidir. Batılı gazeteler doğruya yakın, 25-30 bin rakamını vermiştir).

Moskova yürüyüşünde güçlü bloklardan birini kuran Rusya İşçileri Komünist Partisi'nin bloğunda yer alan kitle sayısı 2.500 iken, açık revizyonist Rusya Komünist Partisi bloğunda yürüyen kitle sayısı ise 5 bin civarında olmuştur.

Reformizm, kitle tabanının erimesini frenlemek ve daha fazla kitleye sempatik görünebilmenin yolunu daha fazla reformistleşmede bulmuştur.

RUS EMPERYALİZMİNİN ŞOVENİST SAVUNUCULARI

Sosyalizm adına hareket eden parti ve grupların ezici çoğunluğunun bir başka önemli özelliği ise, kaba bir Rus şovenisti çizgiye sahip olmalarıdır. Şirinovsky gibi açık faşistlerden Ruzkoy, Zuganov gibi açık revizyonist karşı-devrimcilere kadar geniş bir yelpazenin savunduğu görüş, Rusya'nın Batılı, özellikle de ABD emperyalizminin egemenliği altına girdiği ve bu yüzden Rusya'da en temel görevin, Batılı emperyalistlerin işbirlikçisi olan Yeltsin diktatörlüğünü de yıkacak yeni bir bağımsızlık savaşı olduğu savıdır.

Bu karşı-devrimci cephe, açık Rus şovenisti siyasetlerine uygun olarak Rus emperyalizmine tek laf söylememektedirler. Diğer yandan ama, kendisini Bolşevik Komünist olarak değerlendiren parti ve gruplar da Rus emperyalizmini, –onu emperyalist bir büyük güç, hatta emperyalist bir güç olarak görmeyerek– ateş hattından çekmektedirler.

Rusya İşçileri Komünist Partisi, Rusya'yı emperyalist bir güç olmaya çalışan ülke olarak tanımlarken; Tüm Birlik Komünist Partisi Bolşevik ise, Rusya'yı siyasi olarak emperyalist, ekonomik olarak bağımlı, kapitalist bir güç olarak değerlendirmektedir. Her iki tespitin de gizlediği gerçek, Rusya'nın ülke içinde sahip olduğu emperyalist potansiyel ve uluslararası alanda, Rusya'nın en tehlikeli emperyalist büyük güçlerden biri olarak dünya halklarına karşı yönelmiş olmasıdır.

Rusya'daki anti-emperyalist mücadelenin temel çıkış noktası ve temel hedefi, Rus emperyalizmi olmak zo-

rundadır. Rus emperyalizmine karşı mücadeleyi, ülkede en temel görev olarak görmeyen bir çizgi, gerçekte anti-emperyalist bir çizgi değildir.

Rusya'da "sol" adına konuşan örgütlerin şovenizmi, kendini anti-semit propaganda yapmalarında da çok açık gösteriyor. Sosyalizm için mücadele iddiasındaki örgütlerin birçoğu, siyasi rakiplerini teşhir faaliyetlerini, onların "Yahudi", ya da "Yahudi ajanı" olduklarını iddia ederek yürütmektedirler. "Sol" söyleme sahip örgütlerin düzenlediği eylemlerde, kitle gösterilerinde, siyonizme karşı mücadele maskesi ardında, Yahudi düşmanlığı yapan afişler, pankartlar taşınabilmektedir.

1992 Ekim kutlamalarında olduğu gibi, bu yılki Ekim kutlamalarında da birçok kişi rahatlıkla Yahudi düşmanlığı yapan pankartlar ya da afişler taşımaktadır. Bu yıl Moskova'daki gösteride, en açık anti-semit pankartın üzerinde, "Yahudilik dinci faşizmdir!" diye yazılıydı. Siyonizm konusunda bu kadar duyarlı olan(!) bu partilerin, Rusya'daki dinci-gericiliğin ana merkezi olan ortodoks kilisesine karşı tek laf etmemeleri, bu dinci-gericiliği kitle gösterilerinde teşhir eden tek bir pankart taşımamaları, bunların "anti-siyonist" maskeli propagandalarının, gerçekte ikiyüzlüce, Rus şovenizmiyle Rus ortodoks kilisesine hizmet ettiğini göstermektedir.

STALİNE GERÇEKTEN SAHİP ÇIKMAK, O'NUN KOMÜNİST SİYASETİNE VE PRATİĞİNE SAHİP ÇIKMAKTIR!

Bugün Rusya'da Sosyalizme sempati duyan kitlenin Stalin savunusu önemli ölçüde; Stalin döneminde SSCB'nin uluslararası alanda sözü geçen bir büyük güç haline gelmesi, aynı dönemde ülkenin muazzam bir kalkınma gerçekleştirmesi ve bu kalkınmanın yığınların refahını muazzam şekilde artırmış olmasına duyulan özleme dayanmaktadır.

Geniş yığınlar; bugün içine düştükleri ağır ekonomik koşullar ve ağır yoksulluk karşısında, kendilerine kısa zamanda refah getirebilecek bir aziz aramaya yönelmişler. Stalin, bu istemleri geçmişte gerçekleştirdiğinden, yığınların gözünde Sosyalist cenneti geri getirebilecek bir tür aziz olarak görülmektedir. Bu nedenle, yığın gösterilerinde Marx ve Engels'in resimleri hiç taşınmaz, Lenin'in resimleri çok az taşınırken, çoğunluk hep Stalin resmi taşımaktadır.

Yığınların bu türden bir Sosyalizm savunuları bir yere kadar anlayışla karşılanabilir, fakat bilimsel Sosyalizme sahip çıktıklarını iddia eden parti ve grupların da bu türden Stalin savunuları hiçbir şekilde anlayışla karşılanamaz.

Görüşme yaptığımız Rusya İşçileri Komünist Partisi temsilcileri ya da Tüm Birlik Komünist Partisi-Bolşevik temsilcileri, neden Stalin savunusu sorusuna verdikleri yanıtın en başına, sürekli olarak, O'nun döneminde SSCB'nin saygın, büyük bir güç haline geldiğini koymaktadırlar.

İlginç olan bir başka çelişki: Stalin döneminin sadece işine gelen olumlu yanlarını savunu için kullanan bu partilerin; Stalin dönemindeki tüm kazanımların ayaklar altına alındığı modern revizyonistlerin hakimiyet-dönemini, "siyasette yanlış ama esasta Sosyalist bir dönem" olarak değerlendirebilmeleridir.

Stalin savunusunda çıkış noktası, Marksizm-Leninizm olmadığından, revizyonizm devri, rahatça Sosyalizm diye sahiplenilmektedir. Kruşçev revizyonizminin iktidarı ele geçirdikten sonraki dönemi de ısrarla Sosyalizm diye savunmaları, Sosyalizm adına hareket eden birçok grubun siyasi çizgisinin en temel taşı haline gelmiştir.

RUS ŞOVENİZMİYLE YIKANMIŞ "ENTERNASYONALİZM"

Rusya'da Sosyalizm adına hareket eden grupların, partilerin çeşitli derecelerde enternasyonal ilişkileri vardır. Birçok ülkeden Marksizm-Leninizm adına konuşan grup ve partilerin, hem Rusya İşçileri Komünist Partisi'nin hem de Tüm Birlik Komünist Partisi-Bolşevik'in görüşmeleri olmuş, görüş alışverişinde bulunmuşlardır.

Önümüzdeki dönemde Rusya'daki parti ve örgütlerin uluslararası ilişkileri artacaktır. Zira hem Rusya'da Sosyalizm adına hareket eden parti ve gruplar, hem de diğer ülkelerden aynı şekilde hareket eden örgüt ve partiler karşılıklı olarak ilişkilerini geliştirmeye çabalamaktadırlar.

Fakat Rusya'da Marksizm-Leninizm adına konuşan grupların büyük çoğunluğunun uluslararası ilişkilerde hedefleri, dünya devriminin etkili bir aracı olacak Uluslararası Komünist Hareket'in yaratılması değildir. Onlar için uluslararası ilişkilerin ge-liştirilmesi, daha çok kendilerinin Rusya'da yürüttükleri faaliyetlerine dış destekçi bulmak, bu dış desteği güçlendirmektir. En iyi halde, bugün sahip oldukları çizgi temelinde katkıda bulunacakları bir enternasyonal oluşum; oportünist, reformist bir oluşum olabilir.

Uluslararası Komünist Hareketin nasıl birleşemeyeceğinin örneğini gösterdikleri bir başka konu, birçok parti ve örgütün Kuzey Kore, Çin, Vietnam ve Küba'yı "Sosyalist" olarak değerlendirmeleri ve bu ülkelerin revizyonist partilerini mutlaka uluslararası platformlarda görmek istemeleridir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki sınıf mücadelesi ve sol örgütler konusunda yeterli bilgiye sahip değiller. En çok tanıdıkları, uluslararası planda sesini duyuran PKK ve kemalist karşı-devrimin savunusunu yapan İşçi Partisi'dir.

Rusya'da Komünizm adına hareket eden gruplar, uluslararası planda oluşturulmaya çalışılan çeşitli "Sosyalizm" iddialı birçok birlikte yer almaya çalışmakta, birçok düğünde oynamaya özen göstermekteler. Bu parti ve grupların uluslararası ilişkileri arttıkça, ideolojik mücadele alanında pozisyon belirlemeleri ve uluslararası bir oluşuma yanaşmaları çok daha zorunlu hale gelecektir.

Rusya "gezi"miz, biz Bolşeviklerin sorumluluklarının hangi boyutlarda olduğunu bir kez daha göstermiştir!

Proleter Dünya Devrimi için ileri!

Hep daha ileri! Bolşevizme!!!

23 Kasım 1995 ▲

Ve bir röportaj...

Geçen sene "Tüm Birlik Komünist Partisi-Bolşevik"ten ayrılan "Tüm Birlik Komünist İşçi Muhafızları-Bolşevik" adlı partinin gençlik grubu "Tüm Birlik Komünist Genç Muhafızlar-Bolşevik" ile yaptığımız röportaj(*):

–Uluslararası Komünist Hareket'in durumu hakkında ne düşünüyorsunuz? Komünistlerin bu alanda ne gibi görevleri var, kimlerle böyle bir birliği sağlamak için çaba gösteriyorsunuz?

–Şu an Uluslararası Komünist Hareket'in birliği yok, bu birliğin sağlanması, önümüzde duran en önemli görevlerden biridir. Bunun sağlanamamış olması bizim de büyük bir hatamızdır. SBKP, 1956'dan sonra revizyonistlerin eline geçince, uluslararası revizyonizmin kalesi oldu. Bu revizyonizme karşı mücadeleyi esas olarak Enver Hoca önderliğinde AEP yürüttü. AEP, 1978'deki 8. Kongre'ye kadar Marksist-Leninist bir hat izledi, bu Kongre'den sonra revizyonistleşti.

Mao, esasta bir küçük-burjuva köylü devrimcisiydi! 1994 Ağustos ayında Ekvator'un başkenti Quito'da yapılan Kolombiya Komünist Partisi ile Ekvator Komünist Partisi'nin düzenlediği uluslararası konferansa katıldık. Orada bulunan partilerin hepsi bolşevik değildi, fakat ilericiydiler. Bu konferansta sağlanan birlik de bolşevik değil, ilericiydi! Gerçek Bolşevikler, tarihte bir dizi dönemde olduğu gibi, esasta revizyonistlerin marifeti sonucu yine çok azlar!

–Biz, modern revizyonizme karşı mücadelenin esas olarak AEP tarafından yürütüldüğü ve Mao'nun bir küçük-burjuva devrimcisi olduğu şeklindeki görüşlerinize katılmıyoruz. Mao bizim için büyük Marksist-Leninist'tir.

Örgütlenmenizin esası nasıl, şu anki çalışma alanlarınız nereler ve gücünüz ne kadar?

–Şu an devrimci hareketin esas merkezi Moskova, fakat bizim kendi gücümüz ve nerelerde çalıştığımız hakkında, tamamen illegal çalıştığımız için bilgi veremeyiz! Çalışmalarımızı yayın organımız "Proletari" üzerinden takip edebilirsiniz!

–Tüm Birlik Komünist Partisi-Bolşevik'ten neden ayrıldınız, temel gerekçe neydi?

–Tüm Birlik Komünist Partisi-Bolşevik'ten geçen yıl ayrıldık, onlar bize göre devrim partisi değil, reformistler. Örgütlenmelerinin esası legal. Anpilof'un partisinde de gitgide reformizm güçleniyor.

–Rusya'da gördüğümüz en tehlikeli gelişmelerden biri de milliyetçilik ve anti-semitizmin güçlenmesi. Bu akımların etkisi sol örgütler arasında da epey yaygın gözüküyor. Milliyetçilik ve anti-semitizm ve onların sol hareket içindeki etkileri hakkında ne düşünüyorsunuz?

–Devrim öncesinde de Rusya emperyalist bir ülkeydi, anti-semitizm o zamanlar da çok güçlüydü. Rusya'da milliyetçilik ve anti-semitizm son yıllarda yeniden hortladı. Rusya bugün Çeçenistan'da emperyalist işgalci bir savaş yürütmektedir. Türkiye'nin Kürdistan'da yaptığını, Rusya Çeçenistan'da yapıyor! Rusya'da 93'e kadar kozmopolit bir burjuvazi vardı, 93'ten sonra Rus burjuvazisi tamamen hakim oldu.

Siyonizm kötü olmakla birlikte şu an esas tehlike anti-semitizmdir. Bugün anti-semitizm esas olarak Berkaşov, Jirinovski ve Yeltsin takımı tarafından kışkırtılmaktadır. Fakat Andreyave ve Anpilof gibi komünist geçinenler de aslında yarı anti-semittirler! Biz proleter enternasyonalistiyiz, bizim için önemli olan, insanların ulus kökeni değil sınıfsal, siyasi tavırlarıdır. Marks, Sverdlov, R.Luxemburg da yahudi kökenliydiler, fakat onlar aynı zamanda çok değerli komünistlerdi!

–Türkiye'deki gelişmeleri izliyor musunuz?

–Elimizden geldiği kadar izliyoruz. Türkiye, Kürdistan'da işgalci bir savaş yürütüyor. Bu, küçük emperyalist bir işgaldir. PKK kurulduğunda devrimci bir örgüttü. Mazlum Doğan, Kemal Pir ve yoldaşları devrimci idiler, Apo ise milliyetçi bir önder. Fakat PKK hakkında derin araştırmalarımız yok! Türkiye'de yarı-faşizm var, parlamentonun, değişik partilerin olduğu yerde tam faşizm olmaz. Tam faşizm Almanya'da olduğu gibi "tek lider, tek parti, tek ulus" düşüncesinin uygulandığı yerlerde olur. Bu yüzden Türkiye veya Rusya gibi güdük de olsa bir parlamentonun ve değişik partilerin olduğu ülkelerde tam faşizm olmaz.

–Faşizm hakkındaki görüşleriniz bize göre yanlış. Parlamentonun veya değişik partilerin varlığı faşizmin yokluğunu göstermez. Bunun en açık örneği Mussolini İtalya'sıdır.

7 Aralık'ta yapılacak seçimlerle ilişkin tavrınız nasıl, seçimlere katılacak mısınız, katılmadığınız durumda desteklediğiniz bir parti veya grup var mı?

–Biz seçimlere katılmıyoruz ve şu an bu gibi işlerle uğraşmayı gerekli görmüyoruz, çünkü önümüzde daha önemli görevler var. Bizim için esas mesele, illegal partinin inşasıdır. Rusya Komünist İşçi Partisi seçimlere katılıyor, biz bu partiyi hızla reformizme doğru gitse de, hâlâ ilerici olarak gördüğümüz için onları destekliyoruz! Her ne kadar Duma'ya girmekle birlikte RKİP biraz daha sağa kayacak olsa da, bunlar, çok az da olsa sola hizmet ederler.

–RKİP'ndeki reformizme kayışı doğru olarak tespit etmenize rağmen seçimlerde onları desteklemeniz bize doğru görünmüyor.

Buradan iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?

–Bolşevikler, tarihte epey zor anlar yaşamışlar, fakat buna rağmen doğru çizgileri sayesinde sonunda kitlelerle kucaklaşıp devrimi başarıya ulaştırmışlardır.

Rusya'da burjuvazinin zaferi nihai değildir. Komünistler, eninde sonunda kitlelerle kucaklaşıp sömürü düzenini yerlebir edecek ve Kızıl Bayrağı Kremlin'in tepesine yeniden dikecek lerdir!

(: Bu röportaj, ağır tercüme ve zaman zorlukları altında yürütüldüğünden, bu grupla yeteri kadar tartışılamamış, bu durum röportaja yansımıştır. Okuyucu yazıyı bu bilinçle okumalıdır!)*

Lenin ve Stalin'in Proleter Enternasyonalist bayrağını yükseltelim!

Büyük Sosyalist Ekim Devriminin 78. yıldönümünde Rusya proletaryasını selamlıyoruz!

İşçiler, emekçiler,

Biz, Kuzey Kürdistanlı-Türkiyeli Komünistler, Ekim Devrimi'nin bu yıldönümünde, size elimizi uzatıyoruz. Gelin, birlikte enternasyonalist bir ruhla Sosyalizm bayrağını yükseltelim. Gelin, omuz omuza Sosyalist Ekim Devrimi'nin kazanımlarını savunalım! Biz, ülkelerimizde, bulunduğumuz her yerde, bütün dünya proletaryası ile omuza omuza YENİ EKİMLER için mücadele ediyoruz! Biz, Ekim Devrimi'nin ülkesinde, Lenin'in, Stalin'in ülkesinde, Krupskaya'ların, Swerdlow'ların, Babuşkin'lerin ülkesinde, işçi sınıfının er geç yeni bir Sosyalist devrimle sömürücülerin diktatörlüğünü yerle bir edeceğini, Proletarya Diktatörlüğü'nü yeniden kuracağını biliyoruz.

Bugün dıştan bakıldığında, görülen, kuşkusuz başka. Görünüşte, burjuvazi çok güçlü. Emperyalist burjuvazi, bir zamanların Sovyetler Birliği'nin tarihe karışmasını, Komünizme karşı kazandığı kesin zafer diye gösterip, kutluyor. Gerçekte ise, Sovyetler Birliği'nin ve sosyal-emperyalist kampın çökmesiyle yenilen, gerçek Komünizm değil. Sosyalist Sovyetler Birliği de 1990'lı yılların başında yıkılmadı. Sovyetler Birliği'nde Sosyalizm, revizyonist hainlerin marifeti ile çok daha önceleri yıkıldı. Sovyetler Birliği'nde Sosyalizm, Gorbaçov, Yeltzin gibi açık burjuvalar tarafından yıkılmadı. Onlar çok daha önceleri, ağabaları Kruşçev tarafından başlatılan, Brejnev'le süren bir "eseri" tamamladılar yalnızca. Stalin'in ölümünden sonra, SBKP 20. Parti Kongresi'nde iktidarı bütünüyle eline geçiren Kruşçev revizyonistleri, Lenin-Stalin'in Komünist Partisini revizyonist bir partiye dönüştürdüler. Onlar 20. Parti Kongresi'nde Marksizm-Leninizm'e, Marksizm-Leninizm adına saldırının, emperyalizmle uzlaşıp, bütünleşmenin programını ilan ettiler. Sovyetler Birliği'nde proleterya iktidarı,yerini bürokrat burjuvazinin iktidarına bıraktı.

Brejnev kliği döneminde Sovyetler Birliği sosyal-emperyalist bir güce dönüştü. Sadece bir kaç örnek vermek gerekirse; bu dönemde Rus sosyal-emperyalizmi Afganistan'ı işgal etti, Etyopya ve Eritre'de devrimci hareketlerin silahla ezilmesine yardımcı oldu vb. İçte bürokrat burjuvazinin sosyal-faşist diktatörlüğü her türlü demokratik, devrimci ve Sosyalist-Komünist görüşü, hareketi terörle bastırdı.

Bugün Rusya'da kendine Komünist diyen bazı örgütler ve partiler ortaya çıkıp, Sosyalizmin/Komünizmin Gorbaçev/Yeltsin döneminde onlar tarafından yıkıldığını söyleyip, onlara karşı Kruşçev/Brejnev dönemlerini Sosyalizm olarak savunabiliyor. Bunu yapanlar, gerçekte Sosyalizm davasına, Rusya'da gelişen devrim davasına zarar veriyorlar. Yalnızca SBKP tarihinin özeleştirici bir değerlendirilmesi, yalnızca Lenin-Stalin önderliğindeki Sosyalist Sovyetler Birliği ile, Kruşçev revizyonistinin önderliğindeki yozlaşmış Sovyetler Birliği arasındaki ikircimsiz ayrım, Sosyalizm için gerçek mücadelenin yolunu açan bir tavır olur. Aksi taktirde, Batı'nın klasik kapitalizmine karşı ve fakat bürokratik-devlet kapitalisti "yaşayan Sosyalizm" denen hilkat garibesi için savaşım yürütülür. Bunun her ikisi, işçi sınıfı ve ezilenler açısından burjuvazinin diktatörlüğüdür. İkisi de birbirinden kötüdür!

Bugün Rusya'da hakim sınıfların Yeltsin önderliğindeki diktatörlüğü, Çarlık Rusyası'nın ve Kruşçev'in geleneğini sürdürüyor. Rusya'nın emekçilerini Rus olmayan halklara karşı şovence kışkırtıyor. Çeçenistan ve diğer bir dizi ülke Rus çizmesi altında eziliyor. İflas etmiş ekonomilerinin suçunu ve sorumluluğunu üzerlerinden atmak için saldırgan bir anti-semitizm geliştiriyorlar. Bu alanda da, hakim sınıfların bu akımına kapılan, büyük Rus şovenisti pozisyonları açıkça savunan, Sovyetler Birliği'nin yeniden kurulması adına, bugün Rus emperyalizmi tarafından ezilen ulusların ayrılma hakkını savunmayan, reddeden kimi "Komünist", "Sosyalist" isimli partilerin var olması çok üzücüdür. Bu saflarda da etkisini gösteren açık-gizli anti-semitizm çok tehlikelidir.

Marx, Engels, Lenin, Stalin bize yolu gösterdiler!

Yol, yalnızca sömürücülerin diktatörlüğünü yıkacak olan, büyük Rus şovenizmine, anti-semitizme karşı, milliyetçiliğe ve erkek egemenliğine karşı, hangi milliyetten olursa olsun; hangi dinden, cinsiyetten, deri renginden olursa olsun bütün erkek ve kadın işçilerin mücadele bayrağını, proleter enternasyonalizmi bayrağını yükselten ve bu bayrağı Kremlin'e yeniden dikecek olan PROLETER DEVRİM yoludur! Kremlin'e kızıl bayrağın dikileceği günler er geç yine gelecektir!

Bu mücadele geleneğini sürdüren bir Kuzey Kürdistan-Türkiye'li Bolşevikler size elimizi uzatıyoruz. Gelin Bolşevizm bayrağını birlikte yükseltelim!

Yaşasın PROLETER DÜNYA DEVRİMİ !

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)

7 Kasım 1995

Emperyalistleri ikna çabasında bir adım daha:

PKK Genel Başkanı A. Öcalan'dan ABD Başkanı Clinton'a mektup

KAMUOYU, A. Öcalan'ın emperyalist devletlere ve kuruluşlarına, devlet başkanlarına gönderdiği mektuplara artık yabancı değil. Bunlardan biri de, 13 Ekim 1995 tarihli mektuptur.

ABD Başkanı B. Clinton'a gönderilen bu mektubun daha önceki mektuplardan farı, A. Öcalan şahsında PKK'nın *"her türlü terör faaliyetini reddetme"* sidir.

A. Öcalan'ın B. Clinton'a gönderdiği mektupta savunulanlara bakmadan önce, bu noktaya nasıl gelindiğini ortaya koymak için, bazı olguları aktarmak gerekiyor.

Nisan 1995 tarihli Serxwebun sayı 160'ın başsayfasında A. Öcalan şu tavrı takındı:

*"ABD ve TC benden hiçbir zaman **"yürüttüğümüz mücadele terörizmdir"** sözünü duymayacaktır." (abç)*

Bu tavır A. Öcalan'ın ABD'li emekli diplomat David E. Korn'un yazılı sorularına verilen cevapta takınıldı. İlk bakışta emperyalist ABD ve faşist Türk devleti ile uzlaşmaz bir tavır olarak görünen A. Öcalan'ın bu tavrı, sorunun özünü gizlemeye hizmet etmektedir. Kuşkusuz, Marksist-Leninist açıdan PKK'nın verdiği mücadele terörizm değildir. Verilen mücadele ulusal mücadeledir. Bu bağlamda A. Öcalan PKK'nın "terörist" bir örgüt olmadığını söylerken haklıdır. Fakat sorunun özü bu değildir. Sorunun özü, PKK'nın emperyalistleri ikna etmek için şiddeti, silahlı mücadeleyi bırakmaya hazır olduğunu ilan etmesidir. Zaten emperyalistlerin ve faşist Türk devletinin "terör", "terörizm" diye nitelediği şey de, devlete karşı yönelen, devletin şiddet tekelini red eden silahlı mücadeledir. PKK silahlı mücadeleyi terketmeye hazır olduğunu ilan ettikten sonra, *"yürüttüğümüz mücadele terörizmdir"* sözünü kullanmasına gerek kalmamaktadır. Bu konuda David E. Korn'un sorularına verdiği cevapta A. Öcalan şunları savundu:

*"**Siz kefil olun, «alın size kimliğiniz, ulusal demokratik haklarınız» deyin, ben bir an bile, şiddete başvurmamayı taahüt ediyorum.**" (abç) (agd, sayfa 14)*

A. Öcalan şiddete başvurmamayı taahüt etse de, emperyalistler, başta da ABD emperyalistleri PKK'dan daha açık ve ikna edici tavır beklemektedirler. Bu tavır, PKK'nın *"terörizmi açıkça lanetlemesi ve buna uygun davranması"* dır.

Bu tavrın birinci adımı, Öcalan'ın 22-24 Eylül'de Oslo'da yapılan "Uluslararası Kürt Konferansı"na gönderdiği mesajda atıldı.

Geçen sayımızda bu konferans hakkında tavır takınırken, sözkonusu mesajdaki, *"**Yine ülkemiz dışında, çeşitli Avrupa ülkelerinde meydana gelen HER TÜRLÜ TERÖR EYLEMİNE KARŞI OLDUĞUMUZU (BHB.), bunun için elimizden gelen her türlü çabayı göstereceğimizi ve bu anlamda yasalara saygılı olacağımızı bilmenizi isterim.**" (abç) (Ö. Politika, 25 Eylül 1995)* cümlesini aktardıktan sonra şunları şöylemiştik:

*"Evet, evet. Yanlış okumadınız. A. Öcalan, kendilerinin ve taraftarlarının Avrupa ülkelerinde gerçekleştirdiği eylemleri **«terör eylemleri»** olarak değerlendirip, böylesi eylemlere karşı olduklarını açıklamaktadır. Burada, şimdilik Avrupa ülkeleri ile sınırlı olan, ama zamanı geldiğinde bütün eylemleri «terör eylemi» olarak değerlendirmenin temeli atılmıştır." (Bolşevik Partizan, sayı 99, sayfa 23)*

3 Ekim 1995 tarihli Özgür Politika'da A. Öcalan, *"Türkiye'deki son siyasal gelişmeler konusunda"* tavır takındı. Konumuz ile ilgili olan tavrı şöyledir:

*"ABD'nin ateşkes gibi bir istemi oldukça kuvvetlidir. Güney Kürdistan'daki hamlemiz, Ortadoğu'daki tüm taşları yerinden oynattı. **Yeni politikaların üretilmesi gereken bir süreci başlattık ve ABD bunu görüyor.** (...) ABD'nin fazla beklemeye niyeti yok. Çünkü bekledikçe Ortadoğu'nun önemli bir oranda elinden gideceğini görmektedir. **ABD ile bir sessizler diyalogunu yaşıyoruz. Bize karşı bir politika izleniyor.**" (abç.) (agg., sayfa 11)*

ABD ile sessizler diyaloğunu bozmak ve kendilerine karşı izlenen politikayı değiştirmek için, *"yeni politika üretilmesi"* gerekiyor... Bu politikanın ne olduğunu A. Öcalan tabii ki biliyor: *"terörizmin lanetlenmesi"*. Böylece, Oslo konferansına gönderilen mesajda atılan adımın devamı gündeme gelmiştir. A diyen B de demek zorundadır.

ABD BAŞKANI B. CLİNTON'A MEKTUP...

13 Ekim tarihli mektup, 22 Ekim 1995 tarihinde Özgür Politika gazetesinde yayınlanarak kamuoyuna yansıdı.

Sözkonusu mektupta durum tespiti yapıldıktan sonra şunlar söylenmektedir:

"Biz ulusal eritme ve soykırıma karşı durmaya çalışıyoruz. Halkımıza kendi kimliğiyle örgütlenme ve legal zeminde siyaset yapmanın bütün yolları kapatıldığı için bu meşru müdafaayı yapmak durumundayız." (agg)

Burada öncelikle dikkat çekilmesi gereken nokta, PKK'nın ne için ve neye karşı olduğu noktasıdır. "Ulusal eritme ve soykırıma karşı" durmaya çalıştıklarını anlatırken, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş ve bağımsızlık sorunu, ulusal kurtuluş için mücadele sorunu tamamen ortadan kaldırılmaktadır.

Burada sözkonusu olan, sömürgeci, baskıcı bir devleti yıkmak için

mücadele değil, "meşru **müdaafa**"dır. Bu *"meşru müdaafa"* nın da sorumlusu Türk devletidir. Aslında Türk devleti Kürtlere *"kendi kimliğiyle örgütlenme ve legal zeminde siyaset yapmanın"* yollarını tıkamasa, PKK o zaman bu "meşru müdaafa"dan da yana değildir.

Burada söylenenler sonuç itibarı ile ele alındığında, bu tavır, "biz taraftarı olmadığımız bir mücadele vermeye zorlandık, bunun sona ermesi için legal alanda kimliğimizle siyaset yapmamızın koşullarını sağlamak gerekir" tavrından başka hiçbir anlama gelmez. Böylece silahlı mücadele ve şiddeti reddetmenin yolu açılmaktadır. Bu yol açıldıktan sonra şu tavır takınılmaktadır:

"Mevcut durumda da Partimiz koşulsuz, barışçıl bir çözümü bütün bunlara rağmen kabul etmektedir. Bize öldürme amacıyla saldırı yapılmazsa hiç bir saldırıda bulunmayız. Böylece tek taraflı bir ateşkes sürecini yeniden başlatabiliriz." (aynı yerde)

"Koşulsuz, barışçıl bir çözüm" nasıl olacaktır? Türk hakim sınıflarıyla anlaşma temelinde bir "barışçıl çözüm" olabilir ama "koşulsuz" bir "çözüm", eğer PKK artık bu iş buraya kadar deyip kendi varlığından vazgeçmiyorsa, mümkün değildir. Gerçekte, hakim sınıfların Kürtlere kendi kimliği temelinde örgütlenme ve legal alanda siyaset yapmaya izin vermesi istemi, gelinen yerde PKK açısında tam da "barışçıl çözüm"ün temel koşuludur. Yani PKK'nın lafta "koşulsuz barışçıl çözümü", gerçekte "koşul"a bağlıdır. Fakat bu "koşul"un gerçek bir Ulusal Kurtuluşla vb. alakası yoktur. PKK kendi programını da terketmiş, teslimiyete yelken açmıştır. Ve fakat teslimiyet toptan değil, adım adım yapılmaktadır.

Barışın koşulu bu iken, tek yanlı ateşkes sürecini başlatmanın tek koşulu ise, faşist Türk devletinin **öldürme amacıyla** PKK'ya saldırmamasıdır. Yani, tutuklamalar, hapishanelere tıkmalar ve yasalara dayalı ceza vb. vermeler ateşkes ilanına engel değildir. Engel olan sadece "öldürme amaçlı" saldırılardır. Böyle bir amacın saldırıdan önce olup olmadığı nasıl ispat edilecek? "Tesadüfen" "öldürme amaçlı" olmayan bir saldırı sonucu ölenler olursa ne olacak? Bu anlayışa göre hiçbir şey. Ateşkes süreci devam edecektir. Yeter ki, saldırıyı gerçekleştirenler "öldürme amacıyla" saldırmadıklarını açıklasın...

Mektupta savunulan temel yaklaşımı en açık dile getiren tavır, mektubun son paragrafındaki tavırdır. Sözkonusu tavır şöyledir:

"Şunu bir kez daha taahüt ederim ki Partimiz ideolojik anlamda klasik komünist partilerden farklı olduğu gibi, Türkiye'nin mevcut sınırlarını değiştirme ve mutlaka ayrılma gibi ısrarlı bir çabamızın olmadığını belirtmek istiyorum. AYRICA HER TÜRLÜ TERÖR FAALİYETİNİ DE REDDEDİYORUZ. (BHB.) Hem Kürt ve Türk halklarının içinde bulunduğu bu acı duruma son vermek ve hem de bölge barışı ve istikrarı için Parti olarak barışçıl bir çözüme hazır olduğumuzu iletmek

PKK GENEL BAŞKANI ABDULLAH ÖCALAN'IN, ABD BAŞKANI CLİNTON'A GÖNDERDİĞİ MEKTUP TÜRKİYE'Yİ SARSTI

Ankara'da mektup paniği

- Öcalan'ın, Clinton'a gönderdiği mektupta Kürt sorununun demokratik çözümü için PKK'nin öneri ve istemlerine yer vererek, yeni bir süreci başlatmaya hazır olduklarını açıklaması, Türk dışişlerinde panik yarattı.
- Türk dışişleri bakanlığı sözcü yardımcısı Nurettin Nurkan bir açıklama yaparak ABD'den PKK'ya karşı aldığı tavrı korumasını istedi. Nurkan, kendilerinin PKK ile görüşmeyeceklerini belirterek aynı tavrı ABD'den beklediklerini kaydetti.
- Amerikan Kongresi ve bosnındaki son gelişmelerin Türk yetkilileri iyice telaşlandırdığı gözleniyor. ABD'nin önde gelen gazetelerinden New York Times'da yayınlanan başyazı ile kongre üyelerinin hazırladığı bir mektuba karşı, Türk büyükelçiliği kampanya açtı.

Sayın Başkan

Sözlerin de yüksek bilgileri dahilinde olduğu gibi her geçen gün daha da şiddetlenen Kürt sorunu demokratik bir çözüm için kendini dayatmaktadır.

Yakın tarihimizde Anadolu'da Ermeni ve Rum halklarının maruz kaldığı büyük katliamlar günümüzde farklı biçim ve araçlarla da olsa Kürt halkına karşı sergilenmektedir. Kürt halkının kimliği sistematik bir biçimde yasaklanmış olup, halkımızın kendi ana diliyle kendisini ifade etmesine dahi müsaade edilmemektedir. Kürt halkı başta BM İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi olmak üzere değişik uluslararası hak ve yükümlülüklerden mahrumdur.

Yıllardır Türk devletinin resmi yaklaşımı Kürt ulusal varlığını mevcut sınırlar dahilinde asimilasyon ve şiddete dayalı metodlarla eritme olmuştur. Ülkemizde planlı bir biçimde geliştirilen özel savaş uygulamalarıyla 3000'i aşkın köy devlet güçlerince yerle bir edilmiş 10 yıl içinde 3 milyona yakın Kürdistanlı topraklarından zor yöntemiyle göçertilmiş. Şiddet uygulamalarının bütün katmanlarını hedeflemektedir. Halkın büyük bir oy çokluğuyla seçtiği milletvekilleri zan altındadırlar, aynı zamanda dokunulmazlıklarından kaldırılıp cezaevlerine atılıdılar.

Bütün bu gelişmeler ışığında Kürt sorununun çözümü için PKK'nin önerileri ve istemlerine yer vererek, yeni bir sürecin başlatılmasına hazır olduklarını açıklamanız, Türk dışişlerinde panik yarattı. Türkiye Başbakanı Tansu Çiller'in, ABD Başkanı Bill Clinton'a gönderdiği mektupta, her geçen gün daha da şiddetlenen Kürt sorununa demokratik çözümünün kendini dayattığını vurgulayarak, yakın tarihte Anadolu'da Ermeni ve Rum halklarının maruz kaldığı büyük katliamların günümüzde farklı biçim ve araçlarla da olsa Kürt halkına karşı sergilendiğini vurguladı. Öcalan, Kürdistan'da yürütülen kirli savaşın durdurulmasını mektupta, ulusal ezilme ve soykırıma karşı durmaya çalışılarak, halkın kendi kimliğiyle örgütlenme, legal zeminde siyaset yapılmasının bütün yolları kapatıldığı için meşru müdafaa yapıldığını ifade etti.

Türkiye topluma sunduğu boyutlara ve ciddi rahatsızlıklara rağmen devlet şiddetini sürdürmek ve egemen devletin içinde ağırlıklı ve egemen yaklaşımın şiddete dayalı askeri çözümü esarla sürdürmek olduğunu kaydeden Öcalan, PKK'nin barışçıl ve demokratik ve siyasi bir çözümün önünü açmak için 17 Ekim 1993 tarihinde 83 gün süren tek yanlı bir ateşkes uyguladıklarını hatırlattı.

TC'nin bu süreçte olumsuz yönde yaklaşarak barışı istemediğini gösterdiği ifade edilen mektupta, PKK'nin tüm bunlara rağmen yeni bir süreci başlatmak istediği vurgulanarak, ABD başkanın da Türk tarafını barışçı bir çözüme ikna etmesi istendi.

TÜRK DIŞİŞLERİ PANİKTE

Diğer yandan Amerikan Senatosu ve Temsilcıler Meclisi başkanlarına da gönderilen mektup, Türk devletinde büyük bir panığe yolaçtı. Türk dışişleri bakanlığı sözcü yardımcısı Nurettin Nurkan bir açıklama yaparak ABD'den PKK'ye karşı aldığı tavrı korumasını istedi. Nurkan, kendilerinin PKK ile görüşmeyeceklerini belirterek aynı tavrı ABD'den beklediklerini kaydetti.

Bu arada Amerikan Kongresi ve bosnındaki son gelişmelerin Türk yetkilileri iyice telaşlandırdığı gözleniyor. ABD'nin önde gelen gazetelerinden New York Times'da yayınlanan başyazı ile kongre üyelerinin hazırladığı bir mektuba karşı, Türk büyükelçiliği kampanya açtı. Türk büyükelçisi Nazhet Kandemir, gazeteye gönderdiği bir açıklama ile kendilerini savunmaya çalıştı. Büyükelçinin, benzer bir açıklamayı Amerikan Kongresi AGİT Komisyonu başkan ve üyelerine de gönderdiği bildiriliyor.

Amerikan kongre üyeleri Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'e Türkiye'deki Kürt sorunu ve insan hakları ihlallerine ilişkin bir mektup göndermişti.

istiyorum. Bu temelde Kürt sorununda ABD gibi federal bir yönetim anlayışı bizim için de kabul edilir. Şiddeti içermeyen yöntemleri destekleyeceğiniz ve Türk tarafını buna ikna edici ağırlığınızı koyacağınız inancındayım. Desteğinizin bir halkın katliamını durdurmak, kültürel kimliğini korumak, demokratik ve siyasi haklarını kazanmak için gayet önemli olduğuna içtenlikle inanmaktayım. *" (abç) (aynı yerde)*

Burada söylenenler içinde içerik olarak yeni olan *"Ayrıca her türlü terör faaliyetini de reddediyoruz."* tavrıdır. Burada A. Öcalan *"yürüttüğümüz mücadele terörizmdir"* sözünü kullanmamakla Serxwebun sayı 160'daki tavrına uygun davranmaktadır. Fakat yukarıda da söylediğimiz gibi bu tavır sorunun gerçek yüzünü gizleme tavrıdır. Sorunun özü, A. Öcalan şahsında PKK'nın, gelinen yerde emperyalistleri ikna etme çabası içinde, emperyalistlerin kabul göreceği mevzilerde yer almaya çalışmasıdır. Bu açıdan PKK üzerine düşeni yapmaktadır.

A. Öcalan'ın tavrında, "terör" ile şiddet aynı düzeyde ele alınmakta, "terör eylemleri"nin reddedilmesi gibi şiddet de reddedilmektedir. Anda yürüyen silahlı mücadele ise, zaten istenmeyen "meşru müdaafa" olarak savunulmaktadır. Bu yüzden de B. Clinton'un *"şiddeti içermeyen yöntemleri"* destekleyeceğine olan inanç dile getirilmektedir. Şiddet ile "terör"ün eşit anlamlı kullanılmasından ortaya çıkan sonuç, PKK'nın kendi şiddet eylemlerini dolaylı biçimde "terör eylemleri" olarak değerlendirdiği sonucudur. Verilen mücadele değil ama, bu mücadelede kullanılan eylem biçimi, yani silahlı mücadele ve genel olarak şiddeti içeren eylem biçimleri "terör eylemleri" olarak değerlendirilmekte ve reddedilmektedir.

Böylece emperyalistleri ikna çabasında en temel adım atılmıştır. Emperyalistlerin ve faşist Türk devletinin Kürt sorununun "siyasi çözümü" için PKK'yı muhatap alıp almayacakları, bunların ne kadar ikna olduğuna bağlıdır. PKK gelinen yerde terörizmi lanetlemiştir ama emperyalistlerin talebinin ikinci kısmı mevcuttur: PKK'nın *"buna uygun davranması"*. Yani silahlı eylemler yapmaması, şiddete başvurmaması vb. vb. .

Sorunun bu ikinci yanının gerçekleşmesi, birincisinin gerçekleşmesinden daha güçtür. Çünkü, PKK ateşkese, şiddet eylemlerini bırakmaya hazır olmasına rağmen, karşı taraf, yani Türk devletinin güvenlik güçleri, özel timi, bilimum askeri gücü, birbütün olarak devlet buna hazır değil. Bunun doğal sonucu da karşılıklı çatışmaların devam etmesidir. Sorunun bu ikinci yanının gerçekleşmesi için her iki tarafın da ikna olması gerekir. Bu da karşılıklı ödünlere bağlıdır. Zayıf olan taraf, en fazla ödün veren taraf olacaktır. PKK attığı adımların devamını getirdikçe, emperyalistler ve TC açısından "güvenilecek" bir güç durumuna gelecektir.

Alıntıdaki diğer sorunlara da kısaca değinmekte yarar var. 1993 Mart ayında ilan edilen tek yanlı "ateşkes" döneminden sonra, PKK diplomasiye ağırlık vermeye başladı. Emperyalistleri ikna çabasının bir sonucu olarak, kendilerinin *"klasik komünist partilerden farklı"* olduklarını daha açık ve sık bir biçimde dile getirmeye başladılar. Bu açıdan mektuptaki tavır, önceden söylenenlerin A. Öcalan tarafından tekrarlanmasıdır. Buna rağmen, bu tavır, burjuva-milliyetçiliğinin pragmatizmini ortaya koymaktadır. İşine geldi mi, *"sosyalizmin en geliştirilmiş düzeyinin temsilcileri"* oluvermektedirler, yine başka türlü işine geldi mi, A. Öcalan'ın Alman televizyon programı ARD'ye dediği gibi *"Marksizm-Leninizmden diğer düşüncelerden olduğu gibi"*, sadece etkilenmişlerdir. Gerçekte ise bunların Marksizm-Leninizm ile, sosyalizm ile hiç bir ilişkileri yoktur. Tam da bu yüzden David E. Korn'a verdiği cevapta A. Öcalan, Marksist-Leninist ideolojiye dayandıklarını söylemenin *"suçlama"* olduğunu söylemektedir. *(Bkz. Bolşevik Partizan, sayı 98, s. 23)*

Gelinen yerde legal alanda siyaset yapmak ve kültürel kimliğini korumakla sınırlanan bir yaklaşım temelinde, faşist Türk devletinin devlet sınırlarının değiştirilmesi zaten mümkün değildir. Bu açıdan ele alındığında A. Öcalan inanılırlığını sağlamak için varolan yaklaşımı yinelemektedir. Biz değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesini sağlamak için mücadele ediyoruz. Yine biz, değişik ulusların özgür iradeleri temelinde oluşan devlet olarak birliğinden yanayız. Fakat, Kürt ulusu ve diğer milliyetlerin ulusal baskıdan kurtulması için, faşist Türk devletinin yıkılması zorunludur. Bu açıdan biz komünistler, baskıya, zora dayanan birliklere karşıyız, faşist Türk devletinin devlet sınırları karşısında bölücüyüz.

Kuzey Kürdistan bağlamında Kürt sorununa "siyasi çözüm", ne Kürt halkının ne de Türk halkının *"içinde bulunduğu acı duruma son"* vermeyecektir. "Siyasi çözüm" anda dökülen kanın akmasına son verse de, Kürt ve Türk halkları ve diğer azınlık halkların "acı durumu"nu değiştiremez. Burjuvazinin iktidarı şartlarında, burjuvazi ile yapılacak anlaşmalar temelinde halkın acı durumuna son verileceğini savunmak, burjuva politikasıdır, kitleleri kandırmaktır.

A. Öcalan, *"bölgenin barışı ve istikrarı için"* barışçıl bir çözüme hazır olduğunu söylemektedir. Birincisi, bu tavır gerçeği gizlemektedir. PKK, kendi tarafında burjuva-milliyetçiliği temelinde yürütülen politikanın doğal sonucu olarak çıkmaza girmiştir. Bu da bugün savunulan politikanın gündeme getirilmesini doğurmuştur. PKK'nın savunduğu "siyasi çözüm" esas olarak kendisinin legal alanda siyaset yapabilmesi içindir. Bu yüzden *"bölgenin istikrarı ve barışı"*ndan bahsetmek gerçekleri çarpıtmaktır.

İkincisi, A. Öcalan'ın samimi olduğunu varsayalım. O zaman da şu soru gündeme gelmektedir: Bölgenin barışı ve istikrarı kimin yararınadır ve kime hizmet etmektedir? Bu soruya verilecek bir tek cevap vardır: Burjuvaziye. Daha da açık konuşulursa, Ortadoğu'da bugün elde edilecek "barış" ve istikrar, en başta emperyalist devletlerin ve bölge devletlerinin çıkarınadır. Bu tavır, burjuva politika savunuculuğunun varacağı yeri göstermesi açısından iyi bir örnektir.

A. Öcalan, Sabancı'nın Diyarbakır'da *"sorunun çözümü için yeni görüş gerekli"* tavrına dayanarak, burjuvaziye devrimcilik bile atfetmektedir. İşte tavrı:

"Sermayenin gelinen aşamada Türk solundan daha devrimci oldu-

ğunu söylesem, Türk solu bana kızar. Fakat bir gerçeklik ki; kâr etmek, büyümek ve istikrar yaratmak isteyen sermaye, şimdi «devrimcidir!». *" (abç) (Ö. Politika, 3 Ekim 1995)*

Sermaye istikrar istiyor, A. Öcalan bölgenin barışı ve istikrarını istiyor ve sonuç itibarı ile aynı yerde buluşuyorlar.

A. Öcalan'ın B. Clinton'a gönderdiği mektupta savunulanlar, PKK'nın emperyalistlerin istemi yönünde önemli bir adım attığını ortaya koymaktadır. Bundan sonraki gelişmeler de düz bir yol izlemeyecektir. Ama, buz kırılmıştır. Emperyalistler PKK'nın tavrını inandırıcı buldukları noktada "siyasi çözüm" için işe el atacaklardır. Böylesi bir durumda da PKK'nın hangi cephede yer aldığı, alacağı belirlenmiş olacaktır. Gidişat, adım adım karşı tarafadır. Burjuva-milliyetçiliğinin doğal olarak varacağı yere varılacaktır.

ÖZGÜR POLİTİKA'NIN YORUMU...

PKK'nın yayın organlarını okuyabilenlerin tespit edebileceği bir olgu, yürütülen politikanın ve yapılanların olduğundan daha büyük gösterilmesi olgusudur. Savunulan düşüncelerin içeriğine değinmeden "büyük kurtuluş", "büyük devrim", "büyük direniş" vb. vb. hep "büyük" kelimesi eklenerek kitlelere yanlış bilgi verilmektedir. Bununla hedeflenen esas şey de kendilerinin ne kadar "büyük" bir güç olduklarını kitlelere yutturmak ve kendi çevresinde tutmaktır.

Oysa gerçeklere bakıldığında, savunulan düşüncelerin ve yapılanların anlatıldığı gibi "büyük" olmadığı ortaya çıkmaktadır.

Yukarıda A. Öcalan'ın B. Clinton'a gönderdiği mektupta neler savunduğunu ve bu düşüncelerin, burjuvaziyi tehdit eden düşünceler olmadığını, bunun tersine burjuvazinin ikna olması için, somut olarak ABD emperyalistlerine bir nevi pişmanlık ilanı olduğunu ortaya koyduk. Sonuç itibarı ile PKK, emperyalizme ve faşist Türk devletine bir adım daha yakınlaşmıştır. Sabancı gibi kapitalistlerin kendi çıkarları için kullandıkları bazı sözler yüzünden, sermayeye, kapitalistlere "devrimcilik" atfetme konumuna gelmiştir.

İşte bu durumda, sözkonusu mektupta savunulan düşüncelerin ulusal kurtuluş açısından bile geriye doğru atılan önemli bir adım olduğunu ortaya koyma yerine, Özgür Politika bu mektupla, Dinar depreminin ertesinde, Türkiye'yi sarstı.

A. Öcalan'ın mektubunu yayınladığında attığı başlık şöyledir:

"PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın, ABD Başkanı Clinton'a gönderdiği mektup Türkiye'yi sarstı. Ankara'da mektup paniği" (Ö. Politika, 22 Ekim 1995)

Sözkonusu haberde de şunlar söylenmektedir:

"PKK'nin öneri ve istemlerinin yer aldığı mektup, Türk dışişlerinde panik yarattı."

"Diğer yandan Amerikan Senatosu ve Temsilciler Meclisi başkanlarına da gönderilen mektup, Türk devletinde büyük bir paniğe yolaçtı." (aynı yerde)

Burada faşist Türk devletinin hakim sınıflarının bu mektuptan rahatsız olmadıklarını söylemek istemiyoruz. Sorun, büyük laflar ederek, yazılmış olanların içeriğini ve bunların Kuzey Kürdistan işçi ve emekçileri için ne anlama geldiğinin gizlenmesidir. Yapılan şey, somut olarak kitleleri aldatmaktır.

PKK'nın "her türlü terör faaliyetini" reddetmesi, faşist Türk devletini paniğe değil "sevince" boğar. Yine A. Öcalan'ın TC'nin sınırlarının değiştirilmesinin kendileri açısından sözkonusu olmadığını açıklaması da hakim sınıfların yüreğine su döken bir açıklamadır. Daha çok örnek verilebilir ama yeter.

Kısaca söylenmesi gereken şey, emperyalistler ve TC ile anlaşmanın temel taşını döşeyen bir mektup, ne Türk dışişlerinde, ne de Türk devletinde paniğe yolaçacak bir şey değildir. Gerçekler gizlenmeye çalışılırken, kendi tavırları "büyük" gösterilmeye çalışılmaktadır. Burjuva politika gerçek yüzünü göstermektedir.

"Büyük kurtuluş", "büyük devrim" vb. olarak gösterilen politikanın gelinen yerde gerçek yüzü A. öcalan'ın tavrından şöyledir:

"Biz orduya defol git demiyoruz. Onlarda bizden bunu beklemez. Biz ateşkes derken, siyasi diyalog yolunu açmak istiyoruz. Türkiye'nin kayıplarını önlemek istiyoruz." (Ö. Politika, 3 Ekim 1995)

İşte oynanan senaryo böyledir. Kürt ulusunun "büyük kurtuluşu"ndan, "büyük devrim"den bahsedenler, işgal ordularının Kürdistan'da kalmasına razıdırlar. Ve bu, Kuzey Kürdistan işçi ve emekçilerine kurtuluş olarak sunulmaktadır.

Kuzey Kürdistan'lı işçi ve emekçilerin PKK şahsında savunulan politika temelinde kurtuluşları mümkün değildir. Bu politika temelinde bir Kürt devleti kurulsa bile, yine de işçi ve emekçiler kurtulamayacaklardır. Kuzey Kürdistan'lı işçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşu, kendi sınıf kardeşleri olan diğer ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerle birlikte sömürücü sınıflara karşı ortak mücadele vermesi ve yıkması temelinde mümkündür.

Sınıf olarak burjuvazi, hangi ulus kökenine sahip olursa olsun, işçi ve emekçilerin düşmanıdır. İşçi ve emekçiler de hangi ulus ve milliyetten olursa olsun, proleter sınıf bilinci ile burjuvaziye karşı ortak mücadele vermesi gerekir. Sosyal kurtuluş için olduğu gibi, ulusal kurtuluş için de kapitalist devletin yıkılması, yerine işçi-köylü iktidarının kurulması gerekir. Kurtuluşun başka yolu yok.

Kuzey Kürdistan'lı işçi ve emekçiler kurtuluşunuz için Bolşevik Parti inşasına omuz verin, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) saflarında örgütlenin!

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi!

Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!

Faşist Türk devletine ölüm! Dünya emperyalist sistemine ölüm!

Halkların kurtuluşu için tek yol devrim! Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

3 Kasım 1995 ▲

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)

MLKP'DEKİ AYRILIK ÜZERİNE:

Oportünistler oportünistlerden ayrıldı!

BOLŞEVİK PARTİZAN'ın 99. sayısında, MLKP-K'nın son kongresinde "Kuruluş" ekini kaldırarak artık parti olduğunu ilan ettiği bilgisini aktarmıştık. Yine, daha önce bu örgüt içerisinde çalışan bir grup insanın ayrılarak kendilerini "Komünist Parti-İnşa Örgütü" olarak adlandırdığını da belirtmiştik. Ayrılık ertesinde "MLKP"'nin, kendinden ayrılan bu gruba karşı yurtdışı somutunda şiddet uyguladığı da kamuoyunun bilgisi dahilinde...

Bolşevik Partizan olarak biz, her zaman, devrimciler arasında uygulanan şiddetin karşısında olduk; devrimciler arasında uygulanan şiddetin karşı-devrimin işine yaradığını söyledik, devrimci örgütler arasında bu tür tavırlara son verilmesi yönünde elimizden gelen her türlü çabayı gösterdik. "MLKP" içindeki bölünme ertesinde de bu doğru tavrımızı sürdürdük. Yurtdışında ortaya çıkan son şiddet eylemlerine karşı kimi örgütlerin yurtdışı organlarıyla birlikte, bu örgüte iletilmek üzere "MLKP"nin şiddet tavrını mahkum eden bir mektubu kaleme aldık, bunu kamuoyuna yayınladık. Bu konuda komünist sorumluluğumuzun gereklerini bir kez daha yerine getirdik, getirmeye de devam edeceğiz.

Biz bu doğru tavrı takınırken, "MLKP"den ayrılarak "KP-İÖ" adını alan grup ile onlara karşı parti birliğini savunduğunu iddia eden "MLKP"liler arasında özde bir farkın olmadığını belirtmek istiyoruz.

Oportünist yapılanmalar olan her iki kesimin de, diğer konularda olduğu gibi, devrimciler arasında şiddete yaklaşım konusunda birbirlerinden *özde* farkları yoktur. Aynı geleneğin savunucusu olmaları, geçmişte aynı örgüt çatısı içinde devrimciler arası şiddet olaylarına karşı göstermiş oldukları duyarsız tavırlar bu görüşümüzü haklı kılmaktadır. Bugün şiddeti "MLKP" uygulamaktadır. Ancak diğer grubun da sözkonusu şiddet eylemine karşı çıkışı esasta şiddet bugün kendisine yöneldiği için karşı çıkmadır.

Genel olarak bugün mağdur durumda olanın, yani, devrimciler arası şiddete maruz kalanın yarın şiddet eylemine başvurmayacağının garantisi de yoktur. Eğer ortada gerçekten bu tavırların zararlarını tümüyle ortadan kaldırmaya dönük çaba gösterilse durum daha farklı olacaktır. Ancak bugün şiddete maruz kalan "KP-İÖ"nün böyle bir tavrı da sözkonusu değildir.

Bizim anda, "KP-İÖ"ne yönelen şiddet eylemlerine karşı çıkmamız "KP-İÖ"nü doğru bulmak ve desteklemek anlamına gelmiyor. Bizim; ayrılan örgütler arasındaki örgütsel sorunları-çelişkileri denetleme imkanımız yok. O yüzden, karşılıklı bir dizi örgütsel suçlama getirilen noktada, kimin haklı, kimin haksız olduğunu söyleme durumumuz da yok. Bizim açımızdan önemli olan, bugün devrimci olarak gördüğümüz örgütlerin birbirlerine karşı şiddet uygulamasıdır ve biz bunun engellenmesini, bu tür davranışlardan kaçınılmasını istiyoruz.

Bugün şiddeti hangi grup uyguluyorsa o grubu uyarmak, yaptıklarının karşı devrime hizmet ettiğini vurgulamak ve bu yanlış tutumun terkedilmesini sağlamak yönünde çaba harcıyoruz. Yine uygulanan şiddetle birlikte kimi örgütlerin, şiddeti haklı çıkarma adına ileri sürdüğü noktaların da belirleyici olmadığını, olmayacağını düşünüyoruz. Eğer ortada ciddi sorunlar varsa, bunun devrimci örgütlerin hakemliğinde tartışılabileceğini, sonuçlandırılabileceğini savunduk, savunuyoruz. Bu doğru yöntemi izlemeyip şiddete başvurmak "haklılığı" getirmez ama devrimci örgütler arasında şiddet kullanılması tavrının meşrulaştırılmasına hizmet eder.

Bolşeviklerin; devrimci örgütler arasında şiddet uygulanmasını red ve mahkum eden tavrı yeni bir tavır da değildir. Bolşevikler bundan 14 yıl önce, Kasım 1981'de BOLŞEVİK PARTİZAN'da yayınladıkları ve tüm devrimci örgütlerin imzasına açtıkları bir ortak açıklama ile devrimci örgütler arasında şiddet uygulanmasından doğan olumsuzlukların nasıl aşılacağını göstermiş, pratik olarak adım atmışlardır. Bugüne kadar devrimci örgütlerin hiçbiri buna imza atmayarak bu konuda ne denli bir sapma içerisinde olduklarını göstermişlerdir. Ancak, Bolşevikler, bu ortak açıklama konusunda bugün de ısrarlıdırlar. Tüm devrimci örgütler, ortak açıklamaya imza koymalı ve kötü "geleneklerinden" tutarlı bir özeleştiri ile de kopmalıdırlar; karşı-devrime koz vermemelidirler.

Biz Bolşevikler; devrimciler arasında şiddete karşı çıkarken, ayrılıklarda karşı-devrimin kullanabileceği örgütsel bilgilerin deşifre edilmesine de karşıyız. "KP-İÖ" yayınladığı kimi belgelerde buna yeterince dikkat etmemiştir. Biz bu grubun, bundan sonra "ideolojik mücadele yürütme adına", "belgeli" tartışma adına bu tür yanlışlara düşmemesini, belgeleri temizleyerek yayınlamalarını, geçmişteki bu yönlü hatalarına karşı özeleştiri yapmasını talep ediyoruz.

"AYRILIK NOKTALARI..."

Biz Bolşevikler olarak, oportünist gruplar arasındaki ayrılık sonrası gelişen olayları izleyip, şiddet kul-

lanılmaması yönünde gerekli ve doğru tavırları takınırken, ideolojik olarak, ortaya çıkan ayrılık konularına da duyarsız kalmadık. "MLKP" içindeki ayrılığın nedenlerini, belgelerini –dışarıya yansıtıldığı kadarıyla– izliyoruz.

Gerek ayrılığını ilan eden ve "Komünist Parti-İnşa Örgütü" ("KP"-İÖ) adıyla siyaset sahnesine çıkan örgütün iddiaları ve savunduğu görüşler, gerekse "MLKP"'nin bu ayrılığa yönelik siyasi tavırları incelendiğinde; bir dizi örgüt içi sorunun dışında ***özde*** önemli bir ideolojik-siyasi bir farklılığın olmadığı görülmektedir. Ayrılığa neden olabilecek kendi içinde bütünsellik arzeden, ciddi bir çizgi farklılığı ise kesinlikle yoktur.

Gerek "KP-İÖ", gerekse "MLKP"-lilerin belgelerinden örgütsel bir dizi şey ayıklandıktan sonra kalan en önemli farklı yan 'parti sorunu'ndaki yaklaşımdır. Bunun dışında ciddi, ilkesel bir sorun yoktur.

"Parti sorununa yaklaşım" konusundaki tavırlarına geçmeden önce, ayrılığa neden olduğu ileri sürülen bazı sorunlara kısaca değinmek istiyoruz.

"KP"-İÖ, ayrılık sonrasında, yayınladığı bir bildiri ve "Mayıs" isimli bir dergi ile farklı yanlarını kamuoyuna açıklamıştır. 4 Eylül 1995 tarihli *"Komünist Partisi-İnşa Örgütü saflarında birleşelim!"* başlıklı bildiride de ayrılanlar, "MLKP" ile ayrılıklarını şu noktalarda toplamışlardır:

"1. Kadro politikasından sapma ve tasfiyecilik, 2. Yeni tarz adı altında abartıcılık ve subjektivizm, 3. Örgüt içi sosyalist demokrasinin reddi ve ben merkezcilik, 4. Parti konusunda Leninizmden sapma, 5. Kürdistan'ın statüsü ve pratik çalışmalara ilişkin, 6. Komünist hareketin doğuşu ve gelişimi karşısında anti-marksizm, 7. MK'nın ayrımcı davranışı, 8. Grupçuluğun devamı ve MK'ca onaylanması"

Bu maddelerden 1, 2, 3, 7 ve 8. maddelere ilişkin olarak söylenecek tek şey, geçmişte birlikte aynı çatı altında çalışan ve ama daha sonradan ayrılan iki ayrı grubun birbirlerinin çalışma tarzlarına yönelttikleri ve bizim denetleme imkanımız olmayan, buna ilişkin özel bir isteğimiz de olmayan karşılıklı suçlamalar, "eleştiriler"dir. Oportünist örgütlerin örgütlenme ve çalışma anlayışlarında bu tür davranışların olması gayet "normaldir". Söylemde Marksist-Leninist ama gerçekte oportünist; ilkesizliği ilke edinmiş olan bir örgütün, abartıcılığa düşmesi, subjektif davranması, örgüt içinde kadrolar arasında tasfiyecilik yapması ya da demokratik merkeziyetçiliği yerine getirmemesinde şaşılacak birşey yoktur. Bu anlamda "MLKP"nin ya da öncülü olan grupların örgüt içinde ilkesiz davranışlarda bulunmaları da normaldir. Yine, bu "eleştirileri" getirenlerin, aynı örgüt içindeyken ne tür bir mücadele yürüttüğü ve açık ideolojik mücadelenin gereklerine uygun davranıp, davranmadığı, bu örgütlenmenin ilkesiz tutum ve davranışlarından kendini ne derece sorumlu tuttuğu ve hatalarını tespit edip özeleştiri ile aşıp aşmadığı da tutarlılığın göstergeleridir. Bu anlamda kendisine "KP-İÖ" diyenlerin de geçmiş yanlışlarda, anti-Leninist tavırlarda sorumlulukları vardır ve ama buna ilişkin hiçbir tutarlı özeleştiri yoktur. Kaldı ki, geçmişteki "TKP-ML HAREKETİ"nin misyonunu ve "değerlerini" sahiplenmek isteyen bu grup, "TKP-ML HAREKETİ"nin bu tür sorunlara yaklaşımı konusunu da sorgulaması ve "TKP-ML HAREKETİ"nin oportünist "değerleri" konusunda tavır takınması tutarlı bir davranış olurdu. Ancak bu konuda da tutarlılıktan sözetmek mümkün değildir.

"KÜRDİSTAN'IN STATÜSÜ..."

5. maddede ileri sürülen "Kürdistan'ın statüsü" konusundaki ayrılık noktası da her iki oportünist grubun, ulusal soruna ne denli sığ yaklaştıklarının göstergesidir. Bilindiği gibi "MLKP-K", Birlik Konferansı Kuzey Kürdistan'ın statüsünü de görüşmüş ve *"Kuzey Kürdistan, Türkiye'nin sömürgesidir"* tesbitini yapmıştı. Ayrılanlar, yani "KP"-İÖ bu konuda ilk önce şunu söylemektedir: *"Kürdistan'ın statüsü ve pratik çalışmalar konusunda, MLKP-K ile görüş ayrılıklarımız başından itibaren vardı ve bugüne dek süregeldi. Kürdistan'ın sömürge olduğu yönlü değerlendirme yanlıştır." (agb.)* Burada sormak istiyoruz: Başından itibaren varolan görüş ayrılığı neden daha önce dışa yansıtılmadı? Neden kamuoyu önünde farklılıklar tartışılmadı?

Bugün, Kuzey Kürdistan'ın sömürge olup olmadığını tartışmak, havanda su dövmekten başka birşey olmayan bir kavram fetişizminin yansımalarından birisidir.

Bu tespiti yapıp-yapmamak belirleyici değildir. Bu tespitten yola çıkarak sınıf örgütlenmesinde birliktelik ya da ayrı örgütlenmenin öne çıkarılması; ya da bir devrim mi, iki devrim mi sorusunun yanıtlanması, veya birlikte örgütlenilecekse ulusal özelliklerin nasıl dikkate alınacağı, vb. soruları temelinde bu kavramın kullanılıp kullanılmamasının bir anlamı olabilir. Ancak ne "MLKP" ne de ayrılan "KP-İÖ" sorunun bu yanına girmemekte, örgütlenmede en iyi halde "bu alanda ne kadar yapıldığı" sorununu öne çıkarmaktadırlar. Bu haliyle de kavrama takılıp kalınmaktadır ve bu tartışmanın bu şekilde yürümesinin kıymeti harbiyesi de yoktur.

Lenin'in P. Kiyevski ile bir polemiğinde de belirttiği gibi, emperyalist ülkelerin tipik "sömürgecilik" anlayışlarından farklı olarak, Rusya gibi (bizim durumumuzda da olduğu gibi) geri-kapitalist ülkelerde sömürgeler ile ezilen uluslar arasında özsel bir fark yoktur. Bu doğru anlayışı savunan biz Bolşevikler, gerek devrimin niteliği sorununda (tek ya da iki ayrı devrim) ve gerek örgütlenmede böylesi bir tesbitin yapılıp yapılmamasının özel bir rolü olduğu düşüncesinde değiliz.

KAYPAKKAYA SAVUNUSU!

Ayrılan "KP-İÖ"'nün ileri sürdüğü ayrılık noktalarından bir diğeri, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de komünist hareketin doğuşu ve gelişiminin değerlendirilmesi ile ilgilidir. Burada "TKP-ML HAREKETİ"nin misyonunu ve "değerlerini" sahiplenen "KP-İÖ", İbrahim Kaypakkaya'nın savunucusu pozisyonundadır. Bu grup, "MLKP"nin, 1972-79 dönemini "küçük burjuva" değerlendirmesini yanlış

ve "keyfi" bir değerlendirme olarak görmektedir.

Hemen belirtelim ki, Birlik Kongresi'nde tartışılan bu sorun konusunda, Kongre ertesinde farklı görüşü savunanlar tavır takınmamış, farklı görüşler dışa açılmamış, kamuoyundan gizlenmiştir. Eğer iddia edildiği üzere MLKP içinde ayrılığa neden olduğu ileri sürülen kimi anlayışlar/davranışlar –"kadroların tasfiyesi" ya da "MLKP Merkez komitesinin ayrımcı davranışları" veya "örgüt içi sosyalist demokrasinin reddi ve benmerkezcilik" vb. vb.– açığa çıkmasa ve ayrılık olmasa, bu tür ideolojik sorunlar gizlenecek, ideolojik tartışmalar kapalı kapılar ardında yürüyecek ve dışa karşı "monolitik bir parti!" izlenimi verilecektir! Bu elbette öncelikle kendini, sonra kitleleri kandırmak demektir. Ancak unutulmamalıdır ki, "Yalancının mumu yatsıya kadar yanar!"

Lafzı çok edilse de Lenin'in parti anlayışını reddeden ve kamuoyu önünde açık ideolojik tartışmadan kaçan bir zihniyetin savunucularının ne geçmişe yaklaşım bağıntısında, ne de Marksizm-Leninizmin temel ilkelerine yaklaşım konusunda ayrılık sonrasında yakınmalarının fazla bir değeri yoktur. Ne özeleştiri verme ihtiyacı bile hissetmeden bir dönemi ve öncülü olan "Marksist-Leninist" örgütün kurucusunu "küçük burjuva" ilan eden "MLKP"nin inandırıcılığı ve tutarlılığı vardır, ne de bu karar alınırken onay veren ya da en azından buna karşı ayrılığa kadar sesini çıkarmayanların tutarlılığı vardır! Bugün, "MLKP"nin İbrahim Kaypakkaya'yı küçük burjuva devrimcisi ilan eden bir konuma gelmesine ve "bazı karşı çıkışlara rağmen" birliğin önünde engel olarak görmeme tavrına karşı; bugün onu savunur pozisyonda ortaya çıkan "KP-İÖ" –ve misyonunu yüklendiği TKP-ML Hareketi–, geçmişte ne kadar İbrahim'i savunduysa, bugün de o kadar savunacaktır: Yani özde O'nu savunmayacaktır!

Pragmatik ve günübirlik bir politikanın savunuculuğunda sınır tanımayan bu oportünistlerin İbrahim Kaypakkaya'ya yaklaşım konusunda birbirlerine söyleyecek sözleri yoktur ama, bizim bunlara söyleyecek bir çift sözümüz vardır:

Elinizi İbrahim'den çekin!

Geçmişte, İbrahim Kaypakkaya'yı savunma adına onun savunduğu Marksist-Leninist görüşlerin içini boşaltarak kendi oportünist siyasetlerinde bir kaldıraç olarak kullanan ve O'nun kitleler içerisindeki prestijinden yararlanmaya çalışanların İbrahim Kaypakkaya'yı küçük burjuva ilan etmesi, yine onların içinden bazılarının bugün yeniden Kaypakkaya'yı sahiplenmeye çalışması sahtekarlığına karşı Bolşevikler, ideolojik-siyasi arenada komünist önderin gerçek savunucuları olmaya, onun Marksist-Leninist tespitlerinin her türlü çarpıtmaya karşı savunulmasında üzerlerine düşeni yerine getirmeye devam edeceklerdir. Bu bilinmelidir!

1972-1979 arasındaki dönemin "MLKP" tarafından "küçük burjuva" olarak değerlendirilmesinde de bir doğruluk payı(!) vardır. Evet, "MLKP"nin öncülleri olan "TKP-ML Hareketi" ve TİKH" sözkonusu dönemde de, sonrasında da birer küçük burjuva sol grup oldular, fazlası değil... Bu grupların devamı olan ve "TKP-ML/YİÖ" destekli "MLKP" de farklı bir yapıda değil. Burası gerçek. Gerçek olan birşey daha var: İsim değiştirmekle, elmayla armudu toplama marifetini göstermekle, Marksist-Leninist olunamıyor. Ve yaşam, çok fazla Marksizm-Leninizm'den bahsetmekle, adına "Marksist", "Leninist", "Komünist" sıfatlarını getirmekle komünist partisi olunamayacağını açıkça gösteriyor...

LENİNİST PARTİ ANLAYIŞI ÜZERİNE...

"MLKP" içindeki bölünmede dişe dokunur ayrılık konularından birisi "parti" sorunundaki farklılıktır. Bu konuda tarafların konumları şöyledir:

"MLKP-K"nın öncülü olan grupların parti sorununa yaklaşımlarında en önemli yanı, "partinin, komünizmin işçi sınıfı hareketi ile birliği" olduğu tanımına sıkı sıkıya sarılmasıydı. Bu örgütün öncülleri, "MLKP-K"yı oluşturdular ve "parti öncesi bir grup" olma tavırlarını sürdürdüler. Bu grup, "MLKP-K"nın kuruluş kongresinde şu tespiti yapıyordu:

"Komünistler güçlerinin sınırlılığı koşullarında, teori ve programları, öncülük iddiaları adına sınıfa karşı belirleyici görev ve sorumluluklarla karşı karşıya oldukları, komünist hareketin, işçi hareketinin ve Türkiye'deki devrimci gelişmenin kritik bir tarihsel eşikten geçmekte olduğu günümüz koşullarında, devrimci gelişmenin yaşamsal ihtiyacı olan devrimci öncü partiyi örgütleyebilmek için ana güçlerini kesin bir kararlılıkla ve duraksamaksızın işçi sınıfı içerisinde çalışmaya teksif etmekle yükümlüdür. Bu noktadaki her tereddütün, her yalpalamanın, her zikzağın davaya çok büyük ve onarılmaz zararlar vereceğinin bilinç ve sorumluluğuyla hareket edeceklerdir. Komünist hareket programı ve teorisinde vurgulanan öncülük iddiasını, tamamen bilinçli ve iradi bir biçimde sınavdan geçirecektir. Şu ya da bu gerekçeyle ana güçlerin parçalanmasını getirecek biçimde diğer toplumsal kesimlere yöneltilmesi, işçi hareketine dayanan işçi sınıfının en ileri, en savaşkan, en fedakar ve en seçkin unsurlarının irade ve eylem birliği olan öncü partinin inşa edilmesi davasına, temel görevin başarılmasına ciddi zararlar vererek geciktirecek vahim bir hata ve kendi tarihimizden hiçbir şey öğrenmemek olacağı için kabul edilemez olarak görülmektedir." (TKİH ve TKP /ML Hareketi Birlik Kongresi Belgeleri, Varyos Yayınları, sf. 116-117)

İşçi sınıfı hareketi ile örgütsel bağ kurmadan, öncü hareketin gerçek bir sınıf partisi olamayacağı tezini işleyen bu grup/lar, geçmişten bu alanda bir kopuşu gerçekleştirmemiş; partinin "işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin birliği" tanımına sarılmaya devam etmiş ve bu tanımın tek adımı olarak teori ve programın gerekleri doğrultusunda proletarya içerisinde çalışmayı önüne koyarak, "devrimci öncü partiyi örgütlemek"; sıkı sıkıya sarıldıkları bu tek parti tanımları ile kendi konumları arasındaki çelişkiyi ortadan kaldırmayı hedeflemişlerdi.

Bu hedefin konulmasının üzerinden daha bir yıl geçmeden, bu grubun

"TKP-ML/YİÖ" ile birliği gündeme geldi. Birleşme sonrasında bu grup "Kuruluş" ekini kaldırarak kendisini "Parti" ilan etti.

Bir yıl öncesinde tumturaklı sözlerle, iddialı bir biçimde parti olmak için "sosyalizmle işçi sınıfı hareketinin birliği" şartını ileri süren bu grup, bir yıllık süre içinde bu konuda ne kadar "ilerlediğinin" hesabını vermeden parti oluverdi!! Yani bu oportünist grup, bu adımı ile –eğer savunduklarında tutarlı ise– işçi hareketi ile sosyalizmi birleştirdiğini pratik olarak ifade ediyor!

"MLKP"nin bu tavrı ibretliktir! Evet, bu grup bir yanda partiyi "işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin birliği" olarak tanımlayıp, bir yıl önce kendisi bu tanıma uymadığı için parti olmadığını söylüyor, bir yıl sonra birdenbire parti oluyor! Hem de işçi sınıfı hareketi ile bütünleşme yönünde, hiçbir önemli gelişme sağlayamadan! Evet ortada bir birlik gerçekleşmiştir, ama bu birlik işçi sınıfı hareketi ile sosyalistlerin birliği değildir; oportünist iki örgütün birliğidir! "MLKP"nin partiden anladığı da gerçekte "işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin birliği" değil, oportünistlerin birliğinden doğan oportünistler koalisyonuymuş demek!!

Bir örgütün, görüş değiştirmesi olağan birşeydir. Örgüt, yanlış gördüğü bir noktada görüşünü sorgulayabilir, değiştirebilir. Ancak ciddi bir örgüt bunu yaparken, yanlış siyasetin özeleştirisini verip siyaset değişikliğinin nedenlerini kamuoyuna açıklamakla yükümlüdür. "MLKP" ise bu yolu izlememiş, partileşme konusunda,savundukları pozisyondan çark etmeleri konusunda ya da bu bir yıllık süre içinde partileşme yönündeki "gelişmelerle" ilgili ciddi bir açıklama yapmamış, değişikliği üstünkörü geçiştirmiştir.

"MLKP"nin pozisyonu böyledir...

Bu pozisyona karşı, ayrılan "KP-İÖ"nün pozisyonu ise, geçmiş anlayışın savunulmasında ısrar etme yönündedir; yani, "parti işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin birliğidir, bu birlik sağlanamadığı müddetçe komünist parti kurulamaz, parti isimlendirmesi yanlıştır"... Lenin'e atıfta bulunularak yapılan bu "parti tanımı" ile bu örgüt, Leninist partinin ne demek olduğunu kavramadığını, Lenin'in –ve diğer klasiklerin– bu konudaki görüşlerini bütünsellik içinde kavramadığını göstermeye devam etmektedir.

"Parti'nin işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin birliği" olduğu tanımını ileri sürüp, bu "tanım" üzerinden sorunu çözmeye çalışmak büyük bir yanılgıdır. Klasiklerimiz, hiçbir dönem tek bir parti tanımı yapmamış proletarya partisinin çeşitli özelliklerinden kimilerini dönem dönem öne çıkarmışlar, tartışma içerisinde partinin kimi özelliklerine vurgu yapmışlardır. Günün acil görevlerine, somut koşullara ve tartışılan bağıntıya göre, kimi zaman partinin hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan irade birliği olduğunu öne çıkarmışlardır, kimi zaman onun örgütlülük yanını... Kimi zaman öncü olması yanını tartışmış, bunun üzerinde durmuşlardır, kimi zaman partiye proletarya diktatörlüğündeki işlevi açısından yaklaşmışlardır... Bu ve benzeri özelliklere göre yapılan değerlendirmelerde tek bir parti tanımına saplanıp kalınmamıştır. Bugün "KP-İÖ", geçmişte "MLKP-K" ve bir dizi oportünist grup ile bizim içimizden çıkan adı "Mücadele Bayrağı" olan, kendisi sonradan iflas bayrağını çeken grubun yaptığı gibi tek bir parti tanımına takılıp kalmak ve bu tanıma uymayınca kendisini "parti öncesi grup", "çevre", vb. adlandırmak Leninizmden birşey anlamamaktır. Bugün bu iki grubun parti konusunda savunduğu görüşler bize hiç yabancı değildir ve içimizden de geçmişte bu yönde tavır takınan ve parti öğretisi konusunda Lenin'i çarpıtan görüşler çıkmıştır. Bolşevikler, kendi içlerinden çıkan bu yanlış görüşlere karşı, Marksizm-Leninizmi savunmuş, parti konusunda da her türlü çarpıtmaya karşı, doğrunun kavgasını vermiştir.

Parti tanımı konusunda en çok çarpıtılan şey, Lenin'in bir yaklaşımıdır. Lenin'e atıfta bulunup onun söylediği bir cümleyi bağıntısından kopartarak kendi çürük siyasetlerine dayanak yapan oportünizm, bu alanda da Lenin'i iğdiş etmektedir. Nasıl olmaktadır bu, kısaca gözatalım...

Lenin, 1900 Aralığında Iskra'nın 1. sayısında yayınlanan "Hareketimizin Acil Sorunları" adlı makalesinde Rusya'da sosyal-demokratların politik görevleri sorununu irdeler ve Ekonomistlerin "işçi sınıfının politik mücadeleden uzak durması gerektiği", "politikayı tamamen aydınların üzerlenmesi gerektiği" politikasının yanlışlığına değinir ve bu "esef verici" önerilerin nedenlerini tespit eder. Lenin, birinci olarak, Sosyal-Demokratların ilk faaliyetleri sırasında kendilerini yalnızca propaganda faaliyeti ile sınırlandırmalarının böylesi ortamı hazırlayan faktörlerden birisi olduğunu belirtir. İkinci olarak Lenin, "politika kavramından işçi sınıfı hareketinden kopuk bir faaliyeti anlayan ve politikayı tamamen gizli mücadeleye indirgeyen" Narodniklerin yanlış anlayışlarına karşı Sosyal Demokratların bu tipteki bir politikayı reddederken politikayı tamamen arka plana ittiklerini tespit eder. Üçüncü olarak Lenin, "dağınık bir şekilde yerel küçük işçi çevrelerinde faaliyet gösteren sosyal-demokratların, yerel grupların bütün faaliyetlerini birleştiren ve devrimci çalışmayı doğru biçimde örgütleme olanağı yaratan devrimci bir parti örgütleme zorunluluğuna yeterince dikkat sarfetmediklerini" vurgular.

Sözkonusu makalenin devamında Lenin, "bu koşulların hareketin tek tarafta yoğunlaşmasına" yol açtığına dikkat çeker. Ayrıca Ekonomizmin ve Bernsteincılık gibi andaki moda akımların Rus işçi sınıfıyla Sosyal Demokratlar arasındaki bağın zayıflama tehlikesini ortaya çıkardığını belirtir ve şöyle devam eder:

"Hareketimizin en acil görevi şimdi bu bağın sağlamlaştırılmasıdır.

Sosyal-demokrasi, işçi hareketinin sosyalizmle birliğidir, onun görevi, işçi hareketine tek tek bütün aşamalarda pasif bir şekilde hizmet etmek değil, hareketin tümünün çıkarlarını temsil etmek, bu harekete onun nihai hedefini ve politik görevlerini göstermek, hareketin politik ve ideolojik bağımsızlığını korumaktır. Sosyal-demokrasiden kopuk işçi hareketi, parçalanmak ve kaçınılmaz olarak burjuvalaşmak zorundadır; eğer işçi sınıfı sadece ekonomik mücadele yürütürse, politik bağımsızlığını kaybeder, öteki partilerin bir uzantısı haline

gelir ve şu büyük vasiyete ihanet eder: "İşçi sınıfının kurtuluşu ancak işçi sınıfının kendi eseri olabilir." Bütün ülkelerde, işçi hareketiyle sosyalizmin birbirinden bağımsız varlık sürdürdüğü ve ayrı yollarda yürüdüğü bir dönem olmuştur —ve bütün ülkelerde bu bölünme, sosyalizmin ve işçi hareketinin güçsüzleşmesine yol açmıştır; ancak bütün ülkelerde sosyalizmin işçi hareketiyle birleşmesidir ki; ikisi için de sağlam bir temel yaratmıştır. Fakat her ülkede sosyalizmin işçi hareketiyle bu birleşmesi tarihsel olarak ortaya çıkmıştır, her ülkede zaman ve mekan koşullarına göre farklı yoldan meydana gelmiştir. Rusya'da sosyalizmin işçi hareketiyle birleşmesinin zorunluluğu teorik olarak çoktan açıklanmıştır, ama pratikte bu birleşme ancak şimdi husule gelmektedir. Bu son derece zor bir süreçtir, o nedenle sürece çeşitli yalpalamalar ve kuşkuların eşlik etmesinde şaşılacak birşey yoktur." (Lenin, Seçme Eserler, Cilt 2, sayfa 23, İnter Yayınları)

Somut olarak sosyalist dünya görüşünün geçen yüzyılın sonlarına doğru işçi hareketi tarafından tanınmadığı, bu anlamda işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin ayrı mecralarda yürüdüğü tespitini yapan Lenin, bu olumsuz gelişmede dönemin moda akımlarının ve Sosyal-Demokratların bu olumsuzlukta payı olduğunu vurgulayarak açık bir şekilde bunun aşılması için **işçi hareketi ile sosyalizmin bağının güçlendirilmesi görevini** Sosyal-Demokrasinin önüne koyar. Devamla Lenin, "Geçmişten nasıl bir ders çıkarılabilir?" sorusunu sorar ve devam eder:

"Tüm Rus sosyalizminin tarihi, otokratik hükümete karşı mücadelenin, politik özgürlüğün ele geçirilmesinin en acil görev haline gelmesine yol açmıştır; sosyalist hareketimiz, deyim yerindeyse, otokrasiye karşı mücadele üzerinde yoğunlaşmıştır. Öte yandan tarih, Rusya'da sosyalist düşüncenin emekçi sınıfların ileri temsilcilerinden kopukluğunun, öteki ülkelerdekinden çok daha derin olduğunun ve bu ayrılığın sürmesi halinde Rus devrimci hareketinin güçsüzlüğe mahkum olduğunu göstermiştir. Buradan, Rus sosyal-demokrasisinin gerçekleştirmekle görevli olduğu şu görev kendiliğinden ortaya çıkmaktadır: Proletarya kitleleri içinde sosyalist düşünceleri ve politik öz bilinci sağlamlaştırmak ve aslî işçi hareketi ile kopmaz şekilde bağlı olan devrimci bir partiyi örgütlemek. Bu açıdan Rus sosyal-demokrasisinin başardıkları az değildir; fakat daha yapılacak çok şey var." (age, sf. 23-24)

Burada Lenin'in üzerinde durduğu şey, çok açık bir şekilde geçen yüzyılın sonlarına doğru, Rus işçilerinin sosyalizme olan yabancılığını ve tanımama durumunu dikkate alarak, sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin birliğini sağlamak ve sosyalizmi işçi sınıfı içine taşıyarak geniş kesimleri etkilemek, Sosyal-Demokrat Partide örgütlenmesini sağlamaktır. Yine Lenin'in, bu durumun sadece Rusya'ya özgü olmadığını vurgulaması ve kapitalizmin ve dolayısıyla işçi sınıfının geliştiği diğer ülkelerde de benzer bir durumun yaşandığını belirtmesi de Lenin'in bu önerisinden ne anlaşılması gerektiğini ortaya koymaktadır. Dönemin koşulları da dikkate alındığında, "somut durumun somut tahlili" olarak bu tespitin haklılığı ve gerçekliği meydandadır. Lenin'in bu tavrı doğrudur; Lenin parti sorunun bir yanını öne çıkarmıştır, anlaşılmayan budur.

Kuşkusuz burada geçerken, Marksist-Leninistlerin işçi sınıfının kitlesel hareketleriyle pratik bağlar kurmasının acil, en önemli görevlerinden birisi olarak gündeme gelebileceğini de belirtmek istiyoruz. Ama böyle bir "ayrı ayrı yürüme" ile Lenin'in sözünü ettiği dönemdeki "ayrı ayrı yürüme" arasında fark vardır. Bu görülmelidir.

Sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin birliği şeklinde tek "parti tanımı" yaratanların; bunu Lenin'e atfederek savunanların gözden kaçırdığı şey, dönemin somut özelliklerini dikkate almamak ve bugünle kıyaslamada bu faktörü görmememektir.

Bugün proletarya, o dönemin proletaryasına göre, sosyalizmi, Marksizm-Leninizmi –kaba ve yanlış olsa– da tanımaktadır. Bugünün görevi, işçi sınıfının öncü örgütünün, geçmiş dönemki sosyalizm adına hareket eden revizyonistlerce sosyalizmin kötü ünlü hale getirilmiş yazgısını değiştirmek ve gerçek sosyalizmi kitleler içinde propaganda etmek, bu anlamda "işçi sınıfı hareketi ile sosyalizmin birleşmesini" sağlamaktır.

Biz Bolşevikler; menşeviklerden kopuş süreci içerisinde, temel konulardan birisi olan ve yukarıda bir yanına dikkat çektiğimiz parti konusunda da Marksist-Leninist görüşlerin savunulması görevini bugüne kadar sürdürdük. Bu kavrama ve savunu döneminin kamuoyunun bilgisi dahilindedir. Biz çıkardığımız sonuçlar temelinde oportünistlerin yanlış tutumlarını yer yer eleştirdik. Bunun belgeleri de kamuoyu tarafından bilinmektedir.

Sonuç olarak biz, doğru Marksist-Leninist görüşlerin savunucusu olmaya, parti sorununda da, diğer sorunlarda da oportünistlerin yanlışlarına karşı mücadele etmeye devam edeceğiz.

SONUÇ YERİNE...

Oportünist "MLKP" ve ondan ayrılan grubun bir kez daha birbirlerine karşı şiddet uygulama tavrını protesto ediyor ve tarafları devrimci sorumluluğun gereklerini yerine getirmeye davet ediyoruz.

İdeolojik olarak bu iki grup arasında özde büyük farklılıkların bulunmadığını tespit ediyor ve tek ciddi farklılık olan parti öğretisi konusunda her iki grubun da oportünist konumda olduklarını söylüyoruz.

Dün olduğu gibi bugün de gerçek kurtuluş oportünist hatta ısrar etmekle gerçekleşemez! Gerçek kurtuluşun yolunu Marksizm-Leninizm bilimi ile donanmış Bolşevikler görüyor, gösteriyorlar!

Oportünist grup ve akımların çevresindeki iyi niyetli devrimcileri, çevresinde bulundukları oportünist örgütlerin yanlış hatlarını sorgulamaya, Bolşevik görüşleri incelemeye ve tartışmaya çağırıyoruz!

YAŞASIN
MARKSİZM-LENİNİZM!

Ekim sonu 1995▲

Adana'dan, sınıf hareketinden haberler...

Adana, Kuzey Kürdistan-Türkiye genelinde, gerek nüfus açısından, gerekse de proletaryanın yoğunluğu açısından 4. sırada bulunmaktadır.

1995 yılı, ülke genelinde olduğu gibi, Adana'da da sıcak geçiyor. Her geçen gün hayatı yaratan, üreten işçilerin ayak sesleri daha fazla duyuluyor. Bu ayak sesleri, henüz düzeni tehdit edecek boyutlarda değil. Hedef ve amaç, sınıf hareketinin siyasileşmesi, düzeni yıkmaya yönelmesidir. Bu kendiliğinden olmayacaktır. Bolşevikler bu işi eninde sonunda başaracaklardır.

Son dönemlerde Adana'da bir dizi işletmede, bazı gelişmeler yaşandı. Toplu sözleşme görüşmeleri tıkanan işçiler hareketlendi, bir dizi eylemler gerçekleştirdiler.

Önce tekstil iş kolunda yaşanan ilginç bir gelişme üzerinde durmak istiyoruz. DİSK Tekstil-İş'in örgütlü olduğu, Sabancı'ya ait işyerlerinde, 24 Şubat 1995 tarihinde başlayıp 50 gün süren grev, Tekstil-İş tarafından resmen satılmıştı.

İşçiler işbaşı yapar yapmaz; grev mücadelesinde öne çıkmış, uzun yıllar sendikal mücadelede yer alan bir dizi işçi işten atıldı. İşverenin bu tavrına karşı, anlı şanlı DİSK'e bağlı sendika kılını kıpırdatmadı. Bitmedi! Bossa yemekhanesinde çalışan 42 işçi yine DİSK'e bağlı Oleyis sendikasına üye oldukları için taşeron tarafından işten atıldılar. Buna karşı bile, Tekstil-İş tepki göstermedi. Yine bitmedi! Bossa, Mensa, Teksa fabrikalarında sendika şube yönetimlerini MHP'li faşistler kazandı! Şu anda sözkonusu fabrikaların şube yönetimlerinde kurt başlı faşistler oturuyor! Bütün bu gelişmeler kendisine devrimci adı takan, aslında devrimcilikle alakası olmayan DİSK'e bağlı bir sendikada oluyor. DİSK Tekstil sendikası Adana'da faşistleşiyor!

ÇUKOBİRLİK'TE ANLAŞMA SAĞLANDI

Çukobirlik Adana'da en büyük, en fazla işçi çalışan işletmelerden biri. 6 binin üzerinde işçi çalışıyor. İki ana bölüm var. Dokuma, tekstil bölümü. Yağ üretilen bölüm. Tekstil bölümünde DİSK Tekstil örgütlü. Yağ bölümünde Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş örgütlü. Memur statüsünde çalışanlar, Tez-Koop-İş sendikasında örgütlü. Yemekhanede çalışan işçiler, Oleyis sendikasında örgütlü. Bir işyerinde toplam dört sendika var.

Çukobirlik bir tür kooperatiftir. 52 bin üyeli bir kuruluş. Toplam hissenin %49'u bu üyelere ait. Hissenin %51'i ise devlete ait. Çukobirlik'te sözsahibi olan üyeler değil, devlettir. Yöneticiler devlet tarafından atanır. Siyaseti belirleyen devlettir.

Tekstil bölümünde çalışan işçilerin toplu sözleşmelerinin çıkmaza gir-

Buca cezaevinde katliam: 3 tutsak öldürüldü!

Katliamın sorumlusu faşist Türk devletidir!

Tüm ulus ve milliyetlerden işçiler! Emekçiler! Gençler! Tüm ezilenler!

21 Eylül günü, faşist devletin kolluk güçleri, İzmir Buca Cezaevi'nin 1-7. koğuşlarında bulunan devrimci tutsaklara saldırdı. Bu saldırı sırasında 3 devrimci tutsak; Turan Kılınç, Uğur Sarıaslan, Yusuf Bağ katledildi. Çoğu ağır olmak üzere 49 tutsak yaralandı. Katliamın ikinci gününde adı verilmeyen iki tutsak daha öldü. Böylece Buca katliamında öldürülen tutsakların sayısı 5'e çıktı. Ölü sayısı her an artabilir.

Faşist devlet bu katliamla yetinmedi. 22 Eylül günü, katliamı protesto için cezaevi önünde toplanan tutsak yakınlarına da saldırarak, onlarca tutsak yakınını yaraladı, onlarca tutsak yakınını gözaltına aldı.

Özgürlük, bağımsızlık, demokrasi mücadelesi yürütürken, faşist devletin eline düşen devrimciler, cezaevlerinde, tutukevlerinde en ağır işkencelere maruz kalmakta, kimi işkencede öldürülmekte, kimi sakat bırakılmakta, kimi kötü koşullar nedeniyle ağır hastalıklara yakalanmaktadır. Tutsakların kullanabildiği basit haklar bile ancak direnişle, mücadeleyle alınabilmektedir. Faşist devlet, eline geçirip içeri tıktığı devrimci tutsakları, "ehlileştirebileceğini", uysal köleler haline getirebileceğini ummaktadır. Bunun için her yol denenmektedir. Ama nafile!

Buca katliamı, baskılar, hak gaspları devrimci tutukluların, devletin zindanlarında bile özgürlük mücadelelerini durduramayacaktır!

KATLİAMLARDAN KURTULMANIN TEK YOLU DEVRİMDİR!

Faşist Türk devleti, işçilere, emekçilere düşmandır. Bu sömürü düzeninin sürmesi için, kapitalistlerin kârlarına kâr katıp, zenginlik içinde yaşamaları için vardır bu devlet. Bu devlet, bu işlevini yerine iyi getirmektedir. Daha fazla ücret için greve giden işçilerin karşısına bu devlet çıkmaktadır. Gebze'de, Eminönü'nde, Şişli'de, İzmir'de, işçiler coplandı, gözaltına alındı. Kimin için? Sermayenin çıkarları için. Kamu çalışanları az coplanmadı! Ne için? Haklarını almamaları için. Karın tokluğuna çalışıp, uysal köleler olmaları için...

Bu faşist devletin en ufak protestoya, tepkiye taham-

mesi sonucu, işçiler çeşitli eylemler yaptılar. Bu bölümde 480 civarında kadrolu olmayan, asgari ücretle çalıştırılan işçiler de var. Bu işçiler kadrolu olabilmek için dönem dönem eylemler yapıyorlar. Sendika bu bölümde çalışan 3 binin üzerinde işçi için enflasyon oranında zam istedi. Yönetim buna yanaşmadı. Uzun süren pazarlıklar, çeşitli eylemler sonucu anlaşma sağlandı. Kadrolu işçiler için %100 zam verildi. Mevsimlik işçiler için verilen zam oranı ise %40!

Bu anlaşma sonucu kadrolu işçiyle mevsimlik işçinin aldığı ücret arasındaki uçurum korunmuş oldu. Rakamsal olarak kadrolu bir işçi 25 milyon civarında ücret alırken, mevsimlik işçi ortalama 12 milyon civarında ücret alacak.

SEYHAN BELEDİYESİ TEMİZLİK İŞÇİLERİ SATILDI

Resmi sayılara göre, Seyhan belediyesinde 1170 temizlik işçisi var. Ama görülen 970 işçidir. Burada örgütlü sendika Türk-İş'e bağlı Belediye-İş'tir. Toplu sözleşme görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması sonucu, sendika işçilere referandum yaptırdı. Grev yapılsın mı? Yapılmasın mı?

22.9.1995 tarihinde grev oylaması yapıldı. Sonuç; 496 işçi greve evet, 446 işçi hayır dedi. Oylama öncesi patron işçileri korkutmaya çalıştı. Evet oyu verenlerin işten atılacağı propagandasını yaptı. Buna rağmen az bir farkla da olsa çoğunluk greve evet dedi. Buna rağmen sendika greve gitme yerine, işverenle anlaşma yolunu seçti. Yapılan anlaşmanın ne olduğu tam anlamıyla işçiler tarafından bilinmemektedir. Bir bölüm açısından bilinen, net maaşın 10 milyon 600 bin civarında olduğudur. İkramiyeler bu ücretin içindedir. Ya sosyal haklar?!! Bu da bir bilmece...

ANAP'lı belediye başkanı A. Cevdet Yağ tarafından sayısı belli olmayan yeni işçiler alınmıştır. Bu işçiler yeni olmalarına rağmen, eski işçilerden daha fazla ücret almaktadırlar. Bu anlamda aynı işi yapan işçiler, aynı ücreti değil, farklı ücret alma durumundadırlar. Bu durum işçilerin aleyhine, işverenin lehinedir. İşçiler arasındaki bölünmüşlük, rekabet, işçilere değil patrona yaramaktadır.

ANAKENT BELEDİYESİNDEN 136 İŞÇİ İŞTEN ATILDI

Anakent Belediyesi temizlik işleri özelleştirilmiş durumdadır. Taşeron Tuğçe şirketi tarafından temizlik işleri yapılmaktadır. Temizlik işçileri DİSK'e bağlı Genel-İş sendikasında örgütlüdür. 136 işçi, işten atılmaları sonucu direnişe geçtiler. Şantiyeyi işgal ettiler, Anakent Belediyesi önünde oturma eylemi yaptılar. Sendika yöneticileri, işveren, belediye arasında yürütülen pazarlıklar sonucu, işten atılan işçilerin işbaşı yapabilecekleri söylendi. Söz verilmiş olunmasına rağmen, henüz atılan bütün işçiler işbaşı yapmış durumda değil.

Bütün bu gelişmelerin gösterdiği gerçek şudur: İşçi sınıfı her yönden kıskaça alınmaktadır. Özelleştirme, sendikasızlaştırma, işten atılma, bu kıskacın bilinen yönleridir. Sendikalar da bu kıskaç işinde yerlerini almakta, sermayenin egemenliği için bilinen hain rollerini oynamaktadırlar.

Görev belli, yol bellidir. Bolşeviklerin çizdiği güzergahta bıkıp, usanmadan çalışmak. Devrimci işçi hareketini yaratmak, işçi sınıfının öncülerini BOLŞEVİK PARTİ'de örgütlemektir. Bu görev için çalışalım!

6.10.1995

Bolşevik Partizan okuru
bir grup işçi. ▲

mülü yoktur. En ufak tepki, protesto kanla bastırılmaktadır. Bu devlet ezilene, hak arayana, tepki gösterene, haklarını isteyenlere düşmandır. Ömrünü katliamlar ile uzatmaya çalışmaktadır. Nereye kadar?

Sen; fabrikalarda çalışıp, karnını bile zor doyuran, sürekli işten atılma korkusu içinde yaşayan, sendika ağaları tarafından satılan kadın ve erkek işçi arkadaş!

Sen; çalışabilecek iş bulamayan, açlıkla karşı karşıya bulunan, yarınları olmayan kadın ve erkek işsiz arkadaş!

Sen; yaptığı iş, iş sayılmayan, ömrü çocuk bakımı ve ev işleri yapmakla geçen, cinsel baskı altında tutulan, ücretsiz ev kölesi kadın arkadaş!

Sen; yarınlara güveni olmayan, gerici faşist eğitimle eğitilen, parayla okuyabilen genç arkadaş!

Sen; Türk olmadığın için ulusal baskı altında tutulan, haklarına sahip olmayan, Kürt, Arap, Ermeni, Laz, Çerkez, Roman, Abaza, Gürcü... arkadaş!

Siz; faşizm altında inim inim inleyen, hiçbir hakka sahip olmayan, sınırlı mücadeleniz bile kanla bastırılan işçiler, emekçiler, tüm ezilenler! Daha ne kadar susacaksınız? Daha ne kadar dayanacaksınız? Daha ne kadar katliamlara sessiz kalacaksınız?

Köleler köleliklerini kendi yapar, kendileri bozar! Tüm ulus ve milliyetlerden işçiler, emekçiler, birleştiği gün yenilmez güç haline gelirler. Bizim gücümüz birliğimizden, örgütlülüğümüzden kaynaklanmaktadır. Birleşmiş, örgütlenmiş halk herşeydir. Örgütsüz halk hiçbir şeydir. Bunu iyi bilen devlet, elinden geleni ardına koymamaktadır. Ulusal çelişmeleri, mezhep çelişmelerini körüklemekte, emekçileri birbirine düşman ederek, ömrünü, sömürü düzenini uzatmaya çalışmaktadır.

İşçiler! Emekçiler!

Faşist devletin katliamlarına sessiz kalmayın! Sessiz kalmak onaylamaktır.

Katliamlara karşı sesini yükselt! Devrim mücadelesi için örgütlen! Bu faşist düzenden kurtuluşun tek yolu Bolşevik devrimdir. Bolşevik Parti saflarında yerini al, örgütlen!

Devrimciler ölür, devrimler sürer!
Katliamların hesabını devrimle soracağız!
Faşist Türk devletine ölüm!
Ya faşizm ya devrim!
Geliyor, gelecek, Bolşevizm yenecek!

BOLŞEVİK PARTİ
(KUZEY-KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)
ÇUKUROVA BÖLGESİ
23.9.1995▲

Azınlık hükümeti güvenoyu alamadı! 350 bin kamu işçisinin grevi sürüyor!
Sömürü düzeni tıkanmış, tükenmiş durumda!

Umut isyanda, kurtuluş devrimde!

İŞÇİLER! EMEKÇİLER! EZİLENLER! GENÇLER!

Son dönemlerde Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, düşen koalisyon hükümeti yerine, yeni hükümet arayışları, 350 bin kamu işçisinin grevleri, ana gündem maddelerini oluşturdu.

Eylül ayında yapılan CHP kurultayında Deniz Baykal'ın genel başkanlığı kazanması, koalisyon hükümetinin de sonunu getirdi. Yeni koalisyon için yürütülen pazarlıklarda taraftarlar anlaşamayınca hükümet düştü! Cumbaba yeni hükümeti kurmakla Çiller'i görevlendirdi. Yeni hükümet için günler süren yoğun pazarlıklar yapıldı. Çeşitli hükümet biçimleri üzerine yoğun olarak tartışmalar yürütüldü.

Çiller en sonunda, kendi partisindeki muhalefete rağmen, azınlık hükümeti kurdu. 15 Ekim günü adı "büyük" parlamento ahırında yapılan güvenoylamasında, Çiller'in azınlık hükümeti güvenoyu alamayarak sınıfta kaldı! Bu nedenle hakim sınıflar açısından erken genel seçimler zorunlu hale gelmiştir.

Şimdi yapılacak iş, seçim tarihi konusunda anlaşarak yeni bir hükümet kurmaktır. Çiller ve Baykal çok hızlı bir şekilde, yeni bir DYP-CHP koalisyonu kurma konusunda anlaşmış durumdadırlar. "Cumbaba" da yeni hükümeti kurmakla, yeniden Çiller'i görevlendirdi.

İŞÇİLER! EMEKÇİLER!

Kim başa gelirse gelsin, hangi hükümet kurulursa kurulsun, işçiler, emekçiler açısından olumlu bir değişiklik olmayacaktır. Dört yılda DYP-CHP koalisyon hükümetinin yaptıkları, yapacaklarının teminatı olacak!

Hayat pahalılığı, zamlar, enflasyon artmaya devam edecek, fikir özgürlüğü, demokrasi, insan hakları olmayacak, düşüncelerini söyleyenler içeri tıkılmaya devam edilecek, sokağa çıkıp tepkilerini dile getirenler, işkenceden geçirilecek, sömürü düzeninin değiştirilmesi mücadelesini veren devrimciler, komünistler sokakta, evde, cezaevlerinde yargılı, yargısız infaz edilecek, Kuzey Kürdistan'da kirli savaş sürecektir.

Kısaca işçiler, emekçiler açısından hayat zindan olmaya devam edecektir. Taşların bağlandığı, itlerin salındığı ortam olan faşizm, hüküm sürmeye devam edecektir. Kapitalistler, burjuvalar, sömürü üzerine kurdukları saltanatlarında, kârlarına kâr katıp zenginleşmeye devam edeceklerdir.

Bu nedenle, kurtuluş şu ya da bu partinin başa gelmesinde, şu ya da bu hükümetin kurulmasıyla olmayacaktır. Erken genel seçimler de çözüm olmayacaktır. Kalıcı çözüm için, kurtuluş için tek bir yol vardır. İşçi sınıfı önderliğinde, tüm emekçilerle beraber sömürü düzenini, faşist düzeni silahlı devrim ile yerle bir etmek! Kurtuluşun yolu devrimden geçmektedir! İşçiler! Emekçiler! Kurtuluş için, devrim için örgütlenin! Devrim mücadelesini yükseltin! YA FAŞİZM YA DEVRİM! Alternatifler, tercihler bunlardır. Herkes saflarını, tercihini belirlemelidir!

İŞÇİLER! EMEKÇİLER!

Son dönemlerde, sadece yeni hükümet arayışları gündemi oluşturmadı. 350 bin kamu işçisinin grevleri de gündeme damgasını vurdu. 680 bin kamu işçisinin toplu sözleşmeleri 10 aydır bekliyor. İşveren konumundaki devlet ve gerici, sarı sendika Türk-İş ağaları bunun böyle olmasından sorumludurlar.

Sendika ağaları alttan gelen baskı sonucu 20 Eylül tarihinden itibaren, çeşitli iş kollarında grevleri başlatmak zorunda kaldılar. Süreç içerisinde greve çıkan işçi sayısı 350 bini buldu. İşveren devlet, enflasyonun bu yıl içinde yüzde 100'ü bulduğu bir ortamda %5,4 gibi komik ücret artışını önermektedir. Türk-İş ağaları ise, enflasyon oranın çok çok altında ücret artışı istemektedirler. İşçi grevleri, tıkanan toplu sözleşmeler, 15 Ekim Ankara mitingi, azınlık hükümetinin güvenoyu alamamasında belirleyici rol oynadı.

15 Ekim Ankara mitingine katılmak isteyen işçiler engellendi. İşçileri Ankara'ya sokmamak için bir sürü barikatlar kuruldu. Ankara'ya girebilen işçiler barikatları yara yara, polisle çatışarak girdiler. Eskişehir, Samsun, Trabzon, Edirne, Adana, Mersin, Hatay, Maraş, Erzurum, Konya, İzmir, Elazığ şehirlerinden, Ankara'ya gitmek isteyen işçiler devlet tarafından engellendiler.

Faşist devlet, işçi sınıfı hareketi henüz düzen içi bir hareket olmasına rağmen, işçi sınıfından, işçi sınıfının kendi gücünün bilincine varmasından korkmaktadır. Korkuları boşuna değildir. Korktukları bir gün başlarına gelecektir. O günlerin çabuk gelmesi için, işçi sınıfının öncü kurmay heyeti olan BOLŞEVİK PARTİ saflarına katılın! Örgütlenin!

*** Faşist Türk devletine ölüm!**

*** Kurtuluş yok tek başına! Ya hep beraber, ya da hiçbirimiz!**

*** Yaşasın işçilerin, emekçilerin devrim mücadelesi!**

*** Yaşasın BOLŞEVİK PARTİ!**

*** Bolşevizm mutlaka yenecektir!**

17 Ekim 1995 ▲

BOLŞEVİK PARTİ Çukurova

OKUYUCU MEKTUPLARI

"Asker mektubu..."

Merhaba arkadaşlar,

Ben askerliğimi kirli savaşın var gücüyle sürdüğü Kuzey Kürdistan'da yaptım. Bulunduğum yer küçük bir karakoldu. Yaklaşık 80 kişi idik. Bir çoğumuz sol sempatizanıydık, biraraya geldiğimiz zaman, sürekli konuşup tartışıyorduk.

PKK hakkında subaydan tugay komutanına kadar şöyle propagandalar yapılıyor: PKK'nın terörist bir örgüt olduğu, Türkiye'yi bölmek için Ermenilerin ve Suriye'nin kışkırtmalarına inanan cahil Kürt kökenli insanların dağlara götürülüp beyinlerinin yıkanmasından sonra, köyleri basıp kadın, çocuk, yaşlı demeden herkesi öldürdükleri, gençleri zorla dağlara çıkardıkları, genç kızlara tecavüz ettikleri, kadınları dağlarda cinsel ihtiyaç olarak kullandıkları, dine inanmadıkları, yolları kesip haraç topladıkları gibi...

Subaylar genelde, Kürt kökenli askerlere "siz olmasınız bizim işimiz dağlarda değil, taburlardadır", "hepiniz teröristsiniz, onları siz besliyorsunuz, ekmek veriyorsunuz" vb. şeyler söylüyorlar.

Ordu dışarıdan göründüğü gibi, birlik değildir. Subay ve askerler arasında dayanışma yok. Askerlere kötü davranan subay ve astsubaylar, genellikle operasyonlara gitmekten çekiniyor; çünkü, çatışmada askerin ilk kurşunu subay ve astsubaya oluyor.

Ben kendim hiç çatışmaya girmedim. Ama askerlerin yaktıkları köyleri gördüm, yaşadım. Bir dağ düşünün, burada gerillalar dört asker öldürüyorlar. Askerler ertesi gün bölgeye operasyon yaptı. Operasyondan dönerken, kuru otları yakıp bir dağın altı gün boyunca yanmasına sebep oldular. Tabii yanan yerden kaçamayan canlılar yandı, yok oldu. Bu olayın, çoğu gericilerce övülmesi, bizleri büsbütün çileden çıkarmıştı.

–Yeni bir dünya için Bolşevik devrim!

–Devrim için Bolşevik Partizan'la daha da ileri!

Mücadelenizde üstün başarılar.

... İstanbul,
9.9.1995

Orduda, "cephe"de yaşadığımız bazı olaylar...

Merhaba, ben askerliğimi doğuda, sınırda yaptım. Bu bölgede yaşadığım bazı ilginç ve güzel şeyleri sizlere de aktaracağım.

Bir keresinde operasyon için hazırlık yapmış, tugay komutanından gelecek emri bekliyorduk ve nihayet emir geldi. Gece saat ikide yola çıkılacaktı, neyse bununla ilgili bilgi verildikten sonra (tabii yer hakkında bilgi verilmiyor) istirahata çekildik. Yola çıktıktan sonra gideceğimiz bölgeye varana kadar en az 5-10 kere araba bozuldu. Bölgeye vardıktan sonra herkes görevi başına geçti. Bazıları topları mevziledi, bazıları gece kalacak yer aradı, bende ... olduğum için çadır ... kurdum. Tam ... çıkarırken 20 kadar özel tim geldi. Bunlar hemen çay ve pohça istediler, vermedim. Özel timleri gören PKK sempatizanı başçavuş koşarak yanıma geldi, katillere çay, yiyecek gibi hiçbir şey vermememi istedi. Başçavuşla aram çok samimi olduğudan, sürekli, katilleri dağda aç bıraktık ya, o bile yeter bize, deyip gülüyorduk...

Bir keresinde, kar henüz yeni kalkmıştı, karakoluun güvenliği için güney tarafındaki kayalık bölgede 8 tane asker, gündüz sabit bir yerde pusuya yatıyorlardı. Ben de onların doğusundaydım, dürbünle baktığımda onları görüyordum.

Aradan onbeş yirmi gün geçtikten sonra, arkadaşlarımın yiyeceklerinin çalındığını anlıyoruz. Tabii herkes tilkiden biliyordu, fakat sonraki gelişmeler olunca; yani konservelerin kapak-larını açıp yedikten sonra ekmekle içinin iyice temizlemesi, erzak torbasının ortadan kaybolması, az öteden odun kırma seslerinin gelmesi, hiç de tilkiye benzemiyordu.

Arkadaşlarım anladı ama komutanlara söylemedik. Çünkü orada bulunan dört erden ikisi solcu, ikisi PKK sempatizanıydılar. Daha sonra, önceden getirdikleri yiyeceklerin bir misli fazlasını getirir oldular. Fazlalıklar gerillaya, diğeri askerlere. Gerillalar askerlere zarar vermedi. Burada bulunan askerlerden biri de silahıyla beraber gerillaya katıldı. Yine aynı bölgede gece pusuya çıkan bir arkadaşım anlattı: Bölgeyi kontrol ederken, Grup Yorum'un "Dersim'de doğan güneş" adlı parçasını mırıldanıp gece görüş dürbünü ile bakarken, birden kayalardan, yaklaşık onbeş yirmi metre ilerden arkadaşıma birisi ıslıkla, diğer ikisi de aynı parçayı söyleyip eşlik etmişler. Bunu gören arkadaşım heyecana kapılıp hemen mevzisine gidip, arkadaşlarına siz uyuyun, ben nöbet tutarım demişti.

Bu tür olaylardan sadece biz sol kesim ve PKK sempatizanlarının haberi oluyordu...

Bir BP okuru.
İstanbul, 19 Ekim 1995 ▲

Kamu işçileri sarı sendika ağaları önderliğinde Ankara Kızılay meydanında!

Faşist Türk Başbakanı Çiller, sosyal-demokratlarla ipleri koparırken, belki de hiç düşünmemişti, kuracağı azınlık hükümetinin işçilerin çelmesine takılacağı...

Faşist Türk devletinin Başbakanı Tansu Çiller'in azınlık hükümetine güvenoyu alabilmek için son kozlarını oynadığı saatlerde, akın akın Kızılay Meydanına gelen onbinlerce işçi, 10 ayı aşkın bir zamandır, hükümetle toplusözleşme "pazarlığı" "mücadelesi" sürdüren sarı sendika başkanı Bayram Meral'e hep bir ağızdan çeşitli sloganlar eşliğinde destek veriyorlardı.

Daha önce, 7 Ekim'de ertelenen yürüyüşü, faşist devletin tehdit ve engellemelerine karşı 15 Ekim eylemi davul zurna eşliğinde, türküler söylenerek, halaylar çekerek yapıldı.

15 Ekim sabahı, Ankara Kızılay Meydanı'nda, işte böyle bir atmosferde başladı. Faşist devlet güvenlik güçlerinin dört bir yandan ablukaya aldığı Kızılay Meydanı, sabahın erken saatlerinden itibaren işçilerin akınına uğradı. Oluşturulan ikişer sıra halindeki polis barikatından aranarak Kızılay Meydanı'na girebilen işçilere ulaşan ilk haber, Ankara dışından gelen arkadaşlarının başkente sokulmadığı oldu. Miting meydanındaki hava, kulaktan kulağa yayılan bu haberle bir anda gerginleşti. Bazı sendikalarla hükümet arasında Türk-İş dışında toplu sözleşmelerin yapılması, işçinin öfkesini daha da artırmıştı.

Ne yazık ki; gerçek anlamda devrimci bir önderlikten yoksun işçiler, sarı sendika ağalarına sarılıyordu. Sloganlarda sık sık birlik ve beraberlik mesajları veriliyordu. Mücadele ancak topyekün olduğunda, zafer işçinin olacaktı. Hep bir ağızdan, toplu sözleşmelerini imzalayan sendikalara inat haykırıyorlardı. *"İşçi Türk-İş'-le gurur duyuyor!"*, *"Türk-İş nerede biz oradayız!"*.

Geçici de olsa sarı sendika ağaları işçi sınıfının desteğini almışlardı...

Demir-Yol-İş Sendika Genel Başkanı Türk-İş Genel Mali Sekreteri Enver Toçoğlu, hükümetin işçi sınıfını bölerek susturma çabasında olduğuna dikkat çekerek, hakkında imza atan sendikaları yönlendirdiği iddialarını yalanladı. Toçoğlu işçiye and içirdi: *"Bunları sandıkta görmeye hazır mısınız?"* Miting meydanını dolduran işçiler hep bir ağızdan haykırdı: *"Evel-allah"* diye.

Liman-İş Sendikası Başkanı Hasan Biber, Ankara'ya sokulmayan işçilere ve gözaltılara ilişkin bilgi verirken miting meydanındaki öfkeyi artırdı. Türk-İş'in muhtemel bir çatışmaya karşı tedbir olarak "çocuklarınızı getirmeyin" uyarısına rağmen, bebelerini, çocuklarını yanlarında miting alanına taşıyan işçiler, Liman-İş Sendikasından bir işçinin oğluyla birlikte gözaltına alındığı haberini alan işçiler, yuhlayarak protesto ettiler.

Saatler güvenoylamasına yaklaştıkça, meydandaki öfke sloganları da ivme kazanmaya başladı. Çiller'i protestonun yerini artık *"Hırsızlar Meclisteı"* sloganı eşliğinde *"Türk-İş Meclis'e!"* talebi almıştı.

"Ankara dışından gelen arkadaşlarımız için kurulan barikatlar kaldırıldı" anonsu, miting meydanındaki coşkuyu arttırdı. Yol-İş İstanbul Şubesi ve DİSK'e bağlı Metal-İş alkışlar eşliğinde miting meydanına girdiğinde, kürsüde işçisiyle gurur duyduğunu her fırsatta vurgulayan sarı sendika ağası Meral vardı.

Hükümetle sürdürdüğü 10 aylık pazarlığı alaylı bir üslupla eleştiren Meral, *"Bizim karşı çıktığımız verilen para değil, toplu sözleşme düzenin ayaklar altına alınması"* vurgulamasını yaptıktan sonra, –yani hükümet sarı sendika ağalarını muhatap alsaydı, Türk-İş'le hükümet arasında sorun çıkmayacaktı, kast edilen bu!– *" Hani beş yüz günde ülkeyi düze çıkartacaklar, hani herkese iki anahtar verecekler. Bakanlar diyor ki, 150 trilyon istiyormuşuz. Bunun 70 trilyonunu size verelim, memura, çiftçiye, köylüye dağıtın. Geri kalanı bize yeter"* diyerek, hükümetin rakamları sürekli çarpıtmasından yakındı.

"Sizinle ölüme bile giderim" dediği işçisinden, sürdürdüğü pazarlığa destek çıkmasını isteyen Meral, *"1. altı ay için brüt %11.7'ye, 2. altı ay için brüt %8.9'a siz evet diyor musunuz?"* diye sordu. *"İşçisinden 'Hayır' cevabını alanın Allah cezasını versin. İşçinin sofrasındaki iki zeytinin birine göz dikenlerin de Allah cezasını versin"* dedi.

Türk-İş Başkanı Bayram Meral'in coşkulu konuşmasına, işçi sloganlarla karşılık verdi: *"Yar saçların lüle lüle, Tansu sana güle güle!"*, *"Tansu evine, Başbakanlık neyine!"*, *"Tansu Amerika'ya!"*

Sosyal maskeli Bülent Ecevit de güvenoyunu, işçilerin, toplu sözleşmelerine endekslemişti. Bu sırada yapılan DSP'nin de güvenoylamasında redoyu kullanacağı anonsu, Kızılay Meydanı'nı alkışla inletti.

Güven oylamasına 15 dakika kala, miting meydanına Çiller'in Meral ile son bir kez daha masaya oturmak istediği haberi geldi. Ama Türk-İş Başkanı Bayram Meral, Çiller'in konut davetini kesin bir dille reddetti:

"Niye Konut'a çıkayım, Başbakan'ın söyleyeceği bir şey varsa, telefon etsin."

Başbakan Tansu Çiller'le Türk-İş arasındaki ipler, güvenoylamasına dakikalar kala işte böyle tümden koptu. Yaklaşık 15 dakika sonra, işçilerin sloganları gerçeğe dönüşmüştü: *"İşçi silkelemiş, hükümet düşmüştü!"*

Ama sorun çözüldü mü? Hayır. Çünkü sorun, hükümetin sarı sendika ağalarını muhatap almamasıydı. İkinci sorun; sarı sendika ile devlet arasındaki sorun değil, hükümetle sarı sendika ağaları arasında çıkan muhatap almama sorunuydu. Türk-İş sarı sendika ağalarına göre, hükümet gitti, sorun bitti. (?!!)

Emperyalizmin uzantısı bu sömürü düzeni varoldukça, sorunlar bitmeyecektir. Sorunlar birbirlerini izleyecektir. Gerçek çözüm devrimdedir!...

Bir BP okuru işçi
22.10.1995 ▲

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

"Eger em diruşma mafê cihêbûnê nedin pêş û wê neparêzin, wê de mê emê hatibin litika netewa serdest, netenê ya burjuvaziyê, lê belê ya derepgen feodalan û despotizmê ji"

Burjuve me ya navçe, ya ku di karakterê milli de û oportunistên me yên sosyalîst, li alîkî pozekî weke dijî emperyalîstan didin, li aliyê din û bi dizî di lehê burjuva Tırk de bi çardestan xwe (bi eşkere) dirêjî demokrasîyê dikin, destên xwe yên din (li pa) xwe dirêjî paşverû û ajanên polîsan, netewekariya hov û fanatîk ya Turkeş, nijadperestiya feodal dikin, bi wan re şirigatiya sucan dikin.

Çawa ku bindestiya milli li Kurdan tê kirin, şaş ê, bindestiya milli bi tenê îktidarên burjuva komprador û axên erdan pêktinin jî ewqas şaş e. Burjuvaziya Tirk, di karakterê milli de (Doğan Avcıoğlu, İlhan Selçuk û yên ku di şopa wan de diherin, temamî netewekarên Tirkan), oportunistên me yên ku tu ferqeke wan ya biçûk ji wan tune, oportunistên weke (M. Belli, H. Kıvılcımlı, Aren-Boran yên din hîn bi dizî revizyonistên Şefakê) di pêkanîna bindestkirina milli de şirigên sucên burjuvaziya komprador ya Tirk û axên erdan in. Ku li hember netewekariya van a bi dizî jî tekoşin neyê dayîn, li ser Karker ê kedkarên Tirkan jî şopên vê netewekariyê jî neyên rakirin, nikare di navbera karker û kedkarên jî cûre milliyetan, baweriya hev, yekitî û piştgirî were avakirin.

6. "Tevgera Gel" û Tevgera Netewî

Revizyonîstên Şefakê yên ku îddia dikin bi tenê zordestiya netewî li ser gelê Kurd tê pêkanîn, armanca zordestiya netewî, çavê gelê Kurd tirsandin e, **tevgera netewî ya gelê Kurd jî weke tevgera** gel dibînin. "**Gelê Kurd** dijî zordestiya netewî ya giran û polîtîka helandinê, ala tekoşînê bilind kiriye". "Tekoşîna ku **gelê Kurd** ji bo mafên demokratîk, wekheviya milliyetan û mafê çarenûsî destpê kiriye..."

Lê belê tevgera gel û tevgera netewî tiştnên herî cûda ne. Tevgera gel, navê tekoşîna ku di her dema dîrokî de, girseyên bindest, dijî çînên jor yên ku wan bindest dikin, destpêkiriye; hem ji bo daxwazên qismî, hem jî bo çînên karbidest gêr bikin. Tevgera gel, tevgera girseyên bindest ya çînî ye. Tevgerên gel ji demên ewil yên dîrokê vir de hene. Tevgerên gel, di qirna emperyalîzmê de û "di rûxandina emperyalîzmê ya ji bin ve, ber bi serkekina sosyalîzmê di temamî dinê de" di qirna me de bi zanebûna pêşenga proletarya ve dibe yek, ber bi rizgarbûna girseyan ji kedxwariyê û zordariyê pêş ve diçe. Lê belê tevgera netewî, yekemîn, di herêmeke dîrokî ya ku tixûbên wê diyarîne de bi cî bûye. Weke hevrê Lenîn nîşan dike, li Awrûpa Rojava tevgerên netewî di navbera demên 1789 û 1871 de, demeke diyar diguncîne. "Ev dema, dema damezrandina tevgerên netewî û devletên netewî ne".

Li Awrûpa Rojhilat û li Asyayê tevgerên netewî, encax di sala 1905 de dest pê kiriye.

Ya duemîn, mêla tevgerên netewî ya xwezayî, ber bi damezirandina devletên netewînin. Awrûpa Rojava di ber bi dawiya dema 1789-1871 de, bûye sistema devletên burjûvazî yên cîwarbûyî û ev dewletana (bilî Îrlandayê) weke qaîde, dewletên ku yekitiya wan ya netewî hene (Lenîn). Mêla xwezayî ya tevgerên netewî jî ku li Awrûpa Rojhilat û Asyayê di salên 1905 de destpê kirin, ber bi damezirandina dewletên netewî de bû.

"Şoreşên li Rûsyayê, Îranê, Tirkiyê şerên Balkanê... li Rojhilat zincîra bûyerên dinê ya dema me ev pêk tînin. Ûdi zincîra van bûyeran de ber bi damezirandina dewletên xwedî yekitiya netewî de (bmx). Ji bo ku meriv nikaribe diyarbûna rêzeke mezin (Lenîn binî xet dike) ya tevgera netewî ya bûrjûva-demokratîk bibîne, divê meriv kor be..." (Lenîn).

Dûmahik Hêye

BOLŞEVİK PARTİZAN
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz
Çıkarken
İşkence ve idamlar üzerine sınıf bilinçli proletaryanın tutumu
Bolşevik Parti
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE
5. Kongresi'ni yaptı!
Bolşevizmin kızıl yıldızı Moskova'da, Ekim Devrimi kutlamalarında da parlıyor!
8 MART
ULUSLARARASI PROLETER KADINLAR GÜNÜ
HAYDİ 1 MAYIS'A!
Haydi 1 Mayıs'ın kızıl bayrağını dalgalandırmaya!
1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmaya!
BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - Jİ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK
Bolşevizmin sesine güç ver!
BOLŞEVİK PARTİZAN'ı güçlendirme kampanyasına katıl!
BOLŞEVİK PARTİZAN komünizmin sesidir!
BOLŞEVİK PARTİZAN, barbarlığın biricik alternatifi, sosyalizmin sesidir!
Bu ses, işçi sınıfının sömürüsüz, sınıfsız, yeni bir dünya davasının sesidir!
Bu sesi güçlendirmek, sosyalizm, komünizm davasını savunan her kadın-erkek devrimcinin görevidir!
Bolşevizmin sesine güç ver!
BOLŞEVİK PARTİZAN'a güç ver!
ÜCRET KÖLELİĞİNE SON!